

Giới thiệu Cô Bé Du Côn Của Tôi

Khi một cô gái mang bề ngoài hiền lành đáng yêu, một cô bé thông minh, thành tích học lại cực tốt, thậm chí còn có gia thế, là thiên kim của một tập đoàn tầm cỡ, biết bao cô gái thầm mong được như cô, kể cả chỉ là một trong số đó...thật ra lại mang trong mình thêm một thân phận khác ở thế giới ngầm. Và nơi đó, mặt tối trong tính cách của cô hoàn toàn được bộc lộ: lạnh lùng và tàn nhẫn...

Mặc dù là thế, trước mặt người anh trai mà cô yêu quý nhất, cô không hề ngại ngùng mà bày ra vẻ thực nữ, nũng nịu, lại hay hờn tức anh vì những trò tình nghịch.

Còn anh trai cô, một mẫu người điềm đạm, chín chắn, bề ngoài lại anh tuấn, phong độ, luôn thông dong trong mọi tình huống, chỉ có em gái mới có khả năng khiến anh thay đổi sắc mặt. Không riêng gì em gái anh cũng có bí mật, anh cũng mang trên người một thân phận khác, không chỉ là thiếu gia của tập đoàn lớn nhất thế giới, không chỉ là hội trưởng hội học sinh của trường...

Ngoài ra còn thêm một người con trai khác can dự vào câu chuyện, một người cũng là thiếu gia, là kẻ ngậm muỗng vàng từ khi sinh ra, tính cách rất thẳng thắn lại nóng nảy, bề ngoài cũng đẹp trai làm điều đứng nhiều nữ sinh trong trường, lại còn là hội phó hội học sinh nữa chứ. Không thiếu cô gái muốn đeo đuổi anh chàng mạnh mẽ, vừa có dung mạo vừa có gia thế, tính tình tốt lại còn học giỏi.

Câu chuyện học trò và trong một thế giới khác với những sự kiện xảy ra xung quanh họ sẽ có ảnh hưởng thế nào đến cuộc sống, tình cảm của họ?

Cùng đón xem phần mở đầu của tập truyện nhé !

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngày đầu tiên đi học

-DẬY..DẬY đi Thiên Linh ngủ nữa là muộn học đó. – Anh hai nó đang cố gắng lôi nó ra khỏi chiếc giường thân yêu. -Hai ơi! Hai đuổi hộ em con vịt đang kêu quác quác hộ em mới, nó đang phá giấc ngủ ngàn vàng 3 xu của em đó. – Nó hai mắt vẫn nhắm chặt mà than

-Cái con trời đánh này dám kêu hai là vịt hả...hả... Dậy ngay! – Anh nó không khách khí cho nó một đập từ trên giường hạ cánh không an toàn xuống đất.

-Huhu hai ơi! Sao hai ác dữ vậy cần thận ế vợ đó biết hem hai.

-Mày định chù ẻo hai à con ranh này. – Hai nó vừa nói vừa cho nó một chường kêu đến cộp một cái.

-Huhu hai thật là vũ phu không biết thương hoa tiếc ngọc là gì cả, không thèm chơi với hai nữa,huhu em mách pama huhu.

Anh nó bắt đầu luống cuống.

-Thôi thôi cho hai xin lỗi mà, nín đi hai thương, hai mua kẹo cho.

-Huhu em có phải con nít đâu. – nó vừa khóc vừa chu mỏ lên cái một cách đáng yêu.

-Hix, vậy em thích cái gì anh sẽ mua cho em. – anh nó vỗ ngực nói.

-Thiệt hông? Nó đưa đôi mắt dằm lệ cộng với ánh mắt nghi ngờ nhìn hai nó.

-Thiệt đó! – anh nó vỗ gật đầu, khi gật xong mới biết mình bị hớ.

-Hixhix, anh phải hứa nhe. – nó vẫn không tha.

-Anh hứa nếu anh không làm anh sẽ ế chồng. – anh nó héch mặt lên nóc nhà rồi thề.

-Huhu hai ăn gian. – nó lại tiếp tục bài ca muôn thủa.

-Hai xin lỗi, hai nhầm, hai hứa nếu không sẽ không lấy được vợ. – Hai nó nói đến đây thì mặt méo xẹo.

Hìhi thế chứ nó cười tươi rồi đứng dậy đi vô phòng tắm để làm vệ sinh cá nhân không quên để lại cho khúc gỗ miệng đang há hốc một câu, nhẹ như lông hồng nhưng với người kia thì như cục sắt hàng trăm tấn đè nặng:

Hai à, hai hứa rồi nha, hai mua cho em trăm cây kẹo lili nha.

Đùng... một tiếng sét đánh ngang tai Thiên Nam. Nó vừa nói gì vậy một trăm cây kẹo lili sao.

Sau khi làm VSCN xong nó bước ra. Tiếng cửa như đánh thức Thiên Nam

-Thiên Linh à! Thiên Linh dễ thương đáng yêu ơi! – Nó nghe mà nổi hết gai ốc – Em gái yêu quý em cho anh một con đường sống đi, em làm thế làm sao anh lấy được vợ đây, em thương anh đi không anh phá sản mất.

Nó chỉ cười trước cái mặt nịnh bợ của hai nó:

-Hai à kẹo này rẻ bèo à. – Nó nói một cách ngây thơ hết sức.

-Trời ơi! Rẻ hà trời đây là loại kẹo khó kiếm được nhất trần đời. Kẹo được làm từ một loại cây được lấy từ tận Bắc Cực lạnh giá, vị của nó rất ngon và tuyệt vời. Nhưng loại kẹo này vô cùng đắt.

Nó cùng anh hai đi xuống dưới nhà ăn sáng.

-Hehe hai nhớ mua kẹo em nha. – Nó cười tươi rói.

-Thôi em gái cho anh trả góp nhé. – Anh nó nói với ánh mắt van nài.

-Thôi nể anh là anh hai em nên em đồng ý.

-Hihi yêu em gái nhất...chút... – anh nó hôn nó một cái vào....má.

-Eo ôi ghê quá, toàn nước dãi trẻ con của hai.

Anh nó nghe xong tức lộn ruột:

-Cái con ranh này mày muốn die à mà dám nói hai vậy. Mà không biết pama cho mày về đây làm gì để mày quậy tao tung bưng, sắp đi ăn xin đến nơi rồi.

-Hix.. Pama cho em về để chăm sóc cho hai đó. – Nó ngây thơ vừa nói vừa đút một miếng trứng vô miệng.

-Thôi con lạy bà, bà quậy con chứ chăm sóc cái gì. – anh nó méo mặt than.

-Em không giám làm bà của anh đâu xấu hổ lắm – Nó chọc hai nó tức điên lên rồi chuồn mất tiêu – Hai ơi em đi học đây.

Nó chạy ra sân, anh nó với theo:

-Để anh đưa em đi.

Nó hét lại:

-Không em sẽ đi xe đạp thôi nếu không dễ bị xé xác lắm – Nó nhảy lên con ngựa sắt mới sắm hôm qua thông thả tới trường.

Nó thông thả đạp xe, đi đến trường nó dắt xe vào bãi rồi đi tìm phòng hiệu trưởng. Đi mãi, đi mãi, hết bên này đến bên kia nhưng vẫn chưa tìm được. Bực mình thật, không biết ông này ở nơi khi ho cò gáy nào mà tìm hoài không thấy. Nó đang bực thì thấy có một cô bé rất dễ thương đi qua.

-Bạn ơi! Bạn có thể cho mình hỏi phòng hiệu trưởng ở đâu mới?

Cô bạn quay lại cười rồi nói:

-Bạn chắc là học sinh mới, phòng hiệu trưởng ở tầng 3 dãy A đó bạn.

-Cảm ơn bạn nhé.

-Không có gì, thôi tạm biệt bạn nhé.

Cả hai người chia tay nhau, nó đi theo chỉ dẫn lên phòng hiệu trưởng.

Cốc. Cốc.. Cốc..

-Mời vào! – Thầy hiệu trưởng nói vọng ra.

-Dạ chào thầy. – Nó lễ phép.

-À là Hoàng tiểu thư, mời cô ngồi. Vừa nói ông vừa đứng dậy.

-Thôi thầy cho em hỏi em sẽ học ở đâu vậy? – Nó vào thẳng vấn đề.

-Em sẽ học lớp 11a1 tầng 2 dãy nhà B.

-Vâng cảm ơn thầy.

Nó đi thẳng ra khỏi phòng.

Sau khi trèo đèo lội suối, cuộc bộ leo cầu thang nó đã tìm được đến lớp.

-Thưa cô. – Nó lễ phép.

-À em có phải là học sinh mới không? – Cô giáo vui vẻ hỏi.

-Dạ. – Nó bước vào lớp.

-Em hãy giới thiệu về mình đi.

-Dạ, mình tên là Hoàng Thiên Linh mình vừa chuyển từ Mỹ về. Mong mọi người giúp đỡ. – Nó nở một nụ cười thân thiện.

-Woa.. Dễ thương ghê ta. – Cả lớp bắt đầu xôn xao.

-Em xuống ngồi bàn đằng sau bạn Trang nha. – Cô giáo nhẹ nhàng sắp chỗ.

-Vâng, nó lật đật đi xuống chỗ ngồi.

Cô bạn bàn trên quay xuống:

- Chào bạn, tui mình cũng có duyên ghê ha.

Nó mỉm cười:

-Hihi, chào bạn.

Hóa ra là cô bạn đã chỉ đường cho nó.

-Mà Linh nè, tui tui mình xuống canteen chung nha. – Cô bạn tên Trang đưa ra ý kiến. Nó cũng vui vẻ nhận lời. Mọi người trong lớp ai cũng chú tâm học riêng nó chỉ ngủ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tình bạn mới

Tiếng chuông reo, tiếng mà hầu như tất cả học sinh ai cũng mong đợi. Mọi người đổ dồn về canteen. Nó và Trang thông thả xuống canteen vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Nó cũng biết thêm về cô bạn tên Trang này. Trang rất hoà nhã, dễ gần cũng là tiểu thư của tập đoàn họ Phạm đứng thứ 10 trong top 10 tập đoàn đứng đầu thế giới. Nó và Trang chọn một chiếc bàn trống. Trang đi mua đồ còn nó ngồi đợi Trang. Đột nhiên cả canteen ồn ào cả lên, cái gì mà hoàng tử này nọ, đúng là hoang đường, thời nào rồi mà còn dùng cái từ thập cổ là hi. Nó nghĩ thế thôi chứ cũng chả thêm quan tâm. Đột nhiên, hai nó xuất hiện trước mặt nó kèm theo rất nhiều cái đuôi không ngừng la hét hoàng tử. -Ê heo đứng dậy đi ăn với anh. – Hai nó gọi nó.

-Nè ông vịt kia ông ăn kẹ ông, tui ăn vịt quay kẹ tui.

Choáng.... Rầm... Rầm... Mọi người sock nặng. Không ngờ hoàng tử lại bị một con ranh gọi là vịt lại còn vịt quay nữa chứ (nghĩ đã thấy thèm rùi). Nó lắc đầu không biết cái trường này phòng y tế phải to như nào mới chứa đủ lượng người bị ngất do đứt mạch máu ngầm trai, cần nói lại gấp (ơ có mạch máu này hồi nào vậy ta, sao zumy không biết nhỉ?).

-Ăn ở đây không đủ dinh dưỡng đâu.

Thế rồi hai nó cứ kéo nó đi mà không để nó ú ớ.

-Hai nè, có khi tí hai phải đưa em vào tủ lạnh thăm quan tí.

-Tại sao? – Anh nó đưa bộ mặt ngây thơ vô tội lên hỏi.

-Thì hai thử coi xem họ nhìn em đến mức sắp cháy áo rồi, không vô tủ lạnh thì vô đâu hạ hỏa?

Nghe xong lời giải thích Thiên Nam xém té.

-Mà hai nè, em đang ăn với bạn mà. – Nó muốn trốn quá

-Không kệ, em phải đi theo hai. – Thế là tàn, nó phải đi theo hai nó cộng thêm những ánh mắt toé lửa.

-Hai à, họ cứ gọi hoàng tử này nọ, bộ bị điên à, em thấy cái tên hoàng tử đó chắc cũng chả ra gì. Để em miêu tả cho hai coi. Mặt anh ta sáng bóng mịn màng như da... cóc, trắng sáng... như bao công, đôi mắt một mí nhọn hoắt. Hai cái răng cửa thì bị sún. Nói chung không thuộc phường đạo tặc nhưng chắc cũng thuộc dạng hái hoa gheo nguyệt, nói chung là chả ra gì. Nghe nó nói đến đâu Thiên Nam muốn té ngựa ra đến đó. Nó quan tâm liền hỏi:

-Hai làm sao vậy?

-À, à em biết em đang nói ai không?

-Dạ, em biết.

Hehe cuối cùng nó cũng biết hai nó chính là hoàng tử.

-Thế biết rồi thì nói thử nghe coi.

-Vâng, em đang nói đến... Hoàng tử đó.

Trời! Tưởng nó biết ai dè...

-Hai chính là hoàng tử đó đây này, khép miệng vào ruồi nó lọt đấy.

Nó và hai vào một căn phòng có biển hiệu phòng vip, cả hai cùng bước vào trong..

Nó cùng hai nó bước vào (không quên nhắn tin cho Trang xin lỗi vì thất hẹn), để lại sau lưng bao ánh mắt căm ghét, cả căn tin xôn xao tự hỏi nó là ai mà lại được ngồi ở phòng vip chứ, đây là một căn phòng rộng, có một chiếc bàn dài ở giữa phòng, ngoài nó và hai nó ra trong phòng còn có thêm 4 người nữa, đều là con trai.

-Ê tụi bay, hôm nay thằng Thiên dẫn theo gái kia, nhìn ngon ghê, em ơi đá thằng Thiên đi theo anh. – Một thằng ngồi ngay đầu bàn nói.

Thằng đó coi mình là gì vậy là gái đào mỏ hả. Nó tức sôi máu, nhiệt độ cơ thể tăng lên vù vù, báo động cấp cao. Giờ nó chỉ muốn đá cho tên kia một phát răng cắm vào mắt, tát cho vài phát cho xái quai hàm. Như hiểu được tình thế Nam phải đứng giữa giàn xép:

-Thôi, mọi người ăn cơm thôi, đói rồi, mà thằng Huy đừng có chọc Linh nữa không thì tao không tha cho mày, mày chết không có chỗ chôn thân, sống bình thường không bằng thằng đàn.

Huy từa mồm hỏi:

-Bình tĩnh, gì mà bênh em yêu chăm chăm vậy, đùa tí thôi mà. – Huy cười cầu hòa ai chứ thằng này là nó làm thật chứ chả chơi.

-Thôi, ngồi xuống ăn thôi.

Mọi người ngồi vào bàn, một thằng ngồi đối diện nó lên tiếng:

-Chào bé, anh là Mạnh, bạn của Nam rất vui được gặp bé.

Mặt nó méo mó.

Mình lớn rồi chứ bộ bé bóng gì đâu.

-Hix, chào anh em là Thiên Linh em gái của anh Nam.

Rầm... Rầm... Rầm... Rầm Phải nói rằng độ công phá của câu nó nói là rất lớn. Hiện nay bốn chàng trai với tư thế ngã ngựa trên ghế, miệng thì há hốc ruồi thì đang lù lợt tấn công. Sau một hồi các noron thần kinh bị tê liệt nó đã quay lại bình thường. Cả bốn người bật dậy cùng một lúc đồng thanh hỏi:

-Em gái mày thật à?

Nam gật đầu một cái thần nhiên.

-Sao tao không thấy mày nhắc đến? – Lại đồng thanh.

-Thì bây giờ tao nhắc nè. – Nam vẫn thản nhiên không để ý đến mấy con mắt đang sáng quắc lên.

-Mày giới thiệu em gái mày cho tao nhé.

Hình như họ rất hợp nhau, đồng thanh nói hoài.

Cộp...cộp.. Cộp... Cộp... 4 cái cốc cho 4 thằng mơ tưởng hão huyền.

-Tao giao em tao cho 4 thằng trắng hoa như tụi mày có mà điên, mơ đi.

-Không được à? – Lại đồng thanh đúng là hợp nhau.

-Tất nhiên. – Nam nói làm cho mọi người ù xù.

-Vậy làm anh trai nha. – Bốn con mắt lại sáng rực lạ thường.

-Cái này phải hỏi Thiên Linh.

Bốn người lại quay sang Thiên Linh với cái mặt cún con. Nó cũng gật nhẹ đầu đồng ý. Mọi người ăn uống vui vẻ.

Tự nhiên từ trên trời rơi xuống cho nó 4 thằng anh trai, vừa đẹp trai, vừa vui tính lại biết quan tâm nó rất nhiều. Sau khi mọi người ăn xong, chuẩn bị lên lớp thì đột nhiên mặt nó méo xẹo. Mọi người quan tâm hỏi nó:

-Em làm sao vậy?

Huhu em sợ ra đó bị mấy cái đuôi của anh xé xác, huhu. – Nó meo meo nói.

Thiên Nam dỗ dành nó:

-Em yên tâm ai động vào em anh không tha cho người đó đâu.

-Bọn anh cũng vậy. – Mọi người cũng đồng thanh.

-Vậy mấy anh mua kẹo em ăn nha.

Mấy thằng gật đầu lia lịa. Anh hai nó cười thầm

-Phải cho lũ bạn chịu khổ chung mới được (hix anh này ác quá).

-Mấy anh phải thế nếu không mua kẹo cho em thì mấy anh sẽ bị ế vợ, ra đường thì trượt chân té. Không thì bốn anh phải hôn và cưới nhau.v.v..

-Hix, tụi anh mua kẹo cho em là được rồi sao lại bắt tụi anh thế độc như thế, lại còn kiểu gay như thế nữa.

-Huhu mấy anh không thương em hết à, huhu. – Nó dùng chiêu "ngàn năm hữu hiệu" khiến mấy thằng nhỏ cuồng cuồng thế.

-Được chưa nhóc quý? – Sau khi thế mấy ông quay sang nó hỏi. Nó thì phải biết cười tươi rồi à.

-Hihi thế mấy anh mua kẹo lì cho em nhe, hehe mỗi người 50 cây nhe.

-Trời!! Mấy người đó há hốc mồm muốn rụng cả quai hàm

-Em à em tha cho bọn anh đi nhe! Kẹo đó đắt lắm, tụi anh nghèo mua về phá sản mất. – Cả bốn người meo meo.

-Tụi mày đúng là chết vì gái,haha – Anh nó cười nghiêng ngả.

-Hix. Tụi tao xử mày, mày biết anh em bị lừa mà không thèm nhắc nhở. – Bốn người hùng hổ xông vào đập Nam tới tấp.

Nó đứng một chỗ cười như đười ươi đang xem bốn con hổ đang đuổi nhau.

Nó chán nản bỏ đi nhưng không quên để lại câu khiến năm người kia muốn nhảy lầu:

-Các anh liệu mà đi mua đi, số lượng có hạn đó, không thì liệu hồn với lời thế. – Nói xong nó đi thẳng lên lớp.

Bốn người kia lảo đảo chạy theo nó:

-Linh xinh, dễ thương ời! Tha cho tội anh đi mà. – Huy năn nỉ ời nó.

Nó thì không thèm để ý. Mặc kệ đang có bốn bộ mặt đau khổ và một người cười sung sướng khi đã lôi được lũ bạn vào chịu khổ chung.

Nó đi lên lớp đã thấy Trang ngồi ở chỗ rồi. Nó bước xuống chỗ.

- xin lỗi Trang nhe do mình có việc nên thất hẹn, bỏ cậu một mình – nó ân hận hối lỗi.

- hihi không có gì đâu, mà lúc trưa mình thấy cậu đi với chàng hoàng tử của trường lại còn vào phòng vip nữa, cậu và họ có quan hệ gì vậy – Trang hỏi nó về tò mò.

-Trời, cậu bảo cái ông vịt quay Thiên Nam là hoàng tử ý hả – nó cười nghiêng ngả.

- cậu be bé mồn thôi, bọn trong trường mà biết bạn gọi hoàng tử của chúng nó là vịt quay, chúng nó xé xác cậu đó – Trang tỏ vẻ lo lắng.

- hihi mình biết rồi- nó cười xuê.

- mà cậu có quan hệ gì với anh Nam vậy – Trang tò mò điều tra nó.

- mình là em gái anh ấy – nó thần nhiên.

- hả....- cô bạn há hốc.

Nó vội vàng bịt mồm cô bạn.

- cậu là bạn thân mình, mình với nó thôi chứ, cậu nhớ giữ bí mật đó, không là cậu biết tay tớ – nó dọa nạt.

Cô bạn gật đầu lia lịa rồi chỉ cái tay mà nó đang bịt mồm Trang. Nó hiểu ý bỏ ra. Đúng lúc chuông vào lớp cũng reo.... Ai lại về chỗ người nấy...

Hôm nay là chủ nhật nó hẹn Trang đi công viên chơi.

Do hồi hộp vì đây là lần đầu tiên từ khi nó về Việt Nam. Nó đi từ rất sớm. Hôm nay nhìn nó rất dễ thương. Nó mặc một bộ váy trắng tinh, nhìn rất thuần khiết. Với khuôn mặt vốn đã đẹp, giờ nó chỉ trang điểm nhẹ nhàng lại càng nổi bật thêm. Mái tóc dài ngang lưng nhẹ tung bay trong gió. Nó đeo thêm một chiếc túi hình thỏ bông rất xinh xắn. Đôi gầy búp bê trông nó lại càng dễ thương. Nó đang đứng ven hồ để đợi Trang. Không có gì làm, nó bắt đầu ngo nghiêng tìm thú vui, chạy khắp nơi.

Đột nhiên:

.....bụp.....

Nó do mãi ngo nghiêng mà đâm vào đầu đó.

-Ui da...huhu mình đâm nhầm vô cột điện rồi, cứng quá – nó vừa xoa đầu vừa than vãn.

- tôi không phải cột điện đâu, tránh ra cho tôi đi- cậu ta bực tức nói.

Nó bây giờ mới ngẩng mặt lên.

" woa.. Anh ta cao dữ, chắc cũng tầm 1m80. " Nó trầm nghĩ.

- ơ thể không phải cột điện à, may quá – nó cười vui vẻ.

- tránh ra- cậu ta quát làm nó giật mình.

- tôi không tránh đó –," hứ cái đồ hách dịch, còn lâu ta mới tránh nhá" nó nổi tính bướng bỉnh.

- tránh- cậu ta quát lớn.

- không- nó bướng bỉnh.

Hắn tức giận, nhưng đột nhiên lại cười gian manh khiến nó cũng phải nở gai ốc.

Hắn khẽ nhếch mép:

- có phải cô thích tôi không mà muốn kéo tôi lại, muốn gây ấn tượng với tôi à -

- cái...cái..gì? Tôi...tôi.. Thích..anh..- nó sôi máu.

- đúng – hẳn thân nhiên chọc, không hiểu sao nhìn thấy bộ mặt nó hẳn lại muốn trêu chọc.

- cái...gì? Đừng cái đầu anh đó. Thử như anh dù cho không tôi cũng không thèm – nó cãi bằng được cái ý nghĩ hoang đường kia.

Nó lấy trong túi sách ra 1 cuốn sổ+ cái bút và viết viết gì đó. Xong xuôi nó dán tờ giấy vô lưng hẳn rồi rút ra trong ví 2 tờ 500 nghìn.

- Đây là tiền bo, tạm biệt – nó vẫy tay chào và bỏ đi.

Hắn vói tay ra sau và lấy tờ giấy:

"HÀNG ĐÃ QUA SỬ DỤNG"

Hắn mặt đỏ gay vì tức, bị nó chơi xỏ. Nhưng đột nhiên khuôn mặt hẳn lại dần ra và nở một nụ cười.

_ Nó đang vui về đợt Trang đến.

- Thiên Linh, xin lỗi bạn mình có việc bận lên đến muộn- Trang mở hời túa ra.

- không sao đâu, mà bạn ngồi đây nghỉ đi mở hời nhể nhại hết rồi nè – nó lấy giấy lau mặt cho Trang

Cô bạn chỉ biết cười trừ.

Nó và Trang quyết định sẽ đi chơi khắp nơi.

Sau một trận đi chơi đã đời, cuối cùng hai cô nương cũng chịu về nhà để chuẩn bị cho ngày mai đi học...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Oan gia ngõ hẹp

Một ngày mới lại bắt đầu.

Vẫn như hàng ngày vẫn những tiếng kêu. Tiếng tiếp đất ngon lành tiếng khóc tùm lùm.

Dường như mọi người trong căn biệt thự này đã quá quen với những tiếng kiểu này nên chỉ lắc đầu cười trừ.

Tại trường:

- Helu., em yêu- nó vui vẻ bước xuống chỗ và không quên chào Trang một tiếng.

- hi, you- Trang cũng vui vẻ trả lời.

Nó và Trang vui vẻ nói chuyện đến tận khi chuông reo.

Nó vẫn thực hiện cái nghĩa vụ cao cả là " đi đánh cờ với chu công ".

_ Rằm_:

Cánh cửa lớp bị đập tung ra làm nó giật mình mất giấc ngủ. Nó không hiểu kẻ nào to gan lại giám phá hủy giấc ngủ của nó và việc học của cả lớp.

"Ồi không", nó đang nhìn thấy cái gì thế này. " có phải quý, không phải hơn cả quý, thế thì là gì? Tất nhiên đó là hung thần mà đã bo cho 2 tờ 500 nghìn.

" Chẳng lẽ hẳn tìm nó trả thù sao " nó thầm nghĩ mà mặt méo xệch.

Hắn ta lạnh lùng đi thẳng xuống cuối lớp.

Nó cảm thấy lạ.

"Tại sao cái lớp này lại im re thế này, học sinh trong lớp vẫn ngồi nguyên, con trai thì tỏ ra e dè, con gái thì ánh mắt sáng rực nhưng cũng không giám biểu hiện rõ lắm. Cô giáo thì càng lạ thay cứ như đã quá quen với việc này vẫn tiếp tục giảng bài mà không đã động gì đến hẳn hết. Hẳn có phải học sinh mới không, hẳn là ai " Đó là tất cả những suy nghĩ đang vây quanh cái đầu của nó.

Nó cúi gầm mặt xuống không muốn bị hấn nhìn thấy.

Hấn đi thẳng xuống chỗ cạnh nó ngồi xuống khiến nó muốn vỡ tim luôn.

May thay hấn không để ý đến nó mà cũng cúi xuống ngủ luôn.

Nó thở phào nhẹ nhõm và cũng đi vào giấc ngủ.

- ê Linh dậy đi, hết giờ rồi – Trang gọi nó dậy sau khi hết giờ được 5 phút rồi.

Nó ưỡ ỏi ngồi dậy chớp chớp mắt nhìn quanh thì trong lớp giờ còn mỗi mình nó.

Nó chỉ biết cười trừ. Đột nhiên điện thoại nó reo.

- Alo- nó trả lời.

anh hai nó hét ầm trong điện thoại.

- em đang ở trong lớp -

anh nó ra lệnh rồi cúp máy luôn.

Nó thở dài rồi nhanh tay kéo Trang xuống căn tin.

Nó đang đứng ở trước cửa phòng Vip.

Trang ngỡ ngác hỏi nó:

- Bạn kéo mình xuống đây làm gì -

- Đi ăn thôi trưa rồi – nó thản nhiên trả lời.

- Nhưng bàn ăn ở bên phía kia mà, sao lại đến phòng vip làm gì? – Trang vẫn không hiểu cái mô tê gì.

- ừ thì ăn ở đây- nó vẫn rất thản nhiên.

- Nhưng chỗ này không vào được đâu, đây là chỗ của hội học sinh đó – Trang lo lắng.

- hi thế mình sẽ dẫn bạn vào nhe -

Nó và Trang đứng ngoài thì thấy tiếng trong phòng vọng ra:

- Vương Anh oi! Mày đi mấy tháng mà anh thấy mày khác hẳn – ông huy vệt lên tiếng hỏi.

- vẫn thế khác gì đâu – Vương Anh lạnh lùng nói.

- Hình như mày qua đó đi nắng nhiều mà tóc vàng hoe vậy – huy vừa nói vừa ti toe xò xò tóc Vương Anh.

.....

nó lòi tuột Trang vào mà Trang thì vẫn ú ớ.

Nó mở cửa bước vào.

" mình có hoa mắt không vậy ta, nó đưa tay ra dụi dụi mắt.

Ở 1 góc khác của phòng cũng có người vô cùng ngạc nhiên.

" là cô ta đúng không, đúng chính là cô ta " Vương Anh trầm nghĩ.

- lại gặp cô rồi – Vương Anh nhếch mép nói.

- hơ tòi đâu có quen anh đâu, đừng có nhận vớ nha – Nó giả nai.

Ở trong phòng có 6 người há hốc mồm bây giờ mới bùng tỉnh.

- Hai đứa quen nhau à – ông Huy vệt tiếp tục lên tiếng.

- không em có quen hần đâu, làm sao mà em quen được tên khỉ đột này chứ – nó vênh mặt lên hùng hổ nói.

- Cô..cô - Vương Anh tức điên người.

" hừ.muốn đấu với chị à không dễ đâu " nó bắt đầu sục sùi.

-Trang ơi mình sợ khỉ..huhu.- nó lay lay tay Trang làm lũng.

Cô bạn nó chả biết làm gì, lũng ta lũng túng.

-Hai ơi cứu em mới,huhu hai gọi người nhốt con khỉ vàng này vô sở thú đi,em sợ lắm huhu- nó nước mắt ngấn nước mắt dài làm lũng.

Cả phòng bật cười với câu nói của nó. Nhưng nhìn thấy ánh mắt của hần thì nụ cười tắt ngấm luôn.

Hai nó giở đành.

- thui nín đi em, hai thương. Hai gọi người đưa nó vô lại sở thú nhe – anh nó đỡ rành nó.

Nó đưa đôi mắt tỏ vẻ chiến thắng cho hần khiến hần giật run người.

- cô nhớ đó, tôi sẽ không tha cho cô đâu- Vương anh tức giận.

-Thôi thôi, ăn thôi muộn rồi – Nam phải đứng ra phân giải.

Mọi người ngồi vào bàn ăn.

- à mà, em nào vậy? – Huy lên tiếng (ông nè nhiều chuyện ghê).

- à, đây là bạn em tên Trang- Nó giới thiệu.

-Chào em, anh tên Huy.

- Dạ, chào anh -Trang e dè.

Bữa ăn diễn ra vui vẻ nhưng có 2 cặp mắt nhìn nhau "âu yếm".

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ép buộc

Tiếng chuông ngân vang báo hiệu kết thúc một buổi học nhân chán mọi thế kỷ.

Nó cùng Trang đi ra xuống bãi lấy xe thì xe của nhà Trang đến. Thế là nó và Trang tạm biệt nhau. Nó nhanh nhẩu chạy vào lấy xe nhưng...

- ôi không, chiếc xe của tôi – nó thốt lên đau đớn.

- thế này tiêu rồi về kiểu gì đây huhu cái xe của tôi, sao lại nổ lốp vào lúc này chứ.

- thế này thì tiêu rồi, mấy quán ở đây cứ như ma xui quỷ khiến mà kéo nhau lũ lượt nghỉ vậy trời.- nó than trời than đất (hehe zumy xui đó).

" a, anh hai.. Đi tìm anh hai để anh trở mình, bắt đưa mình đi chơi luôn. Hihi mình thông minh quá zậy ta – nó đứng ngẩn ngơ cười một mình.

Mọi người đi qua chỉ lắc đầu mà than " trẻ đẹp thế mà mắc bệnh thần kinh".

Nó tức sôi máu nhưng điều quan trọng là phải đi tìm hai nó nếu ông vịt đó về mất tiêu thì nó die rùi.

Hehe hai nó kia rùi nó cười tươi rói lao thẳng về phía hai nó như tên bắn mà không để ý rằng đứng gần anh hai nó là một cậu con trai tóc vàng.

- hai ơi, hai à.hai về chưa cho em về mới – nó hí hửng tiến lại.

Đến bây giờ nó với đề ý đến thằng con trai bên cạnh.

Nó tặng cho hắn một cái lườm nguyệt dài hàng ngàn cây số sau đó phớt hắt.

- Sao tự nhiên hôm nay lại muốn đi cùng hai vậy?- anh nó đưa ánh mắt nghi ngờ về phía nó.

Nó thì cười khì khì: hai này, tại em muốn đi mới hai cho hai vui mà —.

- chắc xe hỏng chứ gì – nhìn mặt hai nó đều hết mức.

- hihi sao hai biết hay vậy? – nó đưa bộ mặt nai tơ nhất nhìn hai nó.

Anh nó không nói gì quay qua nói với tên tóc vàng bên cạnh.

- mày đưa Linh về cho anh, việc kia cứ để anh làm cho, nhớ đưa về tận nhà nha, nó mà xảy ra chuyện gì thì cậu liệu mà lo quan tài đi đấy – anh nó dọa nạt.

- sao em phải đưa cô ta về – vẫn cái phong cách lạnh lùng đó.

- cậu phải bảo vệ an toàn cho nó – nói rồi Thiên Nam nói nhỏ vào tai của Vương Anh cái gì đó (zumy cũng hèm nghe được) rồi vỗ vai Vương Anh bỏ đi. Còn nó thì không kịp ú ớ gì.

Nó nhất quyết không chịu lên xe hắn và đang quốc bộ trên đường.

- Cô có lên xe không, đừng để tôi phải thực hiện biện pháp mạnh nha – Vương Anh bực tức lên tiếng, hắn tự nghĩ " vì sao lại phải đưa con nhỏ bướng bỉnh, ngu ngốc này về "(chưa biết ai ngốc nha, không nói trước được).

- Hừ.có quốc bộ đến gãy chân tôi cũng không thèm đi xe của cậu đâu – nó vẫn bướng bỉnh.

.....Kít.t.t.....

Tiếng xe phanh gấp ngân vang.

Nó cũng không thèm quan tâm vẫn tiếp tục đi nhưng.....

Một bàn tay ấm áp,rất ấm đang nắm lấy tay nó, nó bất ngờ theo phản xạ quay lại.

" là hắn, tại sao nó lại có cảm giác điện giật nhỉ, bệnh à, mà tại sao bàn tay đó lại ấm đến vậy. Đó là một người rất lạnh lùng mà " nó suy nghĩ.

Theo phản xạ tự nhiên của nó. Nó dụt tay lại với sức của nó thì cũng ngang ngửa với Vương Anh.

Kế hoạch một không thành công Vương Anh đổi sang kế hoạch hai.

Vương Anh bỗng nhiên bế nhấc bổng lên đưa nó vào xe trong khi nó vẫn đang gào thét, đánh đấm loạn xạ.

Vương Anh tống nó vào xe và khoá lại rồi ngồi vào vô lăng.

Nó hậm hực khi ngồi trên xe, cứ lườm hắn đến cháy áo mắt thui (hihi lườm thế này có làm tan băng được hèm ta).

_____ (chỉ là cái chạm tay nhưng cũng nói lên được nhiều điều)_____

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cảm giác ban đầu

Ngồi trên cùng một chiếc xe mà không ai lên tiếng không gian dường như khiến nó ngột ngạt.

- cậu có thể đưa tôi đi ngắm cảnh được không?- nó cuối cùng cũng phải lên tiếng.

- không- một từ rất ngắn gọn và xúc tích được phát ra đã đưa nó từ 9 tầng mây xuống 18 tầng địa ngục.

Nó cảm thấy chưa bao giờ nó ghét hắn như lúc này chỉ muốn xông vào ăn tươi nuốt sống hắn.

Nó cúi gằm mặt xuống đôi má phùng ra đúng kiểu giận dữ khiến hắn cũng hơi nhói trong lòng nên cố tránh tập chung lái xe.

Hắn đâu biết rằng sau gương mặt ấy là cả cái bầy đang chờ hắn.

- Ui da... Đau bụng quá. Ui da huhu- nó nước mắt ngấn nước mắt dài khóc tùm lùm.

Hắn lo lắng quay sang rồi rít:

- cô làm sao vậy?- Vương Anh nhủ mày nói.

- Huhu tui đau quá, tui chết mất thôi,huhu- nó ôm bụng rên rĩ.

- Để tui đưa cô vô bệnh viện- nỗi lo lắng hiện rõ trên gương mặt hắn.

- huhu, tui không đến bệnh viện đâu, tui sợ bệnh viện lắm, cậu đến đoạn phía trước mua hộ cho tui ít thuốc là được rồi.. Ui da.._ nó rên rĩ.

- như thế có được không? – hắn nghi ngờ.

- ui da... Đau quá.cậu đi mua cho tui đi nhanh lên – nó giục hắn.

- nhưng.....- hắn vẫn còn phân vân.

- nhanh lên, ui da...đau quá.. – nó tiếp tục giục hắn.

- thôi được, nhớ ở yên đây đợi tui,tui về ngay đó – hắn nói xong thì đi xang đường mua thuốc và nước cho nó.

-hihi haha đau bụng quá, vỡ bụng mất thôi, hôm nào mình phải thử đi đóng phim mới được.không biết lúc đó nước mắt của mình ở đâu ra nhiều vậy ta.hìhì – nó đắc trí.

- thui bye cung, thuốc giữ lại mà dùng, chị đi chơi đây – nó bỏ đi thẳng.

Hắn cuống cuống đem thuốc và nước về nhưng trước mặt hắn là một chiếc ô tô trống trơn.

Hắn tức giận đá chiếc ô tô.

- cô được lắm – hắn gầm lên rồi lên ô tô phóng đi.

Tại bờ hồ công viên Mỹ Châu:

một cô gái mặc một bộ đồ trắng cùng một cô gái mặc một bộ váy màu hồng trông hai người đẹp một cách kỳ lạ.

Đột nhiên có một đám người đầu tóc nhuộm như tắc kè hoa.

-Oa..2 cô em xinh ghê đi chơi với tui anh đi- một thằng tóc đỏ loe lên tiếng.

- Cút – nó lạnh lùng đuổi bọn chúng.

Trang thì đang run cầm cập.

- Cô em làm gì nóng thế nhưng anh lại thích tính cách của cô em, rất cá tính,haha – tên tóc đỏ cười man rợ.

Nó nhếch mép: – người mà cũng xứng sao -.

Ngay cả đến Trang cũng bất ngờ khi thấy vẻ lạnh lùng của nó.

- thui mà cô em, đi với anh,choi đi – tên đó lại lên tiếng.

- Phải đó, phải đó – bọn nhãi kia a dua.

-Hứ,thích chơi chứ gì? Chỗ kia thế nào- nó hát hăm vào chỗ một con hẻm tối.

- Cô em chọn chỗ rất đẹp đó haha – thằng tóc đỏ cười man rợ.

- được, nhưng chúng mày phải thả bạn tao ra- nó lạnh lùng nó.

Trang giờ nước mắt đã lăn dài trên má, cứ lay lay gọi tên nó, ý muốn bảo là đừng làm như vậy. Nhưng nó chỉ cười lạnh và nắm chặt tay Trang ý nói Trang hãy yên tâm.

Nó và bọn chúng đi vào con hẻm.Trang thì khóc thét lên gọi nó lại nhưng vô ích.

-Chỗ này đẹp rồi đấy, rất hợp để chôn thầy bọn như các người – nó giờ đây đã quay lại đúng chất chị cả và là thủ lĩnh của bang AWAY.

- đây sẽ là chỗ vui vẻ của chúng ta haha – bọn chúng cười nham nhở.

- không dễ đâu – (đây có phải lời của nó không, chắc chắn là không rồi).

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía tiếng nói ấy.

Một anh chàng cao tầm 1m80, khuôn mặt baby chuẩn, sống mũi cao, nân da mịn màng và đặc biệt là mái tóc màu vàng như ánh mặt trời. Đằng sau cậu con trai đó là một cô gái với mái tóc ngang cổ ôm sát mặt, mặc một bộ váy màu hồng, đang nước mắt ngấn nước mắt dài.

- này chú em đừng xen vào chuyện của bọn anh không chú em đừng trách – tên tóc đỏ lên tiếng đe dọa.

Hắn không nói gì chỉ tiến lại gần bọn chúng và.....

5 phút sau:

tất cả bọn chúng đều nằm rạp dưới đất không nhúc nhích được.

Hắn hẳn giọng vẫn phong cách lạnh lùng thường ngày:

- đừng để tao gặp lại tại bay lần nữa không thì đừng trách – hắn nói xong thì kéo nó đi.

Nó thì vừa nãy đến giờ chán nản. Đang định làm dân gân cốt ai dè.....

Hắn và nó đưa Trang về nhà rồi hắn đưa nó về.

Chưa bao giờ hắn nói nhiều và giận dữ như lúc này.

Hắn mắng nó đủ thứ trên đời nhưng chả từ nào lọt tai nó cả vì nó đã ngủ từ lâu rồi.

Hắn nhìn nó lúc ngủ sao lạ đáng yêu đến vậy? Làm tim hắn lỡ mất một nhịp..... (tình yêu đến với ta từ lúc nào mà ta lại không hay, nó bước vào rất nhẹ,nhưng đừng để nó bước ra vì sẽ rất đau đó).

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cô đúng là sao chổi

Một chiếc ô tô thể thao màu xanh dương đang lao vun vút trên đường chẳng mấy chốc đã đổ trước cổng biệt thự nhà họ Hoàng. Người làm trong nhà ra mở cổng, chiếc xe phóng vù vào.

Hắn nhìn nó, một thiên thần đang say giấc ngủ thì ai lỡ gọi dậy chứ, thế là:

Hắn nhẹ nhàng cúi xuống nhắc bổng nó lên trong vòng tay rắn chắc của mình.

Mặt nó áp vào ngực hắn khiến hắn cảm thấy lồng ngực như muốn nổ tung, con tim thì đập như đang chạy thi với thời gian.

Còn nó thì:

.....chát....

(tiếng gì vậy ta).

Nó ban cho hắn một cái tát nghe đến chát rất to.

Hắn bắt ngờ hét lên:

- Cô muốn chết hả đồ quý -

định quạt cho nó một trận thì.....

Nó vẫn đang ngủ ngon lành.

Thế là hấn phải ngâm bò hòn làm ngọt nhưng.....

Chát.....

Vẫn tiếng kêu vui tai đó.

Hấn quát lên: – Cô đứng là sao chỗi -

Hấn tức lẩn nhưng nghĩ là nó đang mơ ngủ,hấn xuôi con tức bế nó vào phòng khách, Thiên Nam đang ngồi đó thấy hấn bế nó vào thì cũng nguôi con giận khi họ đi đến giờ mới về.

Thiên Nam dẫn hấn lên phòng nó.

Hấn mở cửa phòng nó, bế nó vào giường giúp nó tìm một tư thế thoải mái nhất,kéo chăn cho nó rồi bước ra khỏi phòng.

Đi đến cửa hấn nhẹ quay đầu lại.

- Chúc ngủ ngon- rồi hấn bước ra ngoài.

Hấn vừa đi khuất thì nó mở mắt ra. Thực ra khi hấn chạm vào người nó, bế nó lên nó đã biết (khả năng phòng vệ của chị cả mà). Nó định lên tiếng đề hấn thả nó xuống nhưng khi chạm vào người hấn tìm nó đập loạn lúng ta lúng túng lên đành nằm im trong vòng tay hấn. Nó nghĩ là đây chỉ là cảm giác ảo lên đã vùng tay tát hấn, và chứng minh là hấn tuy máu lạnh nhưng vẫn quan tâm đến nó, lên nó cũng thấy vui vui trong lòng. Còn cái thứ hai là nó tát cho mình tỉnh lại đừng nghĩ linh tinh nữa,nhưng đánh mình có mà điên nên đánh hấn cho nó bớt điên mà lại không đau nữa (bà này ác ghê, đánh người ta để mình bớt nghĩ linh tinh mới sợ chứ.

Nó mỉm cười rồi nhanh chóng đi vào gác ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Rắc rối

Cũng như hàng ngày nó đến trường nhưng không phải bằng ngựa sắt của nó (vì bị hỏng hôm qua). Hôm nay nó đi với Thiên Nam.

Nhìn cảnh tượng này thật choáng. Nó biết hôm nào anh nó cũng được chào đón như thế này rồi nhưng bây giờ nhìn trực tiếp thế này thì khủng. Nhất là ai cũng nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn dễ thương nhất nhưng độ sát thương rất cao. Nó biết thân lên chuẩn lẹ.

Nhưng đâu có dễ khi nó giám động vào hoàng tử của họ.

Nó vừa đi đến cầu thang lên tầng thì đột nhiên một lũ con gái kéo đến trước mặt nó.

Nó nhú mày nhìn họ.

- chào, mày đi ra chỗ này với tao một lúc – một cô gái ăn mặt đồng phục được sửa lại rất ngắn. Đầu tóc thì đỏ loe, phẩm son thì chất hàng tấn.

Cô ta ra hiệu cho lũ con gái kéo nó đi.

Tuy rất tức khi bị cô ta khinh thường nhưng cũng không lên gây sự sẽ gặp rắc rối.

- tôi tự đi được – nó buời đi theo cô ta.

Cô ta dẫn nó ra sân sau trường.

- cô muốn gì nó đi tôi còn phải đi học không có thời gian tiếp chuyện cô đâu- nó lên tiếng trước.

- cô đã nói thế thì tôi cũng không vòng vo nữa, tôi muốn cô tránh xa hội học sinh – cô ta lên tiếng.

- sao tôi phải làm vậy, tôi đi với ai là chuyện của tôi không liên quan tới cô, cũng chưa mượn cô quần truyện của tôi – chưa ai dám nói với nó như thế từ trước đến nay, chỉ có người ta khuy lụy nó chứ chưa ai dám lên mặt với nó, còn ra lệnh cho nó nữa chứ.

- lời tôi nói cô phải nghe, nếu không đừng trách tôi – cô ta cười nhếch mép – chỉ là con của người làm trong nhà anh Thiên Nam thôi mà cũng đòi trèo

cao, đúng là..... – cô ta lắc đầu tỏ vẻ khinh bỉ.

- thôi tôi chỉ cảnh báo cô thôi, đừng để đến lúc tôi xử đẹp cô- cô ta cười khinh bỉ rồi bỏ đi.

Nó thì ở lại tức lộn ruột, tức quá nó đá trúng một cái cây khiến cây đổ rầm. Nó mau chồm lẹ không bị bắt là toi rồi....

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ôi ! Quỷ tới

Sau khi gặp mấy đứa con gái, rồi làm sân sau gặp bão nó lên lớp ngồi ngủ (không quên chào Trang đầu, Trang thấy vẻ mặt nó mệt mỏi nên cũng không làm phiền.

Cô giáo bước vào. Cả lớp đứng lên chào.

Sau khi nó chào xong lại lằm xuống ngủ. Hấn thì cứ nhìn nó hoài rồi cũng lẩn ra ngủ luôn.

Nhưng như thế thì đâu có gì để nói.

Cô giáo ra hiệu ý nói vào đi. Từ ngoài cửa bước vào có hai cô gái rất dễ thương cả lớp ồ lên.

Ồn ào nó không ngủ được. Nó ngược mặt lên.

" ôi không? quỷ đến " nó thảm gào thét cúi sát đầu xuống mặt bàn.

Mọi người trong lớp thì hoan hỉ khi có hai dân đàn chị học cùng lớp cũng được thơm lây (ở đất này ai cũng biết đến hai người này, đều là chị hai, chị ba của nhóm AWAY, lại rất xinh đẹp chứ.

Cô bạn có mái tóc màu đen óng xoắn nhẹ lên tiếng:

- chào mọi người, mình là Nguyễn Cẩm Lê, mình mới chuyển đến mong mọi người giúp đỡ nha- cô bạn nở nụ cười thân thiện.

- mình là Nguyễn Cẩm Phương, là em họ của Cẩm Lê mong mọi người giúp đỡ – Phương nháy mắt tinh nghịch.

- để cô sắp chỗ cho các em- cô giáo nhìn quanh lớp.

- cô, tụi em muốn ngồi chung với bạn Thiên Linh – Lê đưa ánh mắt ý nói " nếu cô không đồng ý em sẽ xử đẹp cô ".

Cô giáo toát mồ hôi hột, động vào ai chứ động vào côn đồ thì chết, không những thế, nhà họ Nguyễn đâu phải là nhà bình thường.

Nghe Lê nhắc đến tên nó mọi người đổ xô nhìn nó, ngay cả hấn cũng vậy rồi bắt đầu bàn tán.

- uây, Linh hiền lành, dễ thương như vậy sao lại dính vào hội đàn chị nhỉ, nếu mà đắc tội chắc bị xử đẹp luôn – một thằng con trai trong lớp lên tiếng nói với thằng bên cạnh.

Rất rất nhiều lời bàn tán. Ngay cả đến hấn cũng thắc mắc tại sao nó lại dây vào thủ lĩnh nhóm Away, hấn biết nhóm này đâu phải dạng vừa, tuy con gái làm thủ lĩnh nhưng ai cũng có bản lĩnh còn hơn nam nhi, nếu nó đắc tội gì thì hỏng.

Cẩm Lê và Cẩm Phương cứ để mọi người thắc mắc, họ xuống túm cổ nó xách đi.

Nhiều người còn chép miệng- quả này bị xử đẹp rồi...v..v..-

Nó bị lôi đi xềnh xệch ra sân sau.

- mày khai mau sao mày về đây mà không cho tao biết hà con này mày tin tao xử mày không – Lê hầm hầm lên tiếng.

Nó chỉ biết cười trừ để cầu hoà:

- hihi bình tĩnh đi, tao không muốn nói với chúng mày, để giữ mạng sống thui mà, đừng nóng -

- cái gì mà giữ mạng sống, ai dám động vào mày à, để tụi tao cho nó một trận – Phương hùng hổ lên tiếng.

- huhu tao mà nói cho chúng mày biết thì tao sẽ sống không bằng chết huhu – nó ừy khuất than.

- lão ai lại dám nói vậy hả, mày nói tao nghe nào để tao xử- Lê bức sức khi có người giẫm đụng vào bạn của Phuong và thủ lĩnh của bang Away.

- huhu thì mỗi lần gặp tao chúng mày kéo tao đi khắp chỗ này đến chỗ kia, hết cho tao ăn như heo rồi lại kéo tao đi hết nơi này đến nơi kia, khổ nhất là khoản đi mua sắm, huhu khổ thân tao lắm chúng mày tha cho tao – nó năn nỉ ỉ ôi hai đứa bạn.

.....rằm..rằm.....

Cầm Lê và Cầm Phuong tưởng rằng nó bị bắt nạt ai dè hoá ra là nó nói mình, hai cô nàng tức lộn ruột.

-hehe- hai chị em nhà họ Nguyễn cười ranh ma khiến nó nổi gai ốc.

- mày dám dõn chị hà cưng – hai cô gái này khiến nó biết sẽ.....

..... Búp...búp...chất trình...hự...huhu.. Haha... Hjhj.. Hự... Búp.. A.a.a A.a.a.....

Sự việc trên đã được thu vào tầm mắt của một người (nhưng không phải tất cả đầu nha, chỉ có đoạn sau thôi. Thấy nó bị lôi đi hần đi theo nhưng vì có một cuộc điện thoại nên bị mất dấu tìm mãi với được thì lại thấy cảnh không nên thấy).

Sau khi xử nó xong hai cô nàng bỏ đi luôn.

Nó thì quần áo xõng xệch đầu tóc rối tung do hai con bạn.

Những tiếng động nghe bạo lực chỉ là do hai cô bạn nó tạo ra cho nó khí thế thực chất chỉ là nhào vô cù lét nó. Do có người nhìn không đúng góc độ nên hiểu nhầm.

Hắn định ra giúp nó nhưng nghĩ sao mình phải quan tâm nhỏ, thì lúc đó hai cô kia cũng bỏ đi nó cũng đứng dậy đi rồi. Bây giờ hắn lo cho nó, sợ hai cô gái kia sẽ làm gì nó nữa, mà hắn cũng thắc mắc sao nó lại đắc tội với thủ lĩnh bang Away, đụng vào rồi nó có sống được không..v..v..

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bất ngờ

Nó chán nản không muốn lên lớp, nếu lên chắc hai con bạn sẽ hỏi cưng nó, vậy nên cách tốt nhất là tìm một chỗ ngủ. Mà nơi nào là chỗ ngủ tốt nhất.chắc chắn tôi sẽ nói với bạn rằng phòng y tế là nơi tốt nhất nhưng nó đâu có ngờ hành động của nó lại khiến người ta càng hiểu nhầm.

Nó nằm trong phòng y tế tự nhiên điện thoại reo.

- alô- nó nhấc máy.

Trang ở đầu dây lo lắng.

- mình không sao đâu- nó an ủi Trang.

Trang nói liến thoắng một hồi.

- ừ mình xuống liền – nó cúp máy luôn.

Nó rời phòng y tế xuống cắntin và gặp hai con quý.

- này Linh làm sao vậy?, sao không lên lớp học vậy? Bộ bị ai đánh hội đồng à. Để tao đi xử chúng? Hay tại vừa lấy tụi tao đánh mày vào chỗ nào.....- Phuong nói liếng thoắng không ngừng nghỉ, đến khi nói xong thì phải cung cấp oxi khẩn cấp. Không những thế lại còn lãnh nguyên cái cốc đau điếng từ Lê.

- mày ngốc quá,nói như thế thì nó trả lời sao được – Lê tò về hiểu biết.

Dạy cho Phuong một bài học Lê quay sang nó.

- mày đi đâu mà không lên lớp? Ăn gì chưa? Đi ăn với tao đi?.....- bà này còn ngốc hơn.

Nó chán nản lắc đầu trước hai cô bạn thân. Nó không để cho hai cô ú ớ gì đã kéo tuột hai cô bạn vào phòng vip.

Mọi người trong trường lại có thêm truyện để bàn tán.

- cô ta bị xử đẹp nên nhờ hội học sinh trả thù cho đúng là không biết nhục – một cô gái lên tiếng.

- mày nói phải, con nhỏ đó nhìn trông hiền lành mà cáo già gớm- một cô nữa ngồi chung bàn lên tiếng.....

Tại phòng vip.

Nó bước vào trước con mắt ngạc nhiên, bất ngờ của mọi người khi thấy nó kéo theo hai người con gái, mà đây lại là thủ lĩnh của bang Away.

Nó ấn hai cô bạn xuống hai cái ghế và nó ngồi vào chiếc ghế ở giữa hai người.

- ê Linh, em quen với họ à – ông Huy vệt lên tiếng.

- ừ – nó trả lời rất thân nhiên.

- em quen lâu chưa? Mà sao không thấy em nhắc- ông này quả thật rất nhiều truyện.

-5 năm rồi, em không muốn nói thôi – nó vẫn thân nhiên mà không biết một núi lửa đang phun trào.

..... Rầm.....

- Thiên Linh, nói mau em có can hệ gì đến bang Away không? – Nam tức giận quát.

-em chỉ là quân sư đầu mặt của bang – nó vẫn thân nhiên đến bất ngờ.

- khô....g- Phương định nói cái gì nữa nhưng khi thấy ánh mắt của nó thì ngậm tịt.

Mọi người ăn uống trong không khí không mấy tốt đẹp khi có con tắc kè hoa đổi màu liên tục.

Trong phòng lại có một người rất ngây thơ vẫn ti toe hát vang:

- con tắc kè màu xanh màu đỏ, Huy bắt về Huy nấu cà ri, đem đến trường mời cô mời bạn. Tình nồng thắm như màu cà ri-

sau khi trình bày song ca khúc này, khán giả quá vui sướng phấn kích nên mỗi người đã tặng cho Huy rất nhiều giấy dép đủ loại. Tội nghiệp thằng nhỏ ngây thơ quá...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Rắc rối nhân đôi

Nó chán nản không có tâm trạng ăn cơm, nó đứng dậy trước rồi đi đâu mất tăm.

Nó đi dạo quanh khu sân sau của trường.

Đầu óc nó bây giờ rất hỗn loạn.

Nó biết anh hai quan tâm nó rất nhiều không muốn cho nó tham gia mấy cái vụ đánh chém nhau. Bây giờ nó cảm thấy mệt mỏi, nếu hai nó biết nó chính là chị cả của bang Away thì chắc chắn sẽ nhốt nó trong phòng.

Nó giờ rất mệt mỏi, không muốn làm bất cứ việc gì cả. Nó ngồi xuống bên một gốc cây đa.

Đột nhiên có một đám học sinh nữ đến. Dẫn đầu chính là cô gái hôm nọ đã cảnh cáo nó.

Nó đôi mắt vẫn nhắm nghiền nhẹ động nói – cô là ai, dẫn theo bọn chơi chơi đến đây làm gì?

- mày không nhớ tao, mày thích chết à – cô ta tức giận.

- chị Hạnh đập cho nó một trận đi – một đứa đàn em của Hạnh lên tiếng.

- không phải tao thích chết mà là mày chán sống nên với động vào tao, hôm nay tôi không có tâm trạng tiếp chuyện mời cô đi cho.- nó vẫn điềm tĩnh đôi

mắt nhắm nghiền.

- cái con ranh này, chúng mày đánh nó cho tao – Hạnh hô to.

Thế là cả lũ bọn chúng xông lên, nó vẫn nằm im không tỏ vẻ gì, không đánh, không chống đỡ, không tỏ vẻ đau đớn mà lại bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.

- cái con ranh này, đánh tiếp chúng mày- Hạnh tức giận.

Sau khi đánh nó một hồi chán chê, bọn chúng bỏ đi để lại cho nó một cái cười khinh bỉ.

Nó vẫn ngồi đấy, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, không có vẻ đau đớn mà lại có vẻ thư thái dễ chịu.

Nó cũng không thèm lên lớp nữa chỉ nhắn tin cho Thiên Nam bảo rằng sẽ đi chơi một lúc chiều về. Ban đầu Nam cũng không đồng ý nhưng sau một hồi năn nỉ nó đã được đi.

Nó ngồi trên chiếc ghế đá, hai hàng mi khép lại, hứng từng đợt gió thổi bay mái tóc, thấm vào những vết đánh.

Bỗng nhiên:

- chào cô bé, lâu không gặp -

.....

- chào cô bé, đã lâu không gặp, nhớ cô bé quá – giọng của một chàng trai lên tiếng ở đằng sau lưng nó.

Hai hàng mi dài cong vút từ từ khẽ mở ra, nó quay người lại.

Trước mặt nó là một chàng trai với thân hình vạm vỡ chuẩn không cần chỉnh. Mái tóc màu hạt dẻ bồng bềnh lãng tử, làn da rám nắng trông rất khỏe khoắn, đôi môi đỏ chúm chím như con gái. Nói chung đây là một chàng trai rất đẹp.

- anh về đây làm gì?, anh đang ở Mỹ mà – nó khẽ nhún mày hỏi.

- cô bé ở đâu thì anh ở đó thôi – anh chàng tỏ vẻ cười cợt.

- anh Khánh à, thực sự tôi đã nói với anh rồi anh không hiểu lời tôi nói à – nó tỏ ra bực mình.

- tôi đã nói em rồi, tôi sẽ không bao giờ từ bỏ, nhất định sẽ có một ngày em yêu tôi – anh ta đồng dục nói.

- tôi đã nói với anh rồi, tùy anh thôi, tôi mệt rồi tôi đi trước đây.

Nó đứng dậy bước đi. Nó bước qua Khánh thì bị đôi bàn tay rắn chắc giữ lại.

- buông ra – nó hằn giọng.

- em có tâm sự phải không? – hắn vẫn điềm đạm.

- tôi có hay không cũng không liên quan đến anh – nó vùng tay ra khỏi tay hắn.

Nó bước đi để lại một kẻ đau khổ.

" tại sao em lại không chấp nhận anh, em biết anh có thể bỏ tất cả để đổi lấy em mà, anh đã theo em về tận đây nhưng đến một lời từ tể em cũng không dành cho anh, tại sao vậy? Tại sao??? "

" xin lỗi anh, xin lỗi anh rất nhiều, Trình Khánh, tôi thật sự không thể chấp nhận tình cảm của anh, tôi không thể, tình yêu của anh dành cho tôi, tôi sẽ khắc sâu trong lòng, mãi mãi không bao giờ quên anh, nhất định "

Tình yêu làm cho người ta hạnh phúc, nhưng cũng mang lại đau khổ.

Nhưng trải qua tình yêu thì con người mới không ưởng phí sống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cảm giác gì vậy?

Hôm nay buổi học kết thúc trong nhàn chán. Ba cô bạn biết ngủ là ưu tiên hàng đầu của nó. Không may mà phá giấc ngủ của nó thì đừng hỏi tại sao mình die.

Lê và Phương nói hôm nay hai bang Drem và bang Sie sẽ quyết đấu tranh địa bàn ở quán bax Jkiy nên dù nó với Trang đi coi.

Nó cũng muốn đi coi vì bang Drem là bang của Thiên Nam.

Nó cùng ba cô bạn đi make up.

Giờ đây bốn cô gái mỗi người một phong cách.

Nó giờ đây từ một vẻ đẹp thánh thiện sang một vẻ đẹp sắc xảo đúng chất đàn chị. Nó mặc một chiếc quần màu đen bóng bó sát, chiếc áo phông trắng rộng thùng thình, khoác ngoài là chiếc áo gilê đen lửng, mái tóc đen mượt đã được thay thế bằng mái tóc vàng xoắn nhẹ, nó mang một đôi giày cao gót màu đen tuyền. Giờ đây thực sự khó mà nhận ra nó khi mới nhìn qua.

Lê thì mang một chiếc áo màu đen lệch vai, để hở một bên vai trắng ngần, chiếc quần bò lửng xanh bó sát cộng với đôi boots cao cổ, dáng người thanh mảnh nhưng không kém phần lãng động, mái tóc màu vàng được gạt sang một bên kết hợp với chiếc mũ lưỡi trai đen.

Phương thì mặc chiếc áo ôm sát ngực màu trắng và một chiếc áo thun lửng màu nâu, chiếc quần bò màu tro, đôi giày bệt màu trắng trông rất lãng động hoạt bát. Mái tóc hàng ngày giờ được buộc lỏng lệch xang một bên.

Trang thì mặc một chiếc áo cổ cao màu xám, mái tóc đen được thả tự nhiên, chiếc quần bò đen lửng với đôi giày bệt màu xám trông cũng rất hài hoà từ đầu đến chân.

Cả 4 người đều lên 4 chiếc xe mui trần lao vun vút trên đường.

Nó_ chiếc xe màu đen.

Lê_ xanh dương.

Phương_ trắng.

Trang_ đỏ.

Cả 4 cô gái tất cả đều có chung đích đến đó là cánh đồng hoang ở phía Bắc ngoại ô.

Tại cánh đồng hoang:

- chào sao đến muộn thế chú em, anh đợi chú cũng lâu lắm rồi đấy, chú làm anh phải đứng ngoài nắng này ảnh hưởng hết sức đẹp rồi, cái này chú phải bồi thường cho anh nha – tên đại ca của bang sie lên tiếng.

- đại ca đứng em che ô suốt mà có tí nắng nào vào đâu – thằng đứng cạnh tên đại ca ngay thơ lên tiếng.

...Bếp...

Thằng đại ca không khách khí cho tên kia một cái dếp vô mặt.

- thằng kia mày có muốn tao đá mày một phát tung tãng ra kia ngồi với con cún không hả? – thằng đại ca nghiêng răng nói.

- em biết lỗi rồi ạ, xin lỗi đại ca mong đại ca tha thứ – thằng đàn em hối lỗi.

- Muốn dậy bảo đàn em thì nắm tay nhau về nhà mà dậy, chỗ này không phải chỗ cho con nít chơi đâu, về nhà mà uống sữa cô gái Hà Lan đi – Vương Anh cười đều.

- thằng kia mày thích chết à, ai là con nít hả, từ trước đến nay tao chưa bao giờ uống sữa cô gái Hà Lan, tao chỉ toàn uống sữa Mộc Châu thôi.

Câu trả lời của thằng đại ca bang Sie khiến không ai không mỉm cười.

Ở xa xa chỗ đó cũng có 4 cô gái đứng cùng 4 chiếc ô tô mui trần đang cười nghiêng ngả. Đột nhiên có một thằng con trai chạy đến.

- 3 chị đến rồi ạ, mà..đây...là....- Minh cúi chào 3 đứa nó rồi quay xang Trang thất mắt.

- bạn – nó giờ quay trở lại đúng chất của một thủ lĩnh.

- dạ – như hiểu ý Minh chỉ gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

- thế nào rồi- nó lạnh lùng hỏi. Giờ đây thì chắc chả ai nghĩ nó là cô bé hiền lành, thánh thiện Thiên Linh nữa.

- dạ, theo như em điều tra, bên Sie có đàn em gấp đôi Đrem, không những thế chúng còn mai phục, rất khó để nhận biết nếu không tinh ý.- Minh trình bày tình hình.

Nó gật đầu về hiểu rồi nói.

- gọi tiếp viện đi -

nó đeo lên một chiếc kính đen bản to che nửa khuôn mặt rồi nhanh chóng tiến lại gần hai bang kia. 3 người kia cũng đi theo nó.

- ở đây nóng nhiệt ghê, tôi cũng muốn góp vui, thế nào? – nó tỏ vẻ điệu cợt.

Tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên quay ra nhìn nó.

- này cô em chỗ này là chỗ của đàn ông con trai chứ không dành cho hạng nữ nhi yếu đuối đâu, về đi cô em, hay đến với anh. anh sẽ bảo vệ cô em- thẳng đại ca bang Sie lên tiếng.

- cảm ơn lòng hảo tâm của đó, nhưng hình như sáng nay mây chưa uống sữa Mộc Châu hay sao mà đầu óc lại có vấn đề, mơ tưởng hão huyền – nó chế diễu hần.

- mây...mây...-hần ta tức lộn ruột, một tên đàn em ghé sát tai hần, đột nhiên hần mỉm cười.

- À thì ra đây là chị cả bang Away rất hân hạnh – hần thay đổi 180 độ.

Vương Anh từ lấy đến giờ vẫn im lặng nhìn nó.

- haha không ngờ hôm nay lại được gặp 3 thủ lĩnh bang Away nhưng mong đừng có lên xen vào chuyện của chúng tôi – tên đại ca nói.

- được thôi, nếu chơi đẹp – nó tiến về phía mấy cô bạn.

..Start..

Nó tiến lại gần 3 cô bạn rồi gồi xuống chiếc ghế chính giữa mà vừa được đàn em của nó mang đến. Hôm nay hai bang này tranh dành quán bax jkiy.

(quán bax Jkiy là quán bax bậc nhất ở đây, số lượng khách ra vào không đếm xuể, hiện đang thuộc quyền sở hữu của bang Đrem. Không những thế nếu chiếm được quán bax này thì những quan xung quanh trong cũng thuộc tầm kiểm soát, bang của nó chỉ đầu tư ở nước ngoài là nhiều còn vốn đầu tư vào Việt Nam thì không nhiều lắm. hiện nay địa bàn của nó thuộc phía Tây ngoại ô.).

Địa bàn được chia làm 4 là. Bắc ngoại ô _ Tiến sẹo _ đại ca bang Sie.

- Đông ngoại ô – Thiên Nam- bang Đrem.

- Tây ngoại ô – chị cả (Thiên Linh)_ bang Away.

- Nam ngoại ô- Hùng kiến _ bang Rort.

Riêng phần nội địa là thuộc quyền của một tổ chức mà người ta gọi là bang Thiên Long Hắc Đạo.

Một chiếc xe ô tô thể thao màu đen đột nhiên xuất hiện.

Bước xuống là một chàng trai với mái tóc đen tuyền, chiếc áo phông trắng cộng với chiếc quần hộp trông rất bụi, đôi giày thể thao lãng động. Giương mặt rạng ngời lãng từ.

- cuối cùng đại thủ lĩnh của Đrem cũng đã đến, tưởng sợ ở nhà rúc chần run cầm cập rồi – tên Tiến sẹo mỉa mai.

- tất nhiên phải đến chứ, nếu không bỏ lỡ màn kịch xem con nít tập đi – Nam cũng mỉa mai không kém.

- thôi không nói nhiều, bọn mây có chịu nhường địa bàn ở bax Jkiy cho tụi tao không?- tên Tiến sẹo vào thẳng vấn đề.

- mây nghĩ tụi tao sẽ nhường, mơ đi – Vương Anh đáp thẳng.

- vậy thì đường trách tao- hần ra lệnh cho đàn em xông lên.

Cả hai bên lao vào đánh nhau loạn xạ, trận chiến xảy ra quyết liệt, phần thắng đang nghiêng về bang Đrem.

Nhưng đột nhiên bên Sie có tiếp viện chơi đánh nén, bao vây bang Đrem.

- khốn khiếp chúng chơi bẩn- Nam hần giọng tức.

Tình thế rất căng thẳng. Hai phe chiến đấu quyết liệt do bên kia quá đông nên việc chống đỡ của bang Đrem rất chật vật.

Nó ngồi quan sát, tuy không tỏ vẻ ra bên ngoài nhưng thực chất bên trong rất lo lắng cho Thiên Nam và.....hắn. Nó cũng chả biết từ bao giờ nó không còn ghét hắn nữa, chắc là cái hôm hắn cứu nó và đưa nó về nhà.

Nó đột nhiên nhú mào không ổn, đàn em của nó cũng chưa đến, tình thế hai nó thì đang bất lợi.

Trước mắt nó hai bang đang đánh chém nhau, máu me be bét, rất nhiều người nằm quần quai trên đất. Anh hai nó và hắn ra đòn rất rứt khoát nhưng có phần yếu hơn lúc đầu rất nhiều.

Người của bên Sie quá đông khó mà chống đỡ.

Đột nhiên:

- khô...n.....g- nó bật thành tiếng nhưng không to lắm.

Nó lao thẳng vào trận đánh.

Nó xông vào trận đánh, nó tung một cước trúng thẳng đang cầm dao định đâm Thiên Nam, một tay đỡ lấy con phở cũng chuải bị đâm Thiên Nam.

Máu từ tay trái nó chảy xuống dòng dòng.

- cô đã nói là không xen vào, chẳng lẽ chị cả bang Away chỉ được có vậy.- tên Tiến sẹo mĩa mai tỏ vẻ khinh thường.

- là do các người chơi bẩn thôi – nó lạnh lùng nhìn hắn với con mắt sắc lẹm.

Khi thấy nó xông vào, Lê và Phuong cũng đồng loạt xông lên, nhưng không phản ứng nhanh bằng nó.

Tuy tay trái nó bị thương nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến sức chiến đấu của nó, nó di chuyển linh hoạt, tránh né nhanh chóng và ra đòn rất chính xác.

Chỉ vài phút sau bọn người của bang Sie cũng nằm rạp dưới đất, đúng lúc đó đàn em của nó cũng đến.

Lê, Trang (Trang không tham gia trận đánh vừa rồi vì không biết võ, chỉ đi xem náo nhiệt thôi), Phuong cũng nhanh chóng chạy đến xem tình hình của nó. Thiên Nam và hắn cũng chạy lại.

Lũ người kia đã bị đàn em của nó xử hết chỉ còn tên bang chủ bang Sie là đã bỏ chạy.

- cậu không sao chứ, mình đưa cậu đi bệnh viện – Lê sốt sắng.

- mình không sao các cậu yên tâm – nó vẫn cái giọng lạnh lùng.

- để mình băng bó cho cậu – Trang nhanh nhẹn băng bó cho nó.

- em xin lỗi vì đã đến muộn, do việc bên kia gay go nên kéo dài thời gian, em xin lỗi – Minh thành khẩn.

- được rồi – nó phẩy tay ý bảo Minh lui xuống.

Minh hiểu ý liền cúi đầu đi xuống.

Sự việc xảy ra trước con mắt ngạc nhiên của Nam và hắn.

Người con gái kia thực sự có khuôn mặt vóc dáng giống Thiên Linh, tuy khuôn mặt đã được trang điểm để dấu đi nhưng tiếp xúc nhiều và nhìn quen là sẽ nhận ra.

Một điều thắc mắc đó là tính cách và địa vị.

Thiên Linh không bao giờ tham gia đánh đấm và cũng không có tính khí lạnh lùng như người con gái này.

Nó bước đi nhưng bị một cánh tay níu lại.

- Thiên Linh đứng lại – Thiên Nam nói.

Nó cùng 3 cô bạn thoáng bất ngờ.

Nó đứng khựng lại.

- anh đang nói gì vậy? – vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

-anh biết là em rồi, Thiên Linh – Nam vẫn điềm đạm lên tiếng.

Hắn sau khi nghe Nam nói thì miệng há hốc ngạc nhiên.

3 cô bạn nó cũng thắc mắc tại sao Thiên Nam biết.

Nó quay lại tháo chiếc kính đen bản to ra.

- sao anh nhận ra – nó thắc mắc.

- thứ nhất: + em đã bắt chấp nguy hiểm cứu anh.

- thứ hai: Trang không đeo kính anh nhận ra Trang, mà Lê và Phương quen Trang là nhờ em, 4 người luôn đi với nhau, không thể có Trang mà thiếu em được.

- thứ 3: em là quân sư, nhưng chị cả của bang Away thông minh quyết đoán lại cần quân sư sao.

=> tất cả lí do trên chỉ là do anh đoán mò, mà điều quan trọng nhất anh nhận ra em đó là chiếc vòng cổ chỉ có hai chiếc trên đời.

Nó nhìn xuống cổ mình, chiếc vòng cổ đã bị lộ ra ngoài chắc do vụ đánh nhau.

Chiếc vòng cổ có mặt là hình mặt trời rực rỡ, làm bằng một loại đá khương khai thác ở vùng Châu Phi, loại đá này rất hiếm, khó tìm và nhất là kiểu cách bên ngoài là hình mặt trời, ở giữa là một dấu ấn nhà họ Hoàng.

- nếu anh biết rồi em cũng không dấu nữa, em chính là chị cả thủ lĩnh bang Away – Nam đã biết rồi nên nó cũng muốn chính miệng nói ra cho bớt áy áy.

- được, giờ ngay tại đây em hãy trả lời câu hỏi của anh -....

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tra khảo

- em học võ từ khi nào – Nam hỏi nó.

- từ khi em 4t – nó điềm tĩnh trả lời.

- học võ phòng thân là được rồi sao lại đi lập bang nhóm đánh giết nhau hả – Nam bắt đầu tức giận.

- em muốn bảo vệ chính mình, bạn bè và cả anh nữa – nó biết Nam lo cho nó rất nhiều.

- những lần anh nguy hiểm cận kề đều do người của bang em giúp -anh nó nghi ngờ.

- đúng, là người của em – nó thừa nhận.

- pama có biết chuyện em học võ không hả – anh nó tiếp tục tra hỏi.

- pama biết – nó nói chắc nịch.

- tại sao pama lại đồng ý – anh nó nhú mày.

- em nói với pama là những lúc pama không ở nhà anh hai toàn bắt nạt em, mà anh lại ở Việt Nam ít xang Mỹ nên em muốn đi học võ bảo vệ mình – nó nói một cách thần nhiên hết sức.

- cá..i..g...i, anh bắt nạt em – Thiên Nam lấp ba lấp bắp không nói lên lời.

- đúng vậy – nó cười ranh mãnh đúng với cô bé Thiên Linh tinh nghịch.

... Rằm..

Sét đánh ngang tai Thiên Nam.

- cái con ranh này, thích chết hả mà nó vậy – Thiên Nam nói xong rượt đuổi nó khắp nơi.

Nơi đây rộn vang tiếng cười.

Ở đằng xa xa cô một người luôn luôn dõi theo nó:

- cô bé à, em biết em làm mình bị thương sẽ làm anh đau lắm không? Em đau một nhưng anh đau mười. Anh mong em hạnh phúc và người đem đến cho em hạnh phúc sẽ chính là anh, nhất định là anh. Anh yêu em cô bé ạ -

anh ta quay người bỏ đi.

Sự việc hôm nay đã đem đến sự ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Hắn giờ đây đã biết thêm vài thông tin về nó và thân phận chị cả của bang Away

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tôi sẽ không bỏ qua nữa

Vụ hôm qua nó bị ông anh hai đánh cho te tua, tạo ra một tràng cười man rợn (hi cù lét đó).

Một ngày mới lại bắt đầu, những cô bạn nhà ta nói chuyện rôm rả, quây phá, đuổi nhau loạn xạ tận đến khi vào lớp. Nếu quây không thì không nói làm gì, nhưng các cô lại đem người khác ra quây điển hình chính là Vương Anh.

Khô thân hắn ngủ cũng không được yên, hết bị 4 cô lấy tóc thọc mũi ngứa, lại bị gậy ghế, té cái rầm, đi luôn đôi mông yêu quý khiến hắn phát điên, hét âm chữ nặng loạn xạ. Cả lớp sợ run bắn người, 4 cô nàng thì cười rúc rích.

Đến giờ ăn trưa cả 4 kéo nhau xuống canteen (vẫn ngồi phòng vip nhe).

Đến cả khi ăn 4 cô cũng không thèm tha cho mấy người trong hội học sinh nữa. Đồ ăn, hoa quả cứ bay vù vù, bánh tráng miệng cũng đi tong. Nhìn bãi chiến trường hiện tại như sau:

Thiên Nam nhà ta mái tóc dựng ngược như bị xét đánh, hai tai thì đang xì khói tức giận. Khuôn mặt điển trai giờ đang đỏ lên vì tức giận và nhòe.....nước sốt cà chua do cô em gái tặng.

Hắn thì khá khảm hơn một chút. Mặt bị dính đầy kem, áo thì sộc xa sộc xệch, nhất là tướng tượng lúc hắn bị lem kem vào mặt (không phải cố ý đâu nha. Nó đuổi Lê quanh phòng định lem Lê nhưng lại vô nhảm hắn) cái khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của hắn khi bị lem kem thì rất bất ngờ, hai mắt mờ ra hết cỡ, tay run run quệt tí kem trên mặt ném thử rồi lấp bắp: – là thật chứ không phải mơ-

Cả phòng đơ người trong 5 phút rồi bật cười nghiêng ngả như lũ đuôi uoi bị rút hết răng. Hắn tức giận đá bàn rồi bỏ đi.

Tội nghiệp nhất là anh Huy lấm mồm nhà ta thấy mấy người kia lĩnh trường thì ôm bụng cười, rồi lại làm ngay câu: ngu, cho chúng mày chết haha.

Câu nói của Huy như vừa kích hoạt quả bom nổ chậm.

Đang cười ngon lành tự nhiên Huy thấy lạnh sống lưng.

Theo phản xạ tự nhiên Huy quay đầu lại và bị linh hồn của những người còn lại. 4 cô nàng lại tiếp tục cười.

Bữa ăn vui vẻ cũng kết thúc. 4 cô rủ nhau ra sân sau trường kiểm chỗ ngủ cho lành. Không khí ở đây trong lành, từng làn gió thổi qua mát rượi khiến tâm hồn con người ta nhẹ đi.

Ở đời cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Chúng nó không muốn tính sổ với người khác thì thôi mà lại có người đến tính sổ với bọn nó.

- các cô có vẻ vui ghê ta – Hạnh cười một cách mỉa mai.

- tôi vui hay không cũng không liên quan đến cô – nó đáp lại.

- lần trước bị đánh như vậy mà chưa sợ à – cô ta tỏ ra hách dịch.

Lê, Phương Trang quay ra nhìn nó như muốn hỏi bao giờ, tại sao???

- tôi sẽ không bỏ qua nữa đâu – nó hân giọng nói.

- chẳng lẽ cô giám động vào tụi tôi, cô không biết tụi tôi là ai sao mà giám động vào – Lê giờ mới lên tiếng.

Hạnh cũng hơi run nhưng đâm lao thì phải theo lao.

- dù các cô là hai thủ lĩnh của bang Away nhưng tôi cũng là em gái của thủ lĩnh bang Sky – cô ta cũng tỏ ra tự hào.

(đó là một bang mới chuyển từ Mỹ về, những chiến công cũng rất lẫy lừng, mới thâm nhập vào Việt Nam nhưng đã có địa bàn rộng.)

" bang đó là bang của....chẳng lẽ cô ta là " nó nghĩ thầm.

- cô định chơi hội đồng hay chơi quân tử – Phương lên tiếng.

- tôi đâu có ngu,tôi không đấu võ lại các cô nhưng tôi thông minh hơn các cô – cô ta ra hiệu cho, một toán người xuất hiện.

Đầu xanh đầu đỏ cũng có, ăn mặc như xã hội đen cũng có,tổng cộng khoảng trăm người.

- oa, cô chơi ngon dữ ha, huhu Linh ơi mình sợ – Trang núp núp sau lưng nó (hem phải Trang sợ đâu, giả bộ đó).

- ui ra đây chị bảo vệ cho không chớ nó cắn đó – Lê và Phương ra về chị gái giỡ rành.

- các...c...ô, tụi bay lên – cô ta tức giận sai người lên đánh.

Mãi mà chả thấy thằng nào lên, chân tay run cầm cập.

- bọn mày làm sao vậy? Không nghe lời à – cô ta thẳng tay tát một thẳng tóc đỏ gần mình.

- dạ...dạ người này không...không thể động vào ạ – câu ta lắp bắp.

- về nói với đại ca các người nên dạy lại em gái đi, cút – nó lạnh lùng.

- dạ, em sẽ chuyển lời đến anh Khánh – cậu ta sợ hãi rồ rệt, cậu ta cùng mấy chục thằng bỏ đi. Để lại Hạnh tức lộn ruột.

- hừ, ta không cần các người lũ vô dụng – cô ta quay qua lũ người mặc đồ đen.

Đây chắc là xã hội đen chuyên nghiệp.

Nhưng điều bất ngờ nhất là tất cả cúi chào trước nó – chào tiểu thư –.

- cút – nó lạnh lùng.

Tất cả bọn người xã hội đen bỏ đi.

Hạnh giờ đây miệng há hốc ruồi lũ lượt kéo vô, mắt mở to.

Nó lại gần nói nhỏ – nghĩ kĩ trước khi làm – rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Một ngày lại kết thúc nhàn chán.

Thời gian trôi thật nhanh,bây giờ đã là thời gian để chuẩn bị bước vào kỳ thi học kỳ I. Mọi người thì cuống cuống ôn thi nhưng có rất nhiều người ăn chơi phè phỡn.

Trong giờ học vẫn tình trạng ngủ, chơi game, nghe nhạc và chém gió. Tiết học luôn luôn chán ngắt.

Tiếng chuông reo làm phá vỡ không khí ngột ngạt mà thay vào đó là những tiếng cười nói vui vẻ.

Vẫn như thường lệ, mấy nàng lại xuống phòng vip ăn com. Nhưng khi bước vào mấy nàng hơi bất ngờ. Ngoài những người họ đã biết, hôm nay trong phòng có thêm 2 người rất đẹp trai, không kém Nam và hấn đầu.

Mọi người mãi nhìn nhau đăm đuối thì bị nó tạt ngay xô nước sôi.

- hình như hôm nay có khi nhằm chuông thì phải – nó mĩa mai.

Như hiểu ý Lê cũng chen vô: – mà công nhận toàn khi hàng độc nha, bán thì khó tiền –.

- Hay chúng ta chơi bán đấu giá nha – Trang nêu ý kiến.

Các nàng cứ hồn nhiên trước những bộ mặt đang há hốc.

-hem hem. Hôm nay tôi đại diện cho ban tổ chức để tổ chức cuộc đấu giá ngày hôm nay, rất hân hạnh được đón tiếp – Trang tỏ ra đúng vai trò của ban tổ chức.

- hôm nay ban tổ chức sẽ đấu giá hai chàng.....khi của chúng ta, giá khởi điểm là 5 tỷ.- Trang đưa ra giá khởi điểm.

Mấy chàng mặt đang bí sị bỗng cười tươi rồi tự đắc " mình cũng đáng giá lắm ha ".

Đầu tiên xin mời chiêm ngưỡng quái vật, à cô vật chứ – Trang cười trừ trước cái lờm của hai người mới.

Nó với Lê cùng Phương đến gần 2 tên xem xét gật gù đầu làm mọi người chẳng hiểu mô tê gì cả.

Nó xem xét chàng khi ngồi cạnh hấn.

- tóc màu hạt dẻ, da trắng,mũi cao, mắt đen, nhìn sáng sủa, duyệt. – nó nhận xét, mấy bà kia cũng gật gù.

Đến chàng tiếp theo.

- tóc vàng, da ngăm trông khoẻ khoắn,body chuẩn.duyệt..- nó tiếp tục.

Nó đâu có biết một người đang tức xì khói khi thấy nó gần người con trai khác không phải là mình.

Mấy bà kia tiếp tục gật gù.

- nào chúng ta bắt đầu đấu giá – Trang hét to.

- nào 5 tỷ ai mua nào – Trang ra giá.

Lê tháo giấy của mình ra giơ lên – 500 triệu -

Mọi người bất ngờ, trả giá kiểu gì đây.

Phương cũng làm theo – 50 triệu -

- nào bạn nào nữa không. 50 triệu lần thứ nhất.....-Trang ra hiệu.

- 5 triệu – giờ nó với nên tiếng.

....rầm.....rầm

2 chiếc ghế đồ rầm kéo theo 2 con khi.

- 5 triệu lần 1, 5 triệu lần 2.....- Trang tiếp tục công việc.

- 50 nghìn – Phương hào hứng.

..rầm..rầm..rầm. Rầm

một loạt ghế đồ rầm. Mang ranh hoàng tử của trường mà lại bị đem đấu giá ngược đời này.

- 5 nghìn – nó lại lên tiếng.

- 500 đồng – Lê tiếp lời.

- 500 đồng lần 1, 500 đồng lần 2, 500 đồng lần 3, bán.- Trang gỗ bàn bùm bụp.

- Haha thắng rồi, nhưng mình không còn tiền, hay Phương ơi hai chị em mình chia đôi nha, mỗi người chịu một nửa – Lê đề xướng.

-cũng được nha, – Phương tán thành.

Hai chàng tém xiu, hoàng tử của bao cô gái trị giá có 250 đồng thôi sao.

Các nàng nhà ta kiếm đâu ra cái biển treo lên cổ hai chàng với dòng chữ: – hàng đã có chủ -

-Thôi,ngịch thế là đủ rồi – Thiên Nam phải nhịn cười để đừng trò này không mọi người chết đói mất thôi.

-Cả hai đều là hội phó hội học sinh trường mình,vừa đi Thụy Sĩ về. Đây là Quốc – Thiên Nam chỉ vào tên tóc hạt dẻ, – còn đây là Tuấn Anh – tên tóc vàng còn lại.

Sau khi giới thiệu xong xuôi mọi người ngồi vào bàn ăn uống vui vẻ. Ông Huy vệt kể rất nhiều chuyện cười khiến không khí lại càng vui vẻ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Một ngày mới tràn ngập ánh sáng,mang hương vị tươi mới của ban mai.

3 chàng hoàng tử của chúng ta bước vào lớp, mọi ánh mắt đều hướng về họ.(Quốc và Tuấn Anh cũng học lớp 11a2).

4 cô nàng thì đang ngồi tám truyện thấy 3 chàng vô thì nhìn nhau cười một cái ranh mãnh.

Nó rút điện thoại ra và gọi cho ai đó.

Kế hoạch 1 của tứ đại quý nhỏ bắt đầu.

- ôi hôm nay bạn Quốc trông đẹp trai hẳn ra, công nhận da bạn vừa trắng vừa mịn như da em bé à, bạn chắc phải dùng mỹ phẩm đắt lắm đây, ôi mình ngưỡng mộ bạn quá – Lê mơ mộng.

Bây giờ chắc bạn Quốc vui phải biết, được chị hai bang Away khen thì không phải vừa. Bây giờ phải nói hôn cậu đang lơ lửng ở tầng mây nào rồi.

- này bạn uống nước đi rất tốt cho da đó – Lê đưa nước cho Quốc.

Quốc như một con rôbốt đưa tay và vịn lấy uống (hôn đang bay lơ lửng mà).

.....phút.....

Quốc vừa uống ngụm đầu tiên đã phun toàn bộ ra,hôn đã quay trở lại thân xác.

- cá...i...g...i...thế...này – Quốc lấp bắp tay chỉ vô cái chai nước.

- ôi chết mình lấy nhầm trai nước của thằng em trai, trong đó có nước muối, giấm, ớt, và có ít thịt chuột nghiền nhỏ -Lê tỏ vẻ ngây thơ.

Quốc cùng tất cả mọi người mất trí ra, Quốc vội vàng chạy đi xúc miệng nôn thối nôn tháo.

Riêng 4 cô nàng thì cười thầm nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ đồng cảm đáng thương.

Sau 1 hồi cạo rửa cái cổ họng, Quốc đã quay lại và.....

- ôi mình xin lỗi thật lòng xin lỗi tại mình vô ý quá, sao mình có thể hậu đậu lấy nhầm được chứ,huhu- Lê khóc một cách ngon lành.

Quốc thì lúng túng, tuy quen nhiều cô gái rồi và đã thấy con gái khóc nhiều rồi nhưng đứng trước cô gái này thì lại khác hẳn. Thực sự đây là một cô gái hiền lành và trong sáng (nhầm to rồi anh ơi, đúng là mắt mặt một thời oanh liệt).

-không có gì đâu,bạn đâu có cố ý – Quốc an ủi Lê trước con mắt ngạc nhiên của bao người.

Tuấn Anh quay sang hỏi:

- đây có phải thằng Quốc không vậy ta, chắc tao phải đi gọi xe của trại thương điên mất -

- nó với mày đầu khùng – hấn nói với Tuấn Anh một câu phũ phàng.

Nào quay lại với hai nhân vật chính na.

- cậu tha lỗi cho mình được không? – Lê hỏi với ánh mắt cún con trực tràn nước mắt.

- thật – hấn gật đầu quả quyết.

Lê cười tươi rói.

- bạn ngồi xuống đây cho đỡ mỏi đi – vừa nói Lê vừa kéo một cái ghế ở cuối lớp đã lâu không có ai ngồi.

- cảm ơn bạn – Quốc từ từ ngồi xuống và..

.....rầm.....

Quốc bị vỗ ếch ngay tại chỗ do ghế gãy.

Lần này Lê nở nụ cười chiến thắng rồi tiến lại gần chỗ 3 cô bạn rồi đập tay ăn mừng.

Choáng..bất ngờ...

-Hix, tụi bay đỡ tao lên bạn bè thế à – Quốc than thở.

-hừ,ai bắt tội đại gái – hấn và Tuấn Anh bỏ đi luôn.

4 cô nàng thì ôm bụng cười.

Những người trong lớp thì sót xa cho hoàng tử của họ, mới đi xa về mà đã gặp quý, nhưng chả ai dám ho hoe chỉ tức trong lòng thôi.

Reng reng reng. Tiếng chuông vào lớp vang lên.

Quốc cũng lồm cồm bò dậy, lờm tui nó 1 cái rồi 3 chàng cùng về chỗ.

Như một thói quen hàng ngày,3 chàng cùng kéo cái cặp để gói đầu ngủ, mặc kệ cô giáo.

" sao cặp mình có cái gì mềm mềm nhi " suy nghĩ của cả 3 chàng.

3 chàng bật dậy kéo cái khoá cặp ra và:

..á...a.a.a.a.a.a.a.á.á – tiếng hét vang vọng mọi góc ngách.

Cả lớp cùng quay lại và nhìn cảnh tượng hùng hồn vừa sợ vừa buồn cười.

Tình hình như sau: 3 chàng đang ôm nhau,trèo đầu cứng cổ nhau về mặt hoang mang, gần chỗ 3 chàng là 3 cái cặp với hàng nghìn con sâu đủ màu đang ngoe nguẩy, rất rất nhiều chúng đang bò ra từ 3 chiếc cặp. Do lúc sợ hãi 3 chàng đã quăng chiếc cặp xuống góc tường cuối lớp và rất nhiều con sâu văng ra.

Bây giờ trong lớp số sâu còn nhiều hơn gấp trăm lần số học sinh mọi người sợ tán ra ngoài.

Chỗ 4 cô thì cười khúc khích.

- Thiên Linh cậu xử dụng hình phạt của bang à – Phương thích trí cười vang hỏi.

-đầu phải chi gần giống thôi, đáng nhẽ ra những con sâu đó sẽ bám lên người bọn họ, cắn xé họ, mình ra tay vẫn nhẹ lắm- nó thần nhiên.(bà nè ác qua).

- mà sao lũ sâu lại ở trong cặp họ, mà sao cậu có sâu – Lê ngây ngô hỏi.

- mình gọi đàn em mang đến, nhân lúc mọi người chú ý đến Lê thì sai chúng nó cho vào – vẫn đáng vẻ thản nhiên vô đối.

- phục mày rồi – Trang tỏ vẻ thán phục.

- chuyện tao mà – nó cười nửa miệng.

Tụi nó cười vui vẻ,còn tụi hấn xanh mặt vừa tức vừa sợ "sâu nhiều vô kể ".

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Anh hùng cứu mỹ nhân

Hôm nay Trang đi dạy thanh nhạc ở cô nhi viện Tĩnh Thương (Trang rất yêu môn này và cũng học rất giỏi môn này, mỗi tuần vào tối thứ 5 là Trang lại đến cô nhi viện dạy nhạc cho bọn trẻ).

Trang đang đi trên đường, bây giờ cũng hơn 8 giờ gần 9 giờ tối, vì đột nhiên xe hỏng ngang đường về nhà nên Trang quyết định đi bộ hóng mát trên đường về nhà.

Từ khi quen nó Trang đã học được tính phải mạnh mẽ, Trang vốn là một cô gái tính nghịch nhưng vì hoàn cảnh gia đình nên phải giữ đúng gia phong nề nếp, phải trở thành tiểu thư ngoan ngoãn, hiền lành.

Trang luôn thấy cuộc sống của mình buồn tẻ nhưng khi gặp nó Trang đã biết thế nào là sống, là tự do, như nào mới là chính mình.

Nó đã bảo vệ Trang khi Trang bị bắt nạt, đưa Trang vào bang, quen thêm Lê và Phuong, 2 cô gái luôn sống hết mình với bạn bè, dạy võ cho Trang phòng thân, chia sẻ những lúc vui buồn. Nó là người tuyệt vời.

Mãi suy nghĩ Trang không biết có người đang theo mình ở đằng sau.

Đột nhiên Trang cảm thấy chân tay mình bị giữ chặt, ai đó đang ôm ghì chặt lấy Trang bằng 1 tay còn tay kia thì cầm 1 chiếc khăn mùi xoa tẩm thuốc.

Đôi mắt Trang nặng trĩu, muốn díp lại và cô hoàn toàn bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Trang thức dậy, căn phòng màu kem đập vào mắt Trang. Trang bừng tỉnh: " mình đang ở đâu vậy? " Trang suy nghĩ và đập đập cái đầu nhức nhối.

.... Cạch....

Tiếng cửa phòng mở ra, một chàng trai bước vào trên tay là một cốc nước.

Trang vô cùng ngạc nhiên khi chàng trai bước vào. Chàng trai có thân hình vạm vỡ, đôi mắt đen lầy sâu thẳm, nụ cười khoe ra chiếc răng khềnh cực duyên.

- em tỉnh rồi à, cảm thấy thế nào rồi – Huy vừa nói vừa tiến lại gần chỗ giường Trang.

- dạ...dạ, em...em khỏe rồi ạ, mà seo em lại ở đây? Đây là đâu? – Trang thắc mắc.

- à, hông qua lúc anh đang định đi bax chơi thì giữa đường gặp một tụi muốn bắt cóc một cô gái, anh vào cứu thì hóa ra là em, do em bị ngắt vì thuốc mê mà anh lại không biết nhà em nên đưa em về nhà anh luôn – Huy vừa nói vừa đưa cốc nước cho Trang.

Trang nhận cốc nước, thấy tim mình đập loạn xạ, mặt thì đỏ ửng ngại ngùng.

- thôi em nghỉ đi, tí xuống ăn sáng còn về nhà lấy đồ tí đi học nữa – Huy nói xong thì bước ra khỏi phòng.

Trang thì vẫn đang ngượng ngùng, thật sự không có Huy thì không biết cô phải làm sao.

Trang đâu biết ở ngoài cửa cũng đang có một người cũng bối rối như Trang, tim đập liên tục nhanh đến trống mặt.

Ở một nơi khác:

chát...búp...hự.....

-các người thật vô dụng, bất có một con nhỏ thôi mà cũng không xong, chúng bay đúng là đồ ăn hại, cút,cút hết đi đừng để tao nhìn thấy mặt không thì liệu hồn đó – một cô gái xinh xắn nhưng chưa ngoa đang quát tháo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Món ăn đặc biệt

Trang bước xuống phòng khách nhà Huy.

Có gì đó ở trong bếp Trang ngó vào.

Huy đang nấu gì đó thì quay lại làm cho Trang bỗng giật mình đỏ mặt.

-em ra bàn ngồi đi, sắp xong rồi – Huy nói.

- dạ.....mà sao em không thấy ai ngoài anh hết vậy? – Trang vừa hỏi vừa ra ghé ngồi.

- à, anh sống ở đây có 1 mình thôi, anh sống thế này cho nó tự do – Huy cười hiền.

-à, ra vậy- Trang như hiểu ra.

Cả hai người đều rơi vào trạng thái im lặng mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ.

" hi đây là lần đầu tiên mình nấu ăn, mình muốn tự tay nấu cho cô ấy,mong là cô ấy thích,đây là tấm lòng của mình " Huy thầm nghĩ.

" anh ấy thật tốt,đã cứu mình, chăm sóc mình thật tốt nữa, không biết tại sao tìm mình lại đập mạnh khi ở gần anh ấy nhỉ " Trang suy nghĩ.

- món đây rồi, đã xong đây là 1 kiệt tác -Huy cười híp mắt.

- món gì đây ạ – Trang ngây ngô hỏi.

-mì xào kiểu ý – Huy vui vẻ trả lời.

- vậy ạ, thế mà em tưởng mì kho cháy chứ – Trang chỉ dám nói nhỏ xiu thui.

- em ăn thử đi, do anh đích thân làm cho em đó, em là vinh dự lắm nha được là người đầu tiên nếm thử mới ăn do anh làm -

Huy nói với vẻ tự hào.

Trang nuốt nước bọt cái ực thầm nghĩ: " hix vinh dự gì chứ,được đem ra làm chuột thí nghiệm thì có,huhu con không muốn mai các tạp báo đăng tin tiểu thư nhà họ Phương (Phương Kiều Trang) bị chết do ngộ độc thức ăn khi ăn món mì ý kho cháy đâu,huhu." Trang thầm than nhưng đây là tấm lòng của Huy nên cô bạo gan thử một miếng và:

đúng như cô dự đoán, mì vừa mặn vừa đắng nhưng cũng có mà nuốt.

- thế nào, ngon phải không? – Huy hớn hờ.

- Trang chỉ biết gật đầu mặt méo xẹo.

-Hihi, vậy ăn luôn phần anh này – Huy hào hứng.

....rầm....

Trang bị té ghế ngã ngửa.

Huy vội vàng ra đỡ.

- em làm sao vậy? – Huy vẻ lo lắng.

" hix bắt mình ăn 2 đĩa mì này thà giết mình đi còn hơn"

- không có gì đâu anh, à mà em làm rót sợi dây chuyền trên phòng anh có thể tìm cho em được không? – Trang đưa ánh mắt cún con đòi ăn cho Huy.

- ừ, vậy em ăn mì đi để anh tìm cho – nói xong Huy hớn ha hớn hở nhảy chân sáo lên lầu.

.....rầm....

- có chuyện gì vậy anh – Trang nói vọng vào.

- à, không có gì đâu tại con mèo đuổi con chuột đánh rơi bịch thịt thôi – Huy xoa xoa cái mông đang tê dại.

" ôi cái mông đẹp của tôi, "

Một lúc sau:

-thực sự xin lỗi,anh đã tìm hết mọi nơi rồi nhưng mà không thấy – Huy mặt ỉu xiu.

- không sao đâu anh ạ, mà muộn rồi mình đi học đi – Trang giục.

- em ăn hết mì chưa vậy? – Huy hỏi.

- hi ngon vậy sao không hết, em ăn hết lâu rồi – Trang cười tươi rói.(thật ra là đồ đi rồi).

- ngon vậy để anh nấu thêm cho em ăn -Huy phấn khởi.

- không....không..ý em là em no rồi thôi mình đi học thôi – Trang đẩy Huy ra ngoài.

Cả 2 cùng nhau đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Sau khi thi học kỳ 4 cô nương rủ nhau đi quậy phá.

Tại nhà hàng Spest (nhà hàng này là nhà hàng rất nổi tiếng).

Một cô gái bước xuống thu hút biết bao người.

Cô gái bước vào nhà hàng tất cả mọi người cúi chào.

Cô gái vẫn không thèm để ý tiến thẳng vào căn phòng vip.

- Thiên Linh ơi, sao mày đến muộn vậy? Tao sắp thành hươu cao cổ rồi nè – Lê than vãn.

- tao đến đúng giờ tại mày đến sớm thôi – nó ngồi xuống ghế.

- ơ,hihi sorry nha,tao nhầm – Lê cầu hoà.

Phục vụ mang thức ăn và rượu vào.

Mọi người đang ăn uống vui vẻ thì:

....rầm..

Cánh cửa bị mở tung.

-John có chuyện gì vậy? – nó lạnh lùng hỏi.

-dạ thưa cô chủ, tiểu thư nhà họ Trần muốn cô nhường lại phòng này ạ – ông John lên tiếng.

Giới thiệu chút na:

Trần Hương Lam, tiểu thư nhà họ Trần, luôn đối đầu với gia đình nhà họ Hoàng, dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Tình tình kiêu ngạo, ngang ngược, chuẩn bị chuyển đến trường mới.

Tiếp na:

- ông hãy đuổi họ ra nhường phòng cho tui tui, không thì nhà hàng này sẽ phải đóng cửa – Trần Hương Lam ra về hách dịch.
- ở đây tôi là chủ chứ không phải cô – nó cũng không vừa.
- tiểu thư nhà họ Hoàng à, dự án của pa cô sắp ra đi rồi, ngoan ngoãn đi, không thì đừng trách – Lam đá đểu.
- nếu gia đình cô không chơi xấu thì sẽ không bao giờ hạ được nhà họ Hoàng đâu – nó tức giận.
- thắng hay không là ở cái đầu haha – cô ta cười đắc thắng.
- cô đừng tưởng nhà họ Trần các người hạ bệ được nhà họ Hoàng, nếu cô giám động vào nơi này thì chắc chắn hoàng gia Anh không tha cho nhà họ Trần đâu – nó lạnh lùng.
- cô...cô.. Tôi không tin đâu, cô đừng có dọa tôi – cô ta cũng có vẻ hơi giun sợ.
- haha cô cứ thử làm coi,xem tôi có nói dối cô không – nó cười nhếch mép.
- cô...cô là ai... Cô có quan hệ gì với người của hoàng gia Anh – cô ta lấp bắp.
- haha để tôi nói cho cô biết tôi là...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

- để tôi nói cho cô biết,tôi là.....- nó nhấn mạnh.

Mọi người trong phòng ai cũng mong đợi câu trả lời của nó.

- cô ấy là người yêu của tôi – một chàng trai nói chen vào.

Mọi người đồng loạt há hốc vì bất ngờ và tò mò.

- Trần tiểu thư tôi cảnh báo cô nếu cô giám động vào 1 sợi tóc của cô ấy tôi sẽ không tha cho cô đâu – chàng trai cảnh báo.

- ngài...ngài...sao...ngài lại ở đây,ngài....không phải ngài đang ở Anh sao....sao....- Lam lấp bắp.

- nếu tôi không ở đây chắc cô sẽ làm mưa làm gió chứ gì – chàng trai cười khinh bỉ.

- Mair anh về hồi nào vậy? Sao không báo em – nó bất ngờ.

ĐOÀN ANH LONG (MAIR) là thái tử của hoàng gia Anh nắm giữ nền kinh tế hàng đầu thế giới.

- anh muốn tạo bất ngờ cho em mà – Mair cười hiền với nó,khác hẳn lúc nãy.

3 cô bạn của nó thì há hốc,đơ toàn tập. Thực sự đây là một chàng hoàng tử tuyệt vời đối với mọi cô gái. Một vẻ đẹp quyền rũ,có sức hút mạnh mẽ. Nếu thêm đôi cánh nữa thì lũ chuột nó cũng chết mê chết mệt (Mair: t/g kia chuột nó mê tôi để nó đuổi tôi à, còn gì là thái tử nữa, chẳng lẽ làm thái tử vương quốc chuột à)

Lam giờ đây vừa lo lắng vừa tức.

" đáng nhẽ ra Mair là của tôi,cô thật là đáng ghét giám cướp tất cả của tôi, nhất định tôi sẽ không để yên cho cô đâu " cô ta thầm nghĩ.

Mair đột nhiên ôm chầm lấy nó.

- em biết anh nhớ em lắm không, pama cũng rất nhớ em nhắc em suốt à, tại em không sang nên anh phải đi tìm em thôi, bắt đền em đó – Mair dõ giọng hờn dỗi.

- trẻ con thế này thì dễ ể vợ lắm, không cưới được vợ đâu – nó trêu chọc.

- anh có trẻ con đâu, anh đáng yêu chứ bộ – Mair tiếp tục tỏ vẻ hờn dỗi.

Nó chỉ biết cười rồi nhéo má Mair.

- cô đợi đấy – Lam lờm nó rồi dừ dần bỏ đi.

- ông John dọn đồ ăn mới lên đi – nó nói.

- dạ – ông John bước ra ngoài.

- pama khỏe không anh, mấy lần em định sang nhưng anh Thiên Nam không cho đi đâu hết với lại em cũng phải thi học kỳ I nữa – nó ỉu xiu.

- pa khỏe nhưng mama thì đổ bệnh rồi mama nhớ em lắm đó, mà em học song hết cũng lấy được mấy cái bằng rồi thì đi học làm gì nữa – Mair thắc mắc.

- em đi học cho vui, với lại cũng có một số việc – nó giải thích.

Phục vụ thay hết tất cả thức ăn.

Giờ đây 3 cô gái kia mới bình tĩnh.

- Linh, ai vậy? Khai mau – cả 3 cô cùng đe dọa.

- đây....đây...là.....là.....- nó ấp úng không biết nói gì.

- tôi là Mair người yêu của Ammy – Mair giải vây cho nó.

- hả, người yêu – 3 cô cùng trợn tròn mắt ngạc nhiên.

- phải...phải – nó hơi bối rối.

- Cậu quen anh ta bao giờ, ở đâu – Phương tra hỏi.

- mình gặp anh ấy ở Mỹ, năm mình 10 tuổi – nó giải thích.

Đột nhiên điện thoại của Mair kêu. Mair ra ngoài nghe điện thoại, nó ngồi thì bị tra khảo.

Sau khi nghe xong Mair bước vào.

- Ammy anh có việc bận rồi, gặp lại em sau – Mair hôn nhẹ lên chán nó rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

tại căn nhà hoang địa bàn của bang Away:

- mày biết hậu quả của việc phản bội tao chứ – nó lạnh lùng lên tiếng.

- chị cả, em xin chị tha cho em lần này, em chót dại – thằng con trai quỳ gối van xin.

- luật không tha thứ cho người phản bội – Lê hằn giọng.

- theo luật mà sử phạt thôi - Phương phản.

- mong các chị tha cho em – tên đó vẫn khụy lụy.

- Minh – nó gọi Minh.

- dạ, chị cả có gì căn dặn ạ – Minh lễ phép.

- cắt mạch máu, thả ngâm nước muối, cho vào phòng sâu – nó lạnh lùng.

- dạ – Minh nhận lệnh.

Tên kia nghe hình phạt mà khiếp vía, la hét van xin nhưng tất cả đã quá muộn.

- oa. hôm nay chị cả nhà ta nhân từ quá ha, mọi lần dùng hình phạt nặng nhất cho kẻ phản bội mà – Lê tiến lại gần nó.

- hôm nay không có tâm trạng, giảm nhẹ cho hần hình phạt coi như tích đức. Thôi đi bax chơi đi, chán quá – nó bỏ đi rồi leo lên chiếc xe mui trần màu đen quen thuộc.

Lê và Phương cũng nhanh chóng đi theo.

Tại ba Kjiy:

3 cô gái bước vào bax.

Tìm 1 chiếc bàn khuất cả 3 người cùng ngồi xuống gọi 1 trai XO.

Ngồi nhâm nhi li rượu nó quan sát 1 vòng.

Và nó nhận ra người ngồi ngay bên cạnh nó là Khánh.

Nó cố né tránh để Khánh không nhận ra nó.

Nhưng ông trời nào có theo ý người. Có mấy tên danh con thấy có 3 cô gái xinh đẹp ngồi cô đơn nên đến cưa.

- chào em, anh ngồi đây được chứ – thằng tóc đỏ hoe ngồi xuống cạnh nó.

- biển – nó lạnh lùng nói phát ra 1 tiếng. Từ từ đưa ly rượu lên nhâm nhi không thèm để ý.

Phương và Lê thì đang nhìn nhau như đang trao đổi thông tin.

Thằng đó cũng chưa chịu bỏ cuộc.

- đừng nóng ngồi đây thôi mà – hần ta cười nham nhở.

- Lê chị đoán trong bao lâu, em cá 5 giây nữa – Phương cười nói rồi cũng đưa ly rượu lên uống.

- hi nhớ lần này lập kỉ lục thì sao -

Lê vừa nói dứt lời thì.....

....rầm....

Tên kia bị đá văng ra.

- Hi lần này thì lập kỉ lục rồi 3 giây - Lê cười chiến thắng.

- báỉ phục – Phương làm vẻ khiêm nhường.

- thôi đi, lần nào cũng ngồi đoán mò, cá cược – nó hần giọng định đứng dậy bỏ đi.

Nhưng.....

- con ranh kia, đánh tao xong định bỏ đi à, không dễ đâu – thằng đấy dẫn theo trực thăng.

- mày không muốn chết thì nên tránh ra – Lê lạnh lùng lên tiếng.

Thằng đó cũng không thèm để ý đến lời cảnh cáo của Lê mà sai mấy thằng ranh con xông vào và.....

- dừng lại – Tiếng nói lạnh lùng phát ra khiến mọi người ở đây cũng hơi rợn người.

Khánh tiến lại gần.

- đại ca đến giúp em ạ, con nhỏ này láo xược lắm – thằng kia vui vẻ.

Chát.... 1 cái tát ban tặng cho tên đó.

Hắn vô cùng bất ngờ.

- xin lỗi,thằng này mới vào bang nên không biết em, em có sao không? – Khánh vẻ mặt sốt xa hỏi nó.

- anh nên về dạy đàn em đi, đừng để chúng nó cắn càn – Nó bỏ đi.

Lê cùng Phương cũng chẳng muốn nán lại nữa.

Khánh nhìn theo vẻ mặt đau khổ.

Khánh ra lệnh cho đàn em xử thằng vừa rồi.

Thằng đó bị xử mà không biết mô tê gì.

Khánh lại lao vào uống rượu cho quên tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Buổi đi chơi đáng nhớ

Sau khi thi học kỳ xong hôm nay đã có kết quả.

Đúng như dự đoán của nó khiến ai cũng phải bất ngờ.

Năm lớp 10 Vương Anh là người đứng đầu trong các kỳ thi nhưng năm nay lại thay đổi hoàn toàn.

Năm nay nó là người đứng đầu với số điểm trọn vẹn 100 điểm của 10 môn.

Hắn cũng được 99 điểm chỉ thua nó có 1 điểm.

Nhân dịp đã thi xong mọi người rủ nhau đi chơi xả xtreest. Tất cả rủ nhau đi cắm trại gồm có 14 thành viên đi.

Gồm 10 người trong hội học sinh và 4 đứa tụi nó.

Buổi cắm trại kéo dài 3 ngày.

Chiếc xe đang chạy bon bon trên đường tiến về nơi sẽ cắm trại.

- oa, đẹp quá, không khí thật trong lành, tôi yêu nơi này – Lê chạy xuống xe tận hưởng hương sắc của mùa xuân.

- đúng là đồ con gái, chỉ toàn mơ mộng – Quốc đá đầu.

- tôi thì sao, còn hơi cái loại chuột chũi đào đất -Lê cũng không vừa.

- chuột chũi đào đất gì, cô bệnh à – Quốc ngây ngô.

- hihi thì con chuột chũi nó đào đất, mà cuộc thi dễ làm gì? Chả dễ cuộc đất à – Lê nói xong lè lưỡi bỏ đi.

- cô...cô... Tức chết mất – Quốc xì khói.

Ở chỗ khác:

- đàn ông đàn ang gì thấy con gái xách đồ nặng mà không thèm giúp – Phương lăm bằm.

-đồ của ai người đó dùng thì tất nhiên phải tự xách rồi – Tuấn lên tiếng.

- hơ, tai thánh nhĩ,tốt hơn tai Zim nhà tôi rồi, về phải đưa nó đi khám rồi – Phương cười đều.

- Zim là gì? – Tuấn anh ngây ngô,tò mò.

- Zim là con cún của tôi đó, tại nó thính như anh đó – Phương nở nụ cười chiến thắng.

-cô..cô ví tôi với con cún nhà cô sao?... Cô..cô thích chết à -Tuấn Anh lấp bắp.

- ừ,phải – nói xong Phương vọt lẹ.

Chỗ bạn Trang thì:

- để anh xách cho khỏi mệt, em vào chỗ kia nghỉ đi – Huy đỡ đồ cho Trang.

- dạ, cảm ơn anh – Trang e thẹn.

Hai người nhìn nhau ánh mắt chứa chan tình cảm khiến người kia bối rối.

Mọi người bắt tay vào dựng trại.

Chia làm 3 nhóm để dựng 3 cái trại.

1 trại nữ và 2 trại nam

mọi người tích cực tập chung vào dựng trại.

Sau bao công sức vất vả,cuối cùng 3 cái trại cũng đã được hoàn thành,trời cũng vừa tối.

Mọi người lại đứng trước vấn đề " tối nay sẽ ăn gì ".

- hôm nay ai sẽ nấu ăn đây – Huy than thở.

- tất nhiên việc nấu cơm sẽ là của con gái rồi – Quốc thần nhiên đưa ý kiến mà không biết 4 ngọn núi lửa đang phun trào.

- nấu thì tôi có thể nấu nhưng không biết mọi người có giám ăn không thôi – Lê cười đều.

- anh đầu hàng,anh vẫn muốn lấy vợ, đòi anh còn dài chưa muốn chết vì ngộ độc đâu – Thiên Nam đầu hàng trước cái ý kiến "tốt đẹp" của Quốc.

- sao đâu, con gái phải biết nấu cơm chứ – Quốc mắt chom chớp mồm đơm đớp khó hiểu.

-hix, mây thử bị tào tháo đuổi từ sáng đến trưa,ôm mắt 2 ngày thì mây chắc không nghĩ vậy nữa đâu – Nam mặt méo mó kể lại chiến tích của cô em gái yêu quái.

Đưa mắt sang chỗ nó, thấy ánh mắt như muốn giết người " anh mà nói nữa em xử anh đó " Nam im bật.

- thế bây giờ tính sao, hay nhịn đói cả – hấn lên tiếng.

- điên à, đường đường là hoàng tử mà phải nhịn đói sao, tao không chịu đâu- Tuấn Anh phụng phịu.

- hoàng tử.....xấu như thế mà đòi,còn không bằng cả con Zim nhà tôi không biết xí hỏ – Phương vênh mặt lên chữi.

- cô...cô. À chắc là cô không đẹp bằng tôi nên tí, không sao đâu tuy không đẹp cho lắm nhưng bởi thiếu gia cũng có mà nhìn vậy – Tuấn Anh tỏ vẻ an ủi.

- cậu...cậu chết chắc rồi đó – Phương xông vào cắn xé Tuấn Anh may sao có mọi người ngăn lại.

- im hết coi – nó quát.

Mọi ánh mắt nhìn vào nó.

- ơi, tí có – nó lạnh lùng.

Mọi người đưa ánh mắt dần dần " con nai vàng ngơ ngác " ra nhìn nó.

- tí biết – nó vẫn thần nhiên.

Một lúc sau:

một chiếc ô tô đang tiến đến chỗ mọi người cắm trại.

- thưa chị cả đồ đã được đưa đến ạ – một cậu con trai cúi chào nó.

- mang vào – nó vẫn lạnh lùng.

- dạ – cậu con trai ra xe cùng một số người khác bê đồ ăn vào.
- thưa chị, đã xong rồi ạ – cậu ta tiến lại phía nó.
- về đi – nó phẩy tay.
- em chào chị cả, chào các anh chị – cậu ta chào nó và chào mọi người và bước đi.
- oa, chuẩn bị bao giờ vậy Linh – Trang lên tiếng.
- ăn thôi, đói rồi – nó mở mồm.

Mọi người ăn uống vui vẻ, tràn đầy tiếng cười có cả tiếng cãi nhau chí choé nhưng lại rất hồn nhiên và đây mới chính là cuộc sống là chính con người thật sau lớp vỏ bọc.

Sau khi ăn uống,quây quần bên đồng lửa xong (như gia đình ý nhĩ) họ ngồi kể chuyện trên trời dưới đất,hết truyện cười rồi đến truyện ma tạo nên những tiếng cười tiếng hét man rợn.

Vui đùa thế nào cũng đến giờ đi ngủ, mọi người đều về trại của mình và chìm vào giấc ngủ với nụ cười trên môi ngoại trừ nó.

Nó nằm mãi mà không ngủ được rất rất nhiều chuyện rắc rối từ khi nó về Việt Nam, nó mệt mỏi,tại sao cuộc sống của nó lại thế này. Nó có thể bỏ tất cả, ngay cả cái địa vị tôi quý của mình để lấy lại gia đình như trước. Một mối,chấn nản khiến nó bồn chồn không ngủ được.

Nó ra chỗ bờ suối nhỏ gần chỗ cắm trại ngồi xuống trên những viên sỏi ven bờ đưa đôi chân khua nước vui đùa.

- hôm nay trăng sáng thật lại rất nhiều sao thật đẹp – nó cười một nụ cười hồn nhiên rất đẹp.
- có vẻ cô còn trẻ con lắm, không chừng chặc như bà cô già mọi khi – hấn đã ngồi bên cạnh nó từ khi nào, tuy là lời thật lòng nhưng cũng không bớt đi được những câu mỉa mai.
- tôi không thèm chấp con khi già như anh – nó bữu môi trông thật đáng yêu.

Hấn cười, nó bất ngờ.

" nụ cười này..thật đẹp,đẹp hơn ánh trăng hôm nay, nụ cười toả sáng như ánh mặt trời khiến tim nó đập liên hồi không ngừng nghỉ (nghĩ thì chết lâu rồi).

- khi già với bà cô già là hợp nhau rồi – hấn vô tình thốt ra câu nói mà hấn đang nghĩ.

Bối rối đây là tâm trạng của hấn bây giờ.

Cả 2 người vội quay đi chỗ khác.

Nó thì trở lại nghịch nước,hấn thì ngồi ngắm trăng sao.

Đột nhiên nó nghĩ ra trò rất vui. Nó đá nước vô hấn.

Hấn hơi giật mình nhưng cũng phản công lại. Tiếng vui đùa vang vọng.

Nhưng....

...á.á...a..... – nó bị trượt chân và đang chuẩn bị ngã xuống suối.

Nhưng nó cảm nhận được có cái gì đó đang ôm lấy eo của nó.

Chính hấn đã đỡ lấy nó. Bây giờ hấn với nó ở tư thế không mấy tự nhiên cho lắm. Người nó ép sát hấn. Một tay hấn vòng lấy ôm chiếc eo nhỏ nhắn của nó. Một tay thì đỡ lấy tay nó.

Còn nó thì hai tay đang chống vào ngực hấn.

...thình thịch..thình thịch..

Tim của hai người đập liên hồi. Cảm giác như nó cùng chung nhịp đập.

Mặt nó giờ đây hồng rục.

[" tại sao cái cảm giác này lại xuất hiện nữa "] -cả hai cùng suy nghĩ.

Hắn nhìn nó, nó nhìn hắn.

Hình ảnh trắng soi ở sau lưng hắn khiến hình ảnh hắn trở lên mờ ảo, huyền bí hơn, trông hắn đầy quyến rũ.

Hắn thì thấy nó thật đáng yêu, đôi má đỏ ửng lên như trái táo đỏ chỉ muốn cắn vào đó một cái. Điều thu hút nhất chính là đôi môi anh đào đỏ mọng khiến người ta có cảm giác như muốn chạm vào và chiếm đôi môi đó.

Hắn bất giác cúi người xuống làm nó hơi bất ngờ.

Hắn chạm đôi môi mềm mại của mình vào đôi môi anh đào đỏ mọng của nó chiếm hết mặt ngọt, đến khi thấy nó khó thở mới chịu buông ra.

Nó đơ người vẫn chưa hiểu mô tê gì.

Hắn khẽ thì thầm bên tai nó nhẹ nhàng đầy yêu thương.

- tôi thích cô – hắn buông nó ra rồi bỏ đi nhanh lẹ (đứng lại để nó biết hắn đang bối rối và đỏ mặt à hihi).

Nó đứng chôn chân tại chỗ, bất ngờ.... Các dây thần kinh tạm thời ngưng hoạt động.

- nụ hôn đầu của tôi – giờ đây các neuron thần kinh đã hoạt động lại.

Nó thần thờ ngồi xuống, mỉm cười hạnh phúc và....

- tôi cũng vậy -

.(bắt đầu cho những giấc dối, những bí mật sẽ hé mở và cả bất ngờ).

Một ngày mới lại bắt đầu.

Đôi hàng mi dài cong vút khẽ chớp chớp rồi mở ra ánh sáng ập vào.

Nó khẽ nhìn quanh mấy cô bạn vẫn say giấc nồng.

Nó đi ra suối rửa mặt.

Ngồi bờ suối nó lại nhớ cảnh buổi tối hôm qua bất giác nó đỏ mặt cười hạnh phúc.

Đột nhiên có bàn tay chạm vào chân nó.

Nó quay lại..

..... Là hắn.

- không sốt, sao mặt lại đỏ thế kia – hắn sầm soi nó.

Nó ngại ngùng lại càng đỏ mặt – bộ quan tâm tới hả – nó tỉnh nghịch.

- hỏi gì vậy – hắn nhiu mày.

- sao kỳ – nó mắt chớp chớp ngây ngô hỏi.

..... Cốc.....

-Sau lại gõ đầu tôi – nó xít xoa cái đầu.

- cốc – Hắn cốc cốc.

Nó vẫn chả hiểu mô tê gì – sao cậu lại quan tâm đến tôi – nó hỏi lại.

- vì...vì.. Tôi..thích...cậu – hắn lúng túng mặt đỏ lên như gấc.

Nó nghe xong thì nở 1 nụ cười hạnh phúc.

Nó khẽ mỉm cười ghé chiếc miệng nhỏ xinh đến sát tai hắn thì thầm -tôi cũng vậy -.

Nó thom vào má hắn 1 cái rồi bỏ chạy vào trại luôn.

Nó vào đến trại ngồi xụp xuống, để tay trước ngực như muốn chặn cơn tim không đập loạn nữa.

Mấy cô bạn nó cũng đang dần tỉnh giấc.

- Linh dậy rồi à, dậy lâu chưa vậy? – Trang vừa ngồi dậy dụi dụi mắt hỏi nó.

Nó cũng hơi lúng túng – mình..mình vừa dậy -

- sao cậu ra nhiều mồ hôi vậy,cậu có sao không? – Trang lo lắng.

- à, mình vừa..vừa gặp ác mộng – nó nhanh trí biện lý do.

Trang cũng không nói gì nữa và bắt đầu đi gọi mấy cô kia dậy.

Đột nhiên.....

..... Ừm.....

Nó giật thóp mình.

Mọi người chạy ra chỗ bờ suối thì thấy hấn ở dưới đó khua nước.

Mọi người lo lắng nhưng hấn thì....

Vùng vẫy,khua nước miếng hết lớn:

- anh yêu em, anh yêu em,anh yêu em nhiều lắm -

Nó thì đã biết chuyện gì xảy ra nhưng chỉ dám cười thầm thôi.

Riêng mọi người thì không hiểu mô tê gì quay ra hỏi những câu như:

- thằng này bị uống nhầm thuốc à -

- mau mau gọi xe đưa nó đi trại tâm thần đi -

- nó bị "mất" dây nào rồi -

..... V.. V.v.....

Mọi người bỏ về trại còn nó thì vẫn đứng đó nhìn " con khi tập bơi".

- điên đủ chưa,lên bờ đi không cảm đó – nó lên tiếng.

- làm bạn gái anh nhé – hấn lồm cồm bò lên bờ.

- không đủ thành ý – nó bỏ đi thẳng.

Hấn chạy với theo, nó thì cứ chạy mím cười vui vẻ.

Một cô gái mặc chiếc váy trắng điểm thên những bông hoa xếp li ở eo, mái tóc tung bay trong gió.

Đằng sau là một chàng trai với chiếc áo phông cộc tay quần bò lửng rộng. Khuôn mặt baby mái tóc lửng từ đuôi theo cô gái.

Trông họ thật đẹp đôi, hai thiên thần đang vui vẻ chơi đùa thật hạnh phúc.

Nó cứ chạy, chạy đến một cánh đồng hoa viôlét tím đẹp rực rỡ phản chiếu ánh mặt trời.

Nó ngồi xuống ngắm nhìn 1 cách ngây ngô.

Hấn cũng ngồi xuống cạnh nó, nhìn nó một cách đăm đuối (như cá chuối).

Nó cười nhìn những bông hoa viôlét tím, màu tím là màu của sự thủy chung, nó cũng không ngờ ở đây lại có 1 cánh đồng hoa này.

- em đồng ý làm bạn gái tôi nhé – hấn đột nhiên lên tiếng.

Nó quay sang nhìn hấn, đôi mắt hấn hiện lên sự chân thành mà ai cũng hằng mong ước.

- cậu thích tôi thật lòng – nó giật hỏi lại.

- tôi yêu em từ đôi mắt trong sáng,tính tình tuy nghịch ngợm nhưng lại cho người ta cảm giác thân thiết gần gũi, và nhất là nụ cười đó nó làm tim tôi xao xuyến đập liên hồi vì em – hấn gật đầu một cái chắc nịch.

- yêu tôi không phải dễ đâu, cậu còn phải chấp nhận rất nhiều điều về tôi và cả thân thể tôi nữa – nó nhẹ nhàng lên tiếng.

- tôi chấp nhận, còn về gia đình họ Hoàng nhất định họ sẽ đồng ý – hấn nó chắc nịch.

Nó khẽ lắc đầu.

- chuyện không phải dễ đâu, nhưng tôi chỉ cần cậu yêu tôi thế là đủ rồi, nhất định cậu không được thay đổi,hay phụ lòng tôi -

- tình yêu tôi dành cho em là chân thật, nó sẽ như màu tím của những bông hoa kia _mãi thủy chung_ – hấn nhẹ cười với nó.

Hấn nhìn nó,nó cũng nhìn hấn, nhìn vào sâu thẳm con tim bằng đôi mắt.

Quả đúng như câu nói:" đôi mắt là cửa sổ tâm hồn ". Qua đôi mắt nó nhìn thấy sự chân thật, niềm vui mừng và sự lúng túng của hấn.

Nó mỉm cười nhẹ xà vào lòng hấn.

- em cũng yêu anh đừng rời xa em nhé – nó nhắm đôi hàng mi lại,cảm nhận sự ấm áp từ tình yêu, mùi thơm phảng phất từ cánh đồng hoa,không gian thật yên tĩnh chỉ có gió và những bông hoa vui đùa.

Hấn ngồi đó, ôm tình yêu của mình trong vòng tay rắn chắc,cảm nhận được mùi hương của nó. Hấn hạnh phúc biết bao.

Hấn tưởng chừng chỉ có hấn yêu đơn phương, hấn ngu ngốc khi không nhận ra tình cảm của mình ngay từ đầu mà đến tận bây giờ mới nhận ra.

Chính nó là người đã phá tan lớp băng tường chừng như đã vĩnh cửu 3 năm nay của hấn.

Cả hai người cùng ngồi như thế đến tận khi mặt trời lên tới đỉnh nó mới từ từ dụi mắt.

- tỉnh ngủ chưa mèo con – hấn nhìn nó cười một cách dịu dàng.

Nó cũng nhìn hấn cười rồi xoa xoa cái bụng – đói rồi, đi về thôi -

Hấn gật đầu nhìn nó,cả hai nắm tay nhau cười hạnh phúc, cùng nhau đi về nơi cắm trại.

Hai người nắm tay nhau đi về trại.

Vừa về đến trại 2 người đã bắt gặp 1 lũ quỷ.

- hai người làm gì mà nắm tay thân thiết vậy?- Quốc lên tiếng.

Nghe thấy vậy cả hai người chột giật mình rồi buông tay nhau ra ngượng ngùng.

- hihi làm gì mà giật mình giữ vậy? Khai mau 2 người có chuyện gì? Đi đâu từ sáng đến giờ? – Lê tinh nghịch chọc.

Nó thì ngượng đỏ chín mặt.

-haha không ngờ chị cả của bang Away lại có lúc đỏ mặt như thế này- Phương cũng không chịu thua cho 2 người.

- mày không được bắt nạt em anh, nhớ chăm sóc tốt cho nó đấy, anh giao nó cho chú đó haha- ông Nam cũng không kém phần.

- mọi người im hết đi, đừng chọc Linh nữa – hấn tuy cũng ngượng nhưng cũng đứng ra bảo vệ nó.

Nó núp sau lưng hấn,tim bỗng đập rộn ràng, hơi ấm của hấn chuyển cho nó khiến nó cảm thấy ấm áp.

Nó mỉm cười rồi chuồn lẹ vào lều.

Hấn cũng đi đâu đó.

Mọi người thì nhìn nhau cười đều.

Mấy ngày sau không khí vẫn rất vui vẻ.

Nó và hấn càng ngày càng thân thiết hơn.

Lê và Quốc, Phương và Tuấn Anh 2 đôi này thì suốt ngày cãi nhau nhưng dừng như khoảng cách đã rút lại rất gần.

Trang và Huy thì rất hợp nhau, thân thiết, tình cảm.

Thế là đã có đôi có cặp còn mỗi Thiên Nam cô đơn lẻ loi.

Chuyến đi cắm trại cũng kết thúc. Nó đã đem đến cho mỗi người một kỉ niệm đáng nhớ mà sẽ rất khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bà xã thiên nam trở về

Cũng như bao ngày nó cấp sách đến trường nhưng có điều đặc biệt...

Nó....đang ngồi trên xe hán.

Mọi người trong trường trở mắt nhìn.

Người ngừng mộ, người ganh tị, người tiếc nuối....

Nó và hán bước vào lớp với tâm trạng khá vui vẻ, mấy người kia cũng đã đến.

Mọi người ngồi nói chuyện vui vẻ thì tiếng chuông vào lớp reo vang.

Mọi người ai về chỗ người đó.

Cô chủ nhiệm bước vào dẫn theo 1 cô bé.

- lớp ta sẽ có 1 em học sinh mới – cô chủ nhiệm nghiêm nghị lên tiếng.

- chào các bạn mình là Jenny (Phuong Hạ Nhi) mới chuyển từ Mỹ về mong các bạn giúp đỡ – Jenny nở nụ cười mê người.

Nó thì chọn tròn đôi mắt.

Nhi chạy xuống ôm chầm lấy nó khiến ai cũng bất ngờ.

- ôi Amny mình nhớ bạn quá – Nhi ôm nó cứng ngắt khiến nó muốn tắc thở.

-Jen...ny bạn..bạn về bao giờ đó – nó vẫn chưa hết bất ngờ.

-hi tớ đã hoàn thành xong luận án nên pama cho mình về đây, mình nhớ bạn quá -Nhi vui mừng ôm chặt nó.

...rầm....rầm....

Bà cô chủ nhiệm đập thước nghiêm nghị nói:

- Hạ Nhi, em ngồi sau Thiên Linh nha -

- dạ – Nhi ngoan ngoãn ngồi sau nó.

Mọi người lại trật tự để học bài mới.

...re..n....g.....

Tiếng chuông ngân vang làm cho học sinh trong các lớp ủa ra như ong vỡ tổ.

Nó cũng chẳng thèm quan tâm kéo Nhi xuống thẳng phòng Vip. Theo sau là 6 cái đuôi hỏi hết chuyện này đến chuyện khác và đều có mục tiêu là Hạ Nhi.

Nó bỏ ngoài tai hết chỉ im lặng kéo Nhi đi.

Bước vào trong phòng đầu tiên là 6 người và cuối cùng là 2 đứa nó.

Trong phòng đang có 1 người miệng há hốc muốn rớt quay hàm.

- chồng yêu không hoan nghênh vợ về à mà lại ở đó há miệng chờ ruồi bang vào, nếu chồng không tiếp thì vợ đi – Nhi tiến về phía cửa.

Như nhận ra điều gì đó Thiên Nam đứng bật dậy chạy ra giữ Nhi lại.

- chồng nhớ vợ lắm, vợ biết không, đừng đi mà, 2 năm nay chồng sống khổ sở thế nào khi thiếu vợ không – Nam ôm chặt lấy Nhi mà nói.

Sự việc xảy ra trước con mắt ngạc nhiên và cái miệng há hốc của rất nhiều người riêng nó thì đứng cười 1 cách thích thú.

- đừng có há hốc ra đó ruồi bâu đầy rồi khép lại đi không vợ tao sợ – Nam cốc cho mỗi người 1 cái để tỉnh lại.

Như đã bình tĩnh mọi người xúm quanh Nam hỏi hết điều này đến điều nọ và được Nam đúc kết 1 câu:

- vợ tao cảm thấy nào lém phéng tán tỉnh thì liệu hồn -

mọi người cũng im bật không hỏi nữa.

Mọi người ngồi xuống bàn ăn rồi ăn uống vui vẻ biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

- tin nóng hổi, tin nóng hổi mới ra lò tụi mày ơi – 1 thằng con trai đeo kính cận chạy lẹ vào canteen ngồi xuống một cái bàn.

- chuyện gì mà kinh vậy? – một thằng khác lên tiếng.

- tao vô tình đi ngang qua phòng ăn của hội học sinh nghe được tin sốt dẻo – thằng đó lại lên tiếng.

- chỗ đó mà mày cũng giám lảng vảng không sợ bị đuổi học à – thằng nữa nói về hơi hoảng sợ.

- tao chỉ vô tình thôi, mà chúng mày biết không cái đứa con gái hôm nay vào nhập học lớp 11a1 mà chúng mình kêu xinh, dễ thương đó là ai không? – thằng đeo kính cận hào hứng.

- là gì... là gì – mọi người xung quanh cũng hào hứng.

- là người yêu của hội trưởng hội học sinh đó – thằng đó nói mà mọi người trong canteen nghe như sét đánh.

Choáng, không ngờ 1 con nhỏ mới vào trường mà đã được hội trưởng hội học sinh để ý (không phải là để ý mà yêu say đắm rồi).

- hừ con ranh đó giám qua mặt tao à, sáng nay nhìn thấy con Linh đi cùng với Vương Anh tao đã tức rồi mà giờ cả con ranh này nữa – Hương Lam tức giận đập bàn làm mọi người trong canteen sợ hú vía.

- chị biết cả con nhỏ Linh sao – Hạnh hơi bất ngờ khi Lam mới nhập học mấy hôm trước.

- lạ gì, nó là em gái của Hoàng Thiên Nam đó – Lam nhếch mép.

- cái gì... Nhỏ đó là em gái anh Thiên Nam sao, nó là nhị tiểu thư nhà họ Hoàng sao – Hạnh lắp bắp sợ sệt.

- chúng mày yên tâm là đàn em của Lam này thì đây sẽ không để chúng mày bị bắt nạt đâu, huống chi thế lực nhà họ Hoàng đang suy yếu – Lam cười về tự hào.

- dạ – Hạnh trả lời và thầm nghĩ "Mày tưởng mày là ai Lam, tao chỉ mượn mày để đối phó mấy con nhãi kia thôi, haha" Hạnh cười thầm.

Sau khi ăn uống xong tụi nó lên lớp.

Khi về chỗ thì nó và mấy cô bạn nhận được bức thư hẹn xuống sân sau.

5 cô nhìn nhau cười rồi cùng đi.

Mấy chàng thấy mấy nàng đi thì cũng hơi lo lắng định đi theo thì bị mấy nàng cản lại.

Tụi nó xuống sân sau thì đã thấy Lam và Hạnh đứng đó cùng một lũ con gái.

- nhờ mấy con mèo này cào cấu thì thắng được tụi tao à – Lê nhếch mép đứng khoanh tay.

Tụi nó thì tỏ vẻ nhàn hạ không mấy quan tâm.

- tụi tao không nói nhiều, tao muốn mày tránh xa mấy ảnh, không thì đừng trách tao ác – Lam vênh mặt lên.

- tao không tránh đó mày làm gì được tao – Phuong cũng không vừa.

- đã thế thì, tụi bay lên.....- Hạnh ra lệnh.

Một lũ con gái xông lên.

Mấy đứa cũng xông lên trừ nó.

Nó tìm một chỗ nào đó ngồi xuống quan sát.

Lê di chuyển nhanh lẹ quanh bọn chúng như đang chơi trò mèo vờn chuột.

Phuong thì cũng thích thú không kém, khổ nỗi là chơi ác hơn(toàn chơi vào mặt mắt hết nhan sắc).

Trang thì do võ vẫn còn non nên cũng hơi trật vật.

Còn Nhi thì khỏi nói, tuy nhìn thân hình mảnh mai nhưng võ thì khỏi chê chỉ kém nó 1 bậc.

- tụi bang đánh con kia cho tao – Hạnh ở ngoài quát lớn.

Thôi chết con Hạnh cứ nghĩ nó không biết võ nên ngồi chơi để mấy đứa kia bảo vệ (đúng là ngu).

- đến rồi à, nhanh ghê – nó cười 1 cái lạnh lùng.

Đứa nào nhào vào nó thì lúc ra là bay ra chứ đâu phải nhào ra.

Sau khoảng hơn 20 phút tụi nó đã xử nhanh gọn lẹ.

Lũ con gái kia nằm la liệt giờ chỉ còn Lam và Hạnh đứng đó.

- thế nào còn muốn nhào vô không? – nó nhếch mép.

- mày đợi đó, đây chỉ là mở màn thôi – Lam tức giận rồi 2 đứa bỏ đi.

Tụi nó cũng bỏ đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bất ngờ

Tụi nó trở về lớp học nhưng lại không muốn học nữa nên rủ mấy chàng đi chơi.

Tất cả gồm 10 người đều chôn học với 1 lý do " hội học sinh có chuyện cần ".

Mọi người rủ nhau về nhà Thiên Nam(nhà nó).

Tại biệt thự nhà họ Hoàng:

ở đây đang xảy ra 1 chuyện rất ngược đời đó là:

con trai thì vào bếp, con gái thì ngồi chơi xơi nước.

Có 3 chàng tự nguyện vào bếp phục vụ cho người yêu, còn 2 chàng còn lại là do sĩ diện(bị người ta kích đầu đấu võ thua nên phải chịu).

Sau khi com canh đã sẵn sàng mọi người ngồi vào bàn.

Có 3 đôi thì luôn gấp đồ ăn liên tục cho người yếu, miệng cười ngoác rộng đến tận mắt tằm tai.

Còn 4 người còn lại thì cãi vã nhau kịch liệt vì đồ ăn.

- cô đúng là heo mà, cái đó phải giả cho tôi – Quốc cứ dành đùi gà với Lê.

- hừ, tôi là heo thì kệ tôi cái đồ cóc ghè -Lê cũng không vừa.

-cô nói ai là cóc ghè vậy? – Quốc tức xì khói.

- anh chứ ai – Lê lấu cá.

- ừ tôi là cóc ghè nhưng gặp công chúa sẽ biến thành hoàng tử đẹp trai còn cô vẫn mãi là con heo tham ăn xấu xí – Quốc làm 1 chàng hoành tráng.

- cậu chết với tôi – Lê rút qua kẻ răng.

Lê đuổi Quốc chạy ra sân sau còn mọi người được phen cười vỡ bụng hiểm khi thấy Lê tức như vậy.

.....rầm....

Mọi người cuống cuống chạy ra nhưng cảnh tượng trước mắt thật hùng vĩ (có phải đang ngắm cảnh đầu mà hùng vĩ vậy ta).

Tình trạng là Quốc đang đè lên Lê, mắt chạm mắt vào.....môi chạm môi.

Sau phút ngỡ ngàng huy hoàng. Lê đẩy Quốc ra, đứng dậy hai hàng nước mắt chảy dài.

Bất ngờ, ngỡ ngàng, nhoi nhói đó là tâm trạng hiện giờ của Quốc.

Nó và Phuong ra vỗ vai Quốc.

- nụ hôn đầu nó dành cho chồng tương lai đó, cậu đã cướp đi rồi – nó giải thích.

- đi xin lỗi đi – Phuong thêm vào.

Rồi mọi người bỏ vào trong nhà.

Quốc rón rén (thực chất là đi bình thường nhưng nhẹ nhàng hơn thôi).

Lê vẫn đang khóc.

- tôi...tôi thật sự xin...lỗi....tôi...không cố ý – Quốc lấp mắt.

Nghe xong Phuong lại càng khóc to hơn.

Bỗng tiếng khóc im bặt thay vào đó là sự ngỡ ngàng của Lê.

Quốc đang ôm Lê.

Quốc thì thầm:

- em đừng khóc, em khóc làm tim anh đau như bị ai bóp nghẹn -.

Quá bất ngờ Lê chỉ biết đứng chôn chân nằm gọn trong vòng tay của Quốc, đôi mắt tròn tròn ngạc nhiên nhưng trong lòng len lỏi một chút gọi là hạnh phúc (thôi để người ta tâm sự, độc giả cùng t/g đi chỗ khác na).

Trời tối:

Mấy người còn lại thì rủ nhau bật phim mà coi.

Ai ngồi cũng có đôi có cặp thế nên Phuong và Tuấn Anh đành ngồi gần nhau.

-ui,ghê quá à – Trang nhăn mặt sợ hãi.

Đang đến đoạn gay cấn con ma đang định ngoạm cổ cô gái thì cúp điện.

Mọi người hét toáng lên.

Điện lại sáng trưng tình hình là 4 cô nàng đang ôm 4 chàng.

Nhưng ở đây 3 đôi ôm nhau là chuyện thường nhưng còn 1 đôi thì hơi kỳ.

Tim Phuong đập loạn xạ, mặt đỏ ửng lên vội vã bỏ ra và chạy lên sân thượng.

Đang đứng hóng gió trên sân thượng thì thấy có tiếng người vang lên.

- chuyện...chuyện lúc nãy đừng nên đề ý - Tuấn Anh lúng túng.

- tôi...tôi xin lỗi – Phuong cũng bối rối không kém.

Đôi mắt Phuong tròn tròn khi cảm nhận được có 1 bàn tay ấm áp đang nắm tay cô.

- tôi...tôi thực sự thích em – Tuấn Anh lúng túng,áp úng.

Mọi chuyện sẽ xảy ra tốt đẹp nếu không có 1 sự việc kỳ lạ đó là:

hắn...đã biến mất.

Hàng ngày hắn thường qua đón nó đi học, hay gọi điện nhắn tin cho nó nhưng kì lạ là mấy ngày hôm nay hắn bạch vô âm tín.

Nó lo lắng sốt sắng, sợ hắn sẽ xảy ra chuyện gì? Hắn không đến trường, không đến lớp, Nó gọi điện không ai trả lời, đến nhà thì người làm báo mấy hôm nay hắn không về.

Nó sợ, sợ cảm giác cô đơn lạc lõng, bất an khi sắp xửa mắt 1 thứ quý giá. Thực sự nó không muốn trải qua nỗi đau này lần thứ 2.

Nó như 1 người vô hồn,thần thờ chờ đợi, nó nghĩ chắc hắn ra nước ngoài 1 tuần.

Hôm nay cũng là ngày thứ 3 kể từ ngày hắn mất tích.

Nó sốt sắng như ngồi trên đồng lửa.

Nó thật sự không thể bình tĩnh được nữa... Dù có phải lật tung cả Trái Đất này nó cũng phải tìm thấy hắn.

Đang định mặc áo khoác đứng dậy đi tìm thì nó nhận được 1 tin nhắn.

Thật bất ngờ.....

Tin nhắn đó.....

Là từ.....

Hắn.

Nó vui mừng khôn siết, đọc tin nhắn hắn viết nó cũng thấy khó hiểu,không biết hắn định làm gì?.

Nội dung tin nhắn như sau:

" ngày mai em không được đi đâu nha, nhớ ở nhà đợi anh đó, sáng mai anh đến đón em. Yêu em hẹn em 7:00 am ".

Nó ngồi xuống suy nghĩ, chiếc đầu của nó giờ đây hoạt động hết công suất nhưng thật sự là bó tay rồi.

Sáng hôm sau:

Nó vẫn là 1 tín đồ tôn sùng màu trắng.

Chiếc váy trắng tinh khiết với những bông hoa xếp li ở phần eo, váy ôm sát phần ngực để lộ đôi bờ vai trắng nõn. Bên ngoài nó khoác thêm 1 chiếc áo thun lửng màu đen được trang trí hoạ tiết bằng những chiếc nơ dễ thương.

Tất cả kết hợp với chiếc vòng cổ hình mặt trời quý hiếm.

Mái tóc được nó thả tự nhiên, hơi xoắn phần đuôi tóc cộng đôi dày búp bê dễ thương cũng màu trắng trông cô như 1 nàng công chúa dễ thương.

Nó đứng đợi hắn trước cổng.

Đúng 7:00 am

Hắn đang đứng trước mặt nó.

Ngạc nhiên, đau sót, nhớ nhung, giận hờn....rất nhiều những cảm xúc đang dâng lên trong lòng nó.

Hắn nở 1 nụ cười ảm áp nhưng trong đó còn chứa đựng sự mệt mỏi thì phải – Nhớ anh quá cũng không cần phải tỏ ra thái độ đó chứ -

Nó nhìn hắn:

"Chỉ vài ngày thôi mà nhìn anh ấy xuống sắc như thế này, nhìn hốc hác hẳn" nó vô thức đưa đôi bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng sờ từng đường nét khuôn mặt của hắn.

Như nhận ra điều đó, hắn mỉm cười hiền hoà, nắm chặt lấy bàn tay nó.

- em lên xe đi, hôm nay chúng ta sẽ đi chơi nha -

Nó giờ mới nhìn lại hắn.

Hắn trông bảnh bao trông bộ quần áo này, 1 chiếc quần tây được kết hợp với chiếc áo sơ mi chỉ cài ít cúc ở dưới, không cài 2 chiếc cúc ở trên lộ ra thân hình cường tráng, body chuẩn không cần chỉnh. Mái tóc màu vàng bướng bỉnh mọi khi được thay thế bằng mái tóc đen tuyền bóng mượt.

Nàn da trắng nhưng lại không tạo ra vẻ công tử bột mà lại làm tăng thêm vẻ quyến rũ lãng tử của hắn.

Nhưng điều đặc biệt nhất là hắn đang ngồi trên 1 chiếc xe đạp, phía trước rõ là 1 đóa hoa hồng bạch rực rỡ, tinh khiết.

Nó mỉm cười, nụ cười chân thành, chứa chan niềm hạnh phúc vô bờ.

Ông trời đã mang đến cho nó 1 vị hoàng tử hoàn hảo, chàng đã đem đến cho nó niềm vui, niềm hạnh phúc mà bao cô gái ước mong.

Chỉ với 1 mình nó, hắn với chính là hắn, không phải là cái vỏ bọc, 1 trái tim lạnh lùng rồi trá nỡ mà là 1 con tim đang thôi thúc, tràn ngập hạnh phúc đến tận nơi sâu thẳm của con tim.

Nó ngồi sau hắn tim đập loạn xạ.

Thật sự nó thấy vui phải nói là rất vui.

Tuy trong mấy ngày qua hắn đã làm nó lo lắng ăn không ngon, ngủ không yên nhưng giờ đây hắn lại tạo cho nó sự bất ngờ.

Nhưng nó phải hỏi hắn xem hắn đã đi đâu trong mấy ngày hôm nay.

- nè – nó đập tay vào lưng hắn.

- ay da – hắn giật bắn người, hơi run run tay.

Nó nhìn hắn nghi ngờ.

Hắn quay lại nhìn nó rồi cười thật tươi – sao vậy bé yêu – (nghe sến quá).

Nó nhìn tổng thể lại hắn.

Lấp ló sau lớp áo somi là những vết xước, bầm tím, mặt nó tái mét, run rẩy.

Hắn lo lắng không đạp xe nữa mà dừng lại sốt sắng hỏi:

- em sao vậy? Không ổn ở đâu à? Em đừng làm anh lo chứ -

Bàn tay nhỏ nhắn của nó run run chạm nhẹ vào những vết thương qua lớp áo somi.

Hắn giật thót mình, nó đã nhìn thấy rồi sao.

Hắn nhanh chóng cầm tay nó an ủi.

- em đừng bận tâm đến những cái đó, anh không sao đâu -

Nó đưa ánh mắt sắc lẹm chứa đựng cả sự xót xa nhìn hắn.

- nói, tại sao anh lại ra nông nổi này, nói cho em biết đi – hai hàng lệ nó tuôn rơi.

Hắn luống cuống vội lau nước mắt cho nó rồi ôm nó vào lòng vỗ về.

- không có gì đâu, chỉ là sơ xước ngoài ra thôi, không có gì, em đừng lo _

- kẻ nào đã làm anh như vậy? Em sẽ cho chúng sống không bằng chết – nó mím chặt đôi môi nhỏ nhắn để kìm chế sự tức giận.

- không...không phải đâu, là do anh..do anh – hắn lúng túng.

- anh không nói em sẽ tự cho người điều tra – nó đe dọa.

- là...là anh...anh...tập...xe – hắn cúi gầm mặt trông rất đáng yêu.

Hai mắt nó tròn tròn nhìn hắn không chớp mắt mãi mới thốt ra 1 câu – tập xe, anh tập xe gì? -

- anh... Anh-

" chẳng lẽ mình nói với cô ấy là mấy ngày qua mình tập xe đạp, như thế thì mất mặt lắm " hắn thầm nghĩ.

- đừng nói với em anh tập xe này nhe – nó chỉ xang chiếc xe đạp xinh xinh bên cạnh.

Như bị nói chúng tim đen mặt hắn đỏ ửng lên như con gái.

Nó phì cười nhìn bộ dạng hắn (bà chị này, người ta bị thương mà còn cười, ác quá).

Hắn thấy nó cười thì càng ngại nên chống chế.

- em đừng cười được không? Anh tập xe cũng vất vả chứ bộ, ngã xoắn xoạch suốt, xây sát hết người nữa, anh làm tất cả chỉ muốn tạo cho em sự bất ngờ... – hắn nói 1 thôi 1 hồi nói xong mới biết mình bị hớ.

Nó không cười nữa quay xang hắn với ánh mắt cảm động.

- mình không đi chơi nữa, về nhà em xúc thuốc cho nhe -

- không, anh không sao, anh làm tất cả là để đi chơi mới em mà về thì anh không cam – hắn quả quyết rồi lôi nó lên xe đạp tiếp.

Hắn dẫn nó đi xem phim, vào khu vui chơi, trò mạo hiểm, đi ăn.... Đi rất nhiều nơi trên chiếc xe đạp.

Trông rất lãng mạn và hạnh phúc.

Cuối cùng điểm dừng chân cuối là nhà nó.

Nó nhìn những vết thương mà xót xa.

Nó sức thuốc 1 cách nhẹ nhàng, tránh làm hắn đau.

Hắn thì cười hạnh phúc.

Ngồi 1 lúc hắn cũng bon bon ra về trên chiếc xe đạp yêu dấu cười như 1 con đười ươi (em miêu tả hơi quá).

Hôm nay là ngày hạnh phúc dành riêng cho 2 người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ngày hội

Như hằng năm trường đều tổ chức 1 buổi dạ hội.

Năm nay hiệu trưởng lại muốn hội học sinh thay đổi 1 chút để tạo cho lễ hội năm nay thật độc đáo, phải đặc biệt để kỉ niệm 100

năm ngày thành lập trường.

Vậy nên hôm nay hội học sinh đang phải ngồi họp bàn đưa ý kiến.

Những cái đầu với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng đang phải hoạt động hết công suất.

Nhìn khuôn mặt ai cũng đầy lo lắng, năm nào cũng đổi mới, không được lập cái cũ nhưng năm nay không những đổi mới mà phải đặc biệt nữa mới khó.

- mọi người cho ý kiến đi chứ sao ngồi đó thần thờ vậy? – Thiên Nam lên tiếng phá tan sự im lặng.

Mọi người đều tỏ vẻ thảm hại, nhả mặt lác đác.

Thiên Nam chống tay xoa chán suy nghĩ

- tao có ý kiến thế này không biết có được không? – Huy lên tiếng.

- mày cứ nói đi – Thiên Nam cùng mọi người chờ đợi ý kiến của Huy.

Huy đề ý là:

- Chắc mọi người ở đây đều đã nghe hoặc nhiều người đã chứng kiến truyền thuyết nói về 2 vị thần và 2 chàng hoàng tử của trường ta -

Mọi người đều bắt ngờ và đồng loạt nhìn Thiên Nam.

Đúng vậy, Thiên Nam chính là 1 trong 2 vị hoàng tử của trường. Vậy còn 2 vị nữ thần và chàng hoàng tử kia là ai?.

Nếu nói là truyền thuyết thì nghe hơi cổ lo sĩ và hơi kỳ kỳ nhưng truyền thuyết đó được truyền tụng nhau từ 2 năm trước.

Ở trường Trung Vương này có 2 cô gái xinh đẹp tuyệt trần, thông minh, học cực giỏi, luôn được mọi người yêu quý và mọi người trong trường đã tôn thờ 2 vị thần tượng này làm nữ thần. Từ đó xuất hiện 2 vị nữ thần là Athena và Hera, không những thế trường lại có 2 chàng có vẻ đẹp rực rỡ toả sáng ra vàng hào quang cao quý, là niềm mơ ước của bao nữ sinh trong trường. Và đó là vị hoàng tử Thiên Nam và hoàng tử Minh Đức.

4 người họ đi đâu cũng có nhau.

Lừa gần rom lâu ngày cũng bén. 2 vị nữ thần Athena và Hera đều đem lòng yêu thầm hoàng tử Minh Đức. (Thiên Nam có Nhi rồi không dám lén phụng đầu). Điều mà mọi người biết rằng người mà hoàng tử Minh Đức yêu chính là nữ thần tôn quý của họ Athena.

Tình yêu của 2 người rất đẹp, họ yêu nhau chân thành say đắm và điều hạnh phúc nhất là họ được mọi người ủng hộ (hơi gan tị tí thôi).

Hera tuy yêu Minh Đức nhưng không dám tỏ lộ khi biết Minh Đức đã có người trong lòng. Nàng sợ nếu nói ra ngay cả tình bạn cũng chưa chắc giữ được.

Nhưng ông trời thật trớ trêu.

Vào một buổi cuối tuần, Nam phải qua Thụy Sĩ để thăm bạn (đi chơi đó). 3 người còn lại thì rủ nhau đi chơi.

Nhưng không ngờ chiếc ô tô đó lại gặp tay nạn

Điều gì đến cũng đến.... Hera cố gắng muốn bảo vệ Minh Đức, còn Minh Đức lại muốn bảo vệ Athena và cuối cùng người sống sót duy nhất trong vụ tay nạn đó là Athena.

Vụ tay nạn đó là 1 trấn động lớn.

1 nữ thần và 1 hoàng tử đã ra đi mãi mãi, toàn bộ những ai nghe tin đều choáng váng, và cũng từ đó vị nữ thần Athena trong lòng họ trở nên lạnh lùng, vô hồn, nhưng không vì thế lượng fan của nàng giảm mà lại còn tăng hơn nữa. Nhưng cuối cùng Athena chọn cách ra đi, biến mất khỏi thế gian không để lại 1 dấu vết. Và tất cả đã trở thành truyền thuyết, tuy giờ đây không ai nhắc nữa nhưng vị nữ thần này luôn ở trong tim mọi học sinh.

Thiên Nam nghĩ lại sự việc này cũng đâm chiêu suy nghĩ.

Hần, Quốc, Tuấn Anh chỉ biết sơ sơ (mới du học về mà). Còn Huy thì chỉ được nghe kể cũng chưa từng được gặp vị nữ thần này.

- việc bây giờ phải dựa vào Nam để tìm vị nữ thần đó – Huy nhìn Nam.

Mọi người cũng nhìn theo.

Nam suy nghĩ:

" tìm người này thì không phải khó, nhưng người đó có chịu xuất hiện không mới là vấn đề, tất cả chỉ dựa vào 1 người ".

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bí mật hé lộ

Mọi người trong phòng họp đắm chiều suy nghĩ.

- Thiên Nam, anh biết cách tìm ra cô nữ thần Athena đó không? – hấn lên tiếng hỏi.
- tìm thì tìm được nhưng sợ cô ấy không muốn xuất hiện – Thiên Nam vò đầu rút tai.
- hiện cô ấy đang ở đâu – Quốc mắt sáng như đèn pha lên tiếng.
- cô ấy đang ở ngay trong trường chúng ta – Thiên Nam quả quyết.

...hả...hả.....

Hàng chục cái mồm há hốc lỗ ruồi đang ùn ùn kéo vào.

- khép miệng vô đi, không cần ngạc nhiên đến mức đó chứ – Nam nhìn quanh.
 - mà y điên à, nếu cô ấy ở trong trường thì đã bị phát hiện từ lâu rồi chứ đâu đợi đến bây giờ – Huy gân cổ lên chỉ trích Nam.
-cộc...

Nam cốc cho Huy 1 cái đầu đinh – mà ngu thế, mà có biết cô ấy là thần đồng không? Cô ấy không biết hoá trang à -

sau khi bị Nam mắng cho 1 trận Huy như tỉnh người ra hẳn.

- thế cô ấy học lớp nào? Tên là gì vậy? – Huy hỏi liền.
- để tao tính đã, thôi mọi người dài tán, bao giờ họp tôi sẽ báo sau – Nam đứng dậy mọi người cũng đồng loạt giãn tán ra về và mang theo 1 dấu? to đùng.

Tại biệt thự nhà họ Hoàng:

- Thiên Linh, anh có chuyện muốn nói với em – anh nó dờ giọng nghiêm túc.
- dạ, em nghe, anh nói đi – nó cười tươi như hoa.
- trường sẽ tổ chức dạ hội – anh hai nó nói.
- dạ em biết, nhưng em sẽ không tham gia chỗ đông người như vậy – nó vẫn thản nhiên nói.
- thế em biết gì chưa? Trường muốn anh đưa nữ thần Athena đến kỉ niệm 100 năm ngày thành lập trường – anh nó vẫn nói nhưng lần này thì nó không thể cười được nữa.
- cô ấy sẽ không tham gia đâu – nó lạnh lùng tia đôi mắt lên nhìn Nam.
- Linh à, anh cũng hết cách rồi – Nam nhìn Linh mặt méo xeo.
- em không muốn sống lại cuộc sống đó nữa, cuộc sống của em giờ rất tốt rồi – Nó vẫn dửng dưng lạnh lùng.
- em nên 1 lần đối diện với sự thật đi, đừng nên chôn tránh mãi, đó không phải cách hay đâu – anh nó nghiêm giọng nói.
- nhưng.....- nó cũng hơi ngập ngừng.
- em nên nghĩ cho cả Vương Anh, chẳng lẽ em định dấu cậu ta cả đời sao, em nên suy nghĩ lại đi -

Nam lạnh lùng bước ra ngoài để lại 1 mình nó trầm thờ.

- đó là cách hay không? -
- chúng mày ơi! Chúng mày biết tin gì chưa? – 1 nam học sinh hấp tấp chạy vào canteen.

- chuyện gì nói luôn đi cứ úp úp mở mở người ta sốt ruột – cậu bạn khác tắc lưỡi.
- tao nghe nó lễ hội năm nay rất đặc biệt – cậu nam sinh chạy vào lúc đầu mắt có vẻ sáng lên.

Cốc..

- cái đó ai chả biết -

cậu nam sinh bị 1 nữ sinh "gây" cốc cho 1 cái.

- đặc biệt là ở chỗ nữ thần Athena huyền thoại sẽ xuất hiện sau nhiều năm mất tích – cậu ta vừa nói xong cả căn-tin ồ lên rồi bàn tán om sòm.

Nhiều học sinh phấn khích ngồi mơ mộng.

- ôi tôi lại sắp gặp lại nữ thần rồi, sau 2 năm xa chắc cô giờ phải đẹp biết chừng nào – 1 nam sinh mơ mộng.
- thế cô ấy đẹp lắm à – thằng gồi gần nam sinh mơ mộng.
- tất nhiên rồi, cô ấy đẹp hơn tiền nữ nữa – lại tiếp tục mơ mộng.
- chắc gì đã đến mức đó – thằng này mới vào trường.

Cả căn-tin đồng loạt nhìn cậu ta chăm chăm muốn lòi cả mắt ra luôn.

Cậu ta biết mình lỡ lời nên cười trừ, cúi gằm mặt xuống ăn.

Mọi người lại tiếp tục mơ mộng.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Mọi người trong hội học sinh ai cũng bận bịu trong công việc tổ chức dạ hội.

Học sinh trong trường thì mong ngóng để được gặp vị nữ thần trong lòng họ.

Cuối cùng đêm dạ hội cũng đến.

Những chiếc ô-tô xang trọng nối đuôi nhau đỗ trước cổng.

Phải nói rằng hôm nay ai cũng đều có 1 vẻ đẹp sang trọng, ai cũng đều khoác lên mình những bộ váy áo lộng lẫy, những bộ vest hàng hiệu.

Trước cổng trường xuất hiện 1 chiếc xe thể thao màu đen.

Bước xuống là 1 chàng trai bánh bao trong bộ vest trắng lộng lẫy, dáng người chuẩn như người mẫu.

Sánh vai cùng là 1 nàng công chúa xinh đẹp với chiếc vương niệm nhỏ xinh cài lên tóc, bộ tóc màu vàng được quấn gọn ra phía sau hơi cao, có vài lọn tóc được thả xuống. Cô mặc 1 chiếc váy màu đen ôm sát ngực làm tôn nên làn da trắng nõn, điểm nhấn đó là chiếc nơ to cùng màu ở trước ngực và có 2 dải dây thả xuống đến gần đầu gối, chiếc váy cũng dài qua đầu gối 1 xíu.

Nhìn 2 bộ trang phục tuy đối màu nhưng lại tạo sức hút mạnh mẽ, hài hoà. (Nam – Nhi)

Bước xuống trong chiếc ô-tô màu bạc là 1 chàng trai mang trên mình bộ vest đen lộng lẫy, một vẻ đẹp hút hồn. Bên cạnh là 1 cô gái xinh đẹp với bộ đầm màu hoa anh đào, ông tay phồng tạo sự mạnh mẽ, cổ áo được khoét sâu, thân váy phồng ra. (t/g không biết miêu tả thế nào nữa) (Huy – Trang).

Tiếp sau là Quốc với Lê. hôm nay Quốc cũng mặc vest đen còn Lê thì lộng lẫy trong bộ váy đỏ.

Tuấn Anh và Phương cũng vô cùng đẹp đôi, Phương mặc 1 chiếc váy màu xanh dương trông rất hài hoà.

Cuối cùng là nó và hần, hần cũng mặc vest đen trông sang trọng, lại tạo thêm vẻ mặt lạnh lùng làm hần đẹp hơn 1 cách kỳ lạ.

Nó cũng rất quyến rũ trong chiếc đầm trắng tinh khiết, những hoạ tiết trang trí bằng những bông hồng bạch li ti, mái tóc mềm mượt đen bóng.

5 đôi họ bước vào làm tất cả mọi người trong buổi dạ hội xôn xao chăm chồ khen ngợi.

100 người tiến thẳng đến phòng của hội học sinh.

Mỗi người ngồi xuống 1 cái ghế.

- cái gì vậy nè – Nhi nhìn thấy cái túi giữa bàn.

- oa chiếc váy đẹp quá, trông như váy của nữ hoàng vậy – Phương dơ chiếc váy lên chăm chồ khen ngợi.

- ôi đôi giày được làm bằng pha lê trong suốt, ước gì mình được 1 lần đi thử – Lê mơ mộng.

- còn cả chiếc vương niệm nữa này – Trang dơ chiếc vương niệm lên.

Riêng nó thì im lặng.

- bỏ hết đồ đó xuống đi – Nam lên tiếng.

- sao nó lại ở đây – hấn lạnh lùng hỏi.

- đây là đồ của Athena – Nam giải thích.

Mọi người trong phòng há hốc.

- thế bây giờ cô ấy đến chưa? – hai mắt Quốc long lanh.

Cốc...

- đồ mê gái, định lẳng nhăng à – Lê tứ giận cốc đầu rồi véo tai Quốc.

Quốc thì la oai oái.

Mọi người trong phòng cười khanh khách.

Đã đến giờ bắt đầu buổi dạ hội nên mọi người ra ngoài.

Thiên Nam và Hạ Nhi làm MC.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Mọi người đều đã tập chung tại hội trường.

Thiên Nam cùng Hạ Nhi cùng bước lên sân khấu.

Hai người cùng cúi chào.

- chào các bạn cảm ơn các bạn đã đến lễ hội ngày hôm nay – Nam nở 1 nụ cười thân thiện.

- hôm nay là ngày kỉ niệm 100 năm ngày thành lập trường, mong các bạn hãy vui chơi hết mình nha- Hạ Nhi khuấy động không khí.

Tất cả mọi người đồng loạt vỗ tay vang dội.

- các bạn hãy tìm cho mình 1 bạn nhảy ăn ý, và hãy làm tung bừng buổi tiệc ngày hôm nay -

Nam nói xong thì 2 người đồng loạt cúi chào và đi xuống.

Một điệu nhạc Van được mở lên.

Mọi người đồng loạt tìm bạn nhảy cho mình. Nhìn họ nhảy thật ăn ý, những bước di chuyển rất điệu nghệ.

Riêng nó thì đang ngồi thưởng thức ly cocktail mà nó tự pha chế.

Hắn thì ngồi bên cạnh cũng đang thưởng thức ly rượu XO.

Đột nhiên

có 1 cô gái bước đến gần.

- anh có thể nhảy với em bản này không? – Hạnh về thẹn thùng.

Hắn ngược lên nhìn rồi khẽ nhếch mép.

Công nhận hôm nay nhìn Hạnh cũng rất dễ thương và xinh đẹp trong bộ váy màu xanh lá cùng những bông hoa đỏ.

- nếu tôi nhảy thì cũng sẽ nhảy với cô ấy chứ chưa đến lượt cô – hắn lạnh lùng nói.

Hạnh vừa tức vừa ngượng nên chống chế

-em với cô ta sẽ thi nhảy nếu em thắng anh sẽ phải cưới em ngay lập tức – Hạnh hùng hổ

hắn ngạc nhiên quay sang nhìn nó.

Nó vẫn bình thản nhâm nhi ly cocktail rồi mới quay lên nói.

- thế nếu tôi thắng thì sao -

- nếu...nếu cô thắng tôi sẽ không làm phiền anh ấy nữa – Hạnh hơi lắp bắp.

- được tôi chấp nhận – nó nở 1 nụ cười ranh mãnh.

-Hẹn cô tối mai ở bax Thiên Đường – Hạnh bỏ đi.

Hắn thì đơ người như khúc gỗ lắp bắp.

- em...em -

Nó nhìn hắn cười chán an

- em không để ai cướp anh khỏi tay em đâu -

Nó thì thản nhiên, còn hắn thì lòng nóng như lửa đốt.

Hắn thì đang lo lắng về lời thách đấu của Hạnh mà không biết nó đã biến mất từ khi nào (trời, người yêu bị t/g bắt cóc mà không biết kia) thì trên phía sân khấu vang lên tiếng nói của Nam

- chắc các bạn đã thưởng thức các món ăn độc đáo, những đồ uống tuyệt diệu, và những điệu nhảy tuyệt vời và giờ đây là lúc quan trọng nhất, cái mà mọi người chờ đợi nhất đó là.....- Thiên Nam quay mic xuống khán giả.

- Athena...Athena....Athena....Athena.....- cả trường đồng loạt hét lớn cái tên Athena.

Ở trên sân khấu xuất hiện 1 nàng khôi trắng xoá, một cô gái dần dần xuất hiện.

Cô có mái tóc vàng óng dài đến tận gót chân, một nửa thả xuống còn 1 nửa thì được cuốn gọn trên đầu, được cài thêm chiếc châm xinh xắn. Nổi bật nhất chính là chiếc vương niệm sáng lấp lánh.

Cô có 1 làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn màu xanh dương như đá xaphia, chiếc mũi nhỏ xinh dong cao. Đôi môi anh đào chúm chím.

Cô khoác trên người bộ váy trắng tinh khiết, phồng ra và chùm rộng xuống tận mắt cá chân, chiếc váy bó sát phần thân để lộ những đường nét quyến rũ.

Chiếc váy có 1 không 2 do chính nhà thiết kế nổi tiếng nhất thế giới tự tay làm tỉ mỉ từ a đến z.

Nhất là đôi dây được làm từ pha lê trong suốt, mất khoảng nửa năm để hoàn thành, làm tỉ mỉ từng chi tiết nhỏ.

Nó cười nhẹ làm hàng loạt trái tim đang thi nhau chạy.

Nó cầm mic nói lớn:

- các bạn biết mình là ai không? -

- Athena...Athena I LOVE YOU Athena -

- mình rất vui khi các bạn vẫn nhớ đến mình – nó nở nụ cười thân thiện.

- nữ thần ơi! Chỉ có thể cho tất cả mọi người ở đây chiêm ngưỡng lại điệu múa mà chị đã múa ở hội thi quốc tế được không ạ – một cô bé trông rất dễ thương gần sân khấu lên tiếng.

Nó cười hơi nghiêng đầu – được chứ -

Tiếng nhạc nhẹ nhàng nổi lên, nó cũng nhẹ nhàng uyển chuyển theo điệu nhạc.

Từng động tác múa uyển chuyển, rứt khoát, tạo sức hút khiến người xem không thể rời mắt 1 giây nào.

Từng ngón tay, từng cử động thanh thoát, mái tóc nhẹ đưa theo nhịp múa.

Đến khi kết thúc điệu múa, tất cả đều im lặng, không một tiếng động.

Đột nhiên:

Cả hội trường rộn vang tiếng vỗ tay, tiếng nguyệt gió, những ánh mắt hình trái tim long sông sọc.

Nó chụp vải tắm ảnh, ký vài chữ rồi xin lui xuống thay quần áo.

Hắn ở dưới nhìn cô gái trên sân khấu thì hơi ngỡ ngàng.

Tim đập nhanh hơn bình thường.

Hắn hơi ngỡ ngàng.

Nó đang ngồi trong phòng hội học sinh sau khi thay quần áo xong.

Mọi người bước vào.

- ôi, không thể tưởng nổi, cô ấy lại đẹp như vậy? – Phương nhớ lại hình ảnh vừa rồi.

- ôi! Tôi bị sét đánh rồi – Quốc mơ mộng.

- sao sét không đánh chết anh đi – Lê lờm Quốc.

- tôi chưa từng thấy ai đẹp như thế? – bây giờ lại đến Trang.

Nó ngồi chỉ cười rồi lắc đầu.

Thiên Nam bước vào cùng Hạ Nhi.

- Thấy nữ thần trường này thế nào? – Nam cười ranh mãnh.

- quá tuyệt luôn, mà cô ấy đâu rồi, tôi muốn gặp cô ấy huhu – Quốc nổi máu dè.

- cô ấy ngồi kia kìa – Thiên Nam chỉ thẳng vào nó làm mọi người há hốc.

Ngay cả hắn đang uống nước cũng tí sặc mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Mọi người trong phòng há hốc mồm còn hắn ngồi cạnh nó bị sặc nước tí chết may là nhờ nó sơ cứu tạm thời.

- mây đùa tao phải không Thiên Nam -Huy về mặt không tin nổi.
- chuyện này mà tao đùa được à, Athena chính là nó đấy – Nam chỉ tay về phía nó.
- không thể nào, nhìn 2 người khác nhau một trời 1 vực mà – Quốc hét lên.
- khác nhau ở chỗ nào, anh thấy giống mà – Nam vẫn thản nhiên ung dung.
- thì Athena mắt màu xanh dương, tóc vàng dài tận gót chân còn Linh thì mắt nâu,tóc đen dài ngang lưng – Phương thắc mắc.
- đơn giản mà, trước đây vốn dĩ tóc thật của nó màu vàng và rất dài, mắt màu xanh dương nhưng nó muốn quên mọi thứ, muốn biến mất nên đã nhuộm tóc đen và đeo kính áp chông, nó dùng 1 loại kem tạo màu da làm da nó có vẻ tối đi – Thiên Nam giải thích.

Mọi người nghe mà hàm muốn rớt đến nơi.

- thế bây giờ thì Linh lấy đâu ra bộ tóc giống y thật đó – Trang ngây thơ.
- Cậu biết nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng đã mất tích nhiều năm chưa? – Nó giờ đây mới lên tiếng.
- chuyện đó đã được báo chí đưa tin rất nhiều lần, đã bao năm rồi mà tìm không ra dấu vết – Quốc đính chính thêm.
- thực ra ông ta đang làm việc trong hoàng tộc Anh, chính ông ta đã tạo ra bộ tóc giả này – nó lấy bộ tóc giả trong chiếc túi ra.

Mọi người lại được phen kinh ngạc, ai cũng tự hỏi " không biết nó còn bí mật nào nữa "

- sao...sao em biết điều này – hấn sững sờ.

Nó không nói gì chỉ cười nhẹ.

Đột nhiên cánh cửa phòng bị đập tung ra có 1 chàng trai vô cùng đẹp trai sòng sọc chạy vào.

Hôm nay quả là 1 ngày mọi người ở đây có dịp sock nặng.

- anh Mair, sao anh lại ở đây? – nó bất ngờ thốt nên (còn ai nhớ ông này không ta).
- anh nghe nói Athena tái xuất nên đến chiêm ngưỡng – Mair tiến lại gần phía nó.
- anh đến muộn rồi – nó lấy tay ra hiệu dấu nhân.

Mair về mặt tiếc nuối – anh nghe nói em lấy bộ tóc giả để chuẩn bị cho ngày hôm nay nên anh đến xem em ngày trước đẹp như thế nào, nhưng lại đến muộn rồi, a...hay em mặc lại cho anh coi đi – Mair hô lên khi nghĩ ra sáng kiến đó.

- anh nhìn thấy con người thật của em khi lần đầu tiên gặp nhau rồi mà – Nó xị mặt.
- dừng...dừng ngay, hai người coi tui là không khí à – Nam nổi giận phùng phùng.
- đây là ai đây – hấn chỉ vào anh chàng tóc vàng vừa vào phòng.

Nó chưa kịp phản ứng gì thì 3 cô bạn nó đã a lên (Lê. Phương. Trang).

- a.....nhớ ra rồi. "NGƯỜI YÊU CỦA AMMY" – 3 cô ánh mắt bắt ngời nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Hiện tại trong đầu mỗi người tại phòng học sinh này đều có dấu? To đừng.

" Ammy là ai??? "

Trừ nó, Mair, Hạ Nhi và Thiên Nam ra.

Thiên Nam nhìn Mair với ánh mắt soi mói – Thiên Linh anh cần 1 lời giải thích.

Khuôn mặt nó cúi gằm xuống trông đến tội nghiệp.

Thiên Nam lên tiếng – mọi người có thể ra ngoài để anh em tôi có khoảng thời gian nói chuyện được không? -

Mọi người đứng dậy đi ra ngoài nhưng trong lòng đầy thắc mắc.

Lê và Phuong thì đang cố gắng lật tung trí nhớ tồi tàn của mình.

Mọi người đã ra hết, Nam đóng cửa lại rồi tiến vào ngồi chiếc ghế cạnh nó.

- em giải thích đi, chuyện này là chuyện gì? -

-anh ấy là....- nó ấp úng.

Nó cứ lúng túng mãi, không biết nên làm thế nào? Giải thích sao cho Thiên Nam hiểu.

Nó kêu Thiên Nam lại gần thì thầm cái gì đó (t/g cũng chịu).

Chỉ biết mặt Thiên Nam cau có, đột nhiên trở nên bất ngờ về ngạc nhiên.

- chuyện....chuyện đó em...em biết từ bao giờ?- Thiên Nam đôi mắt mở to lúng túng hỏi nó.

- từ 2 năm trước, trong 1 lần bất ngờ gặp gỡ – Linh nói giọng có vẻ buồn.

- pama có biết là em biết không? – anh hai nó cố hỏi.

- pama chưa biết, em cũng chưa muốn nói – nó cúi đầu.

- cả nhà cũng không muốn dấu em nhưng nếu nói ra em sẽ dòi bỏ mọi người – Thiên Nam vẻ mặt dàu dãi.

- dù gì em cũ không bỏ gia đình đâu, tình yêu em dành cho pama không bao giờ phai nhạt dù như thế nào, – nó gượng cười.

- anh luôn yêu thương em – Thiên Nam ôm nó vào lòng.

- em biết mà anh hai, – đôi mắt nó long lanh, bắt đầu nhòa dần.

Mọi người đứng ngoài áp sát cửa để nghe mà chả hiểu gì, nghe đến đoạn cuối thấy nó sến quá nhưng thôi lại bỏ đi cho anh em nó bày tỏ tình cảm.

Hiện tại đang có 2 người nổi máu ghen tức chỉ muốn xông vào đánh Thiên Nam 1 trận cho hả dạ (hắn và Mair đó).

Nhưng cũng bị mấy người kia kéo đi.

Nó cùng Nam bước ra ngoài, chưa chi nó đã bị mấy cô nàng túm ra 1 góc.

- Tụi tao biết mày chính là Amny, mày đừng nói mày muốn bắt cả 2 tay nhe – Lê nhanh nhẩu nó.

- tụi mày đừng nghĩ linh tinh, tao đâu phải loại đó, tao chỉ coi Mair là anh trai thôi, người tao yêu là Vương Anh hiểu chưa mấy bà – nó giải thích.

- dạ tụi em hiểu – mấy đứa kia đồng thanh.

Cả lũ phá lên cười rồi cùng nhau ra xe về.

Trên xe hắn chờ nó về.

- em dấu anh chuyện gì đó đúng không? – hắn vừa quay sang vừa hỏi nó.

- em... Có dấu gì đâu – nó thanh minh.

- nếu em không muốn nói thì anh cũng không ép – hắn nhìn nó với ánh mắt chân thành.

- anh...anh biết gì rồi – nó bất ngờ.

- anh chỉ đoán thôi – hắn nó.

- anh đừng dự đoán linh tinh nha, đừng nên tin ai, chỉ cần anh tin em, tin 1 mình em là được rồi – nó nhìn hắn với ánh mắt cầu khẩn. Nó lăm chận lấy 1 bàn tay của hắn.

Hắn cười hiền với nó:

- anh tin em, nhưng có điều gì thì đừng nên giấu anh nhất là những chuyện làm em cảm thấy buồn phiền -

Nó cảm thấy hạnh phúc, cuộc sống thật sự đã đến với nó, ông trời đã tặng nó 1 người yêu nó chân thành, biết quan tâm chia sẻ.

Nó tựa đầu vào vai hắn mỉm cười hạnh phúc. Khẽ nhắm đôi mắt lại, giọt lệ khẽ lăn trên gò má. Nó đã bước vào 1 thế giới hạnh phúc.

Nó bước vào quán bax Thiên Đường.

Quán bax Thiên Đường nổi tiếng là quán bax tụ tập những lũ công tử ăn chơi quậy phá, ở đây có những vũ nữ thuộc dạng nóng bỏng bốc lửa.

Ở bax này có 1 cô nổi tiếng xinh đẹp, nhảy điêu luyện, bao nhiêu công tử ăn chơi xếp hàng để xách túi cho cô.

Nó bước vào quán bax nhìn quanh thấy mọi người, nó tiến lại.

- chào mọi người, đến lâu chưa? – nó ngồi xuống cạnh hắn.

- cô tao sắp thành cổ thiên nga rồi nè – Lê thở dài.

- làm thiên nga xướng thấy mỡ còn làm bộ, hay thích làm cổ gà luôn cho nó cao sang – nó chọc ngoáy.

- hix, bạn bè như mày ý,huhu – Lê quay sang ôm lấy Quốc khóc nức nở.

- thôi, em yêu nín đi, để anh cho nó 1 trận, nếu không thì anh quỳ xuống xin nó tha không đá đều em nữa là được chứ gì – Quốc téu hải.

Mọi người cười vang.

- mọi người vui vẻ ha, cho tôi góp vui mới – Hạnh cùng 1 cô gái ăn mặc hết sức thiếu vải.

- chỗ này sao xứng cho Kim tiểu thư – Phuong cố nhấn mạnh chữ Kim tiểu thư.

- cô biết điều thế là tốt, nhưng chỗ này tôi cũng tạm chấp nhận – cô ta cũng nở 1 nụ cười đều vênh mặt lên.

- ôi, tui tui đâu dám để tiểu thư thiệt thòi,bàn này nào xứng với tiểu thư, tôi khuyên tiểu thư lên bãi rác ý,chỗ đó mới hợp với tiểu thư như cô,haha – Phuong đắc trí.

Mọi người cũng phải ôm bụng cười.

- cô...cô.. Tôi không thèm chấp loại như cô, tôi cũng không rảnh đôi co với cô, mặt mặt tiểu thư nét na như tôi – cô ta tức mà không làm gì được.

-vâng, cảm ơn tiểu thư " ộp la " đã nhân nhượng – Trang cũng không vừa (theo tui nó nhiều nên nhểm).

- các cô...các cô...- Hạnh cứng họng.

Nó thì ngồi cười trước tính quậy phá của mấy cô bạn.

Riêng cô gái đi cùng Hạnh thì cứ lăm lăm nhìn Nam.

- anh có thể cho em ngồi đây được không? – cô ta vờ hỏi nhưng đã ỡng ẹo đưa người sát vào Thiên Nam khiến anh tí nữa nôn ọe.

Hạ Nhi tức xì khói, chuông báo động của cô ngân vang đến mức tối đa.

- ê cô kia, chất nhiều phấn quá nên mặt dày hơn đúng không? -

phớt lờ Hạ Nhi cô gái kia vẫn dí sát vào Thiên Nam.

Giờ đây Thiên Nam tức giận, khó chịu, và nhất là sợ Nhi ghen.

- cô là loại gì vậy, cút đi ngay – Nam cau có.

- em là Tuệ Mỹ, anh có thể lên sàn nhảy với em vài điệu không? – cô ta mời chào.

Thiên Nam đứng dậy,hất cô ta ra tiến đến chỗ Hạ Nhi giở dành.

- đừng quan tâm đến cô ta nha, tâm thần chốn trại mà,thông cảm -

Tuệ Mỹ tức điên người vùng vằng bỏ đi đến chỗ Hạnh, cô ta vẫn lờm Hạ Nhi cháy áo.

Hạ Nhi cũng đâu có vừa cứ làm bộ với Nam để cô ta tức nổ đom đóm mắt.

- chúng ta sẽ thi nhảy xem ai nhảy đẹp hơn, tôi đã mời 1 vị ban giám khảo nổi tiếng trong thế giới ngầm để đứng ra nhận xét phân thừ xem ai thắng – Hạnh cười đều.

- được thôi, thi nào – nó cũng chả ngăn nhận lời luôn.

- khoan đã, tôi với cô ta sẽ cùng thi chung – Tuệ Mỹ chỉ tay và Hạ Nhi.

- sao tôi phải thi mới cô – Hạ Nhi vênh mặt lên.

- cô sợ chứ gì? Nhất gan – Tuệ Mỹ nở nụ cười nửa miệng.

- được, tôi sao phải ngán, chơi thì chơi – Nhi hùng hổ.

- được, nếu tôi thắng, cô nhường anh chàng kia cho tôi, nếu tôi thua coi như không có chuyện gì, và sẽ xin lỗi cô – Tuệ Mỹ ra điều kiện.

- được,quân tử -

Thế là cả 4 người lên sàn nhảy.

Thiên Nam thở dài.

- 2 cô ta thua rồi, thi với ai không thi lại thi với 2 cô nàng nổi tiếng quậy bax trên khắp đất Mỹ lạnh tãnh bành -

- là sao – mọi người nhìn Nam với ánh mắt ngây thơ,như trẻ muốn nghe truyện trước khi đi ngủ.

Thiên Nam bắt đầu kể chiến tích của 2 cô nàng

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Thiên Nam bắt đầu ngồi kể lại những chiến tích của 2 cô nàng.

- biết quán bax Nicpert ở NEWYORK – Thiên Nam hỏi.

- biết chứ sao không, bax đó nổi tiếng nhất NEWYORK, địa bàn của ông trùm thế giới ngầm – Quốc hưng phấn kể về tầm hiểu biết của mình.

-đúng, một lần tao sang Mỹ thăm pama bị nó và Nhi kéo đi bax chơi, tưởng đâu được đi chơi thật ai dè đi dọn rác cho 2 nàng, vừa bước vào bax 2 cô đã gọi 2 trai rượu mạnh rồi ngồi uống không ngừng.

Tôi vào ngăn cản bị 2 cô say rượu cho vài phát tát đau điếng, chả dám ho he nữa.

Uống say thì đã đành lại còn lên sàn nhảy nhiệt tình làm bao thằng ở dưới chảy nước dãi tièm lem.

Mà phải công nhận 2 nàng nhảy đẹp mê người.

2 nàng còn dám hô to nếu ai nhảy được cùng thì sẽ chiều người đó.

Nghe xong mà tôi thót tim, tí xiu.

Bao thằng tí tớn lên nhảy, chưa chạm được vào 2 nàng đã bị bay ra xa không thương tiếc, đồ đạc thì đổ rầm rầm vỡ vụn.

Sau khi rất nhiều người thất bại khi chinh phục người đẹp thì mọi người cũng cảm thấy hơi sợ. Nhưng vẫn có vài người gan lớn vẫn xông vô.

Người của bax cũng xông vào dọn dẹp 2 nàng, 2 nàng thì ngất nga ngất ngưỡng say rượu mà vẫn đánh nhau.

Tôi vừa đánh vừa phải đề ý 2 nàng.

Sau khi dọn dẹp xong hai cô vắt vẻo ôm nhau cười.

Đột nhiên có 1 toán người đi ra từ phòng vip, dẫn đầu là ông trùm của thế giới ngầm. Theo sau khoảng trăm người.

Tất cả đều xông vào đánh cả 3 đứa.

Sau nửa tiếng trật vật 3 người cũng xủ song.

Có tiếng vỗ tay vang lên.

Không ai khác chính là ông trùm.

- giỏi lắm con gái, không hổ danh là con gái ta Ammy, haha, con quậy các bax khác đã rồi lại quay ra quậy bax của ba à, vỗ của 2 con ngày càng tiến bộ -

Thiên Nam há hốc mồm.

- cái gì đây tự nhiên lòi đầu ra 1 papa nữa vậy trời -

- papa à, tại con nghe nói hôm nay papa đến đây nên con đến gặp papa, với lại thấy papa danh tiếng lẫy lừng, người của papa chắc phải toàn nhân tài nên con thử sức, con quậy có tí xú thui hà – nó dờ dộng mía lù năn nỉ.

- cái con a đầu này, đúng là ta chẳng bao giờ đầu vỗ mồm lại con – ông trùm cười vui vẻ.

- chào sư phụ – Hạ Nhi cúi đầu chào.

Ông trùm gật đầu rồi quay sang Thiên Nam.

- ai đây -

- hihi, đây là anh hai con – nó vui vẻ.

- là 1 nhân tài đó – ông ta gật đầu.

- Thôi vào đây nói chuyện với papa, để con ngoài đó chắc papa sạt nghiệp, cái bax này cũng đồ mất thôi – ông trùm chọc quê nó.

Sau khi nghe Thiên Nam kể xong ai cũng há hốc mồm.

Không ngờ 2 nàng lại bản lĩnh như vậy. Được làm đệ tử của ông trùm đã khó hơn lên trời rồi mà nó lại được làm cả con gái nuôi thì đủ để thấy bản lĩnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Quay trở lại cuộc thi.

4 cô này cùng bước tiến về phía sàn nhảy.

Hạnh và Tuệ Mỹ nhìn nó với ánh mắt trên chọc.

Hạnh cởi chiếc áo khoác bên ngoài để lộ ra thân hình nóng bỏng, ăn mặc cực sexy.

2 cô à uấn éo là lộ ra những phần nhạy cảm kích thích.

Những gã đàn ông, công tử ở dưới thì về thèm thường, chảy cả nước miếng tèm nhem.

Hạnh cùng Tuệ Mỹ đưa những ánh mắt của trai, tà mị muốn hút hồn tất cả những người bên dưới.

Nhìn những con sói đói thèm thường thật là kinh tởm.

Sau 1 hồi nhảy nhót 2 cô ta bước xuống nỏ 1 nụ cười cực đều mới tụi nó.

- chị là bá chủ nơi đây, đừng hòng có cơ đòi qua mặt được chị nha 2 cưng – Tuệ Mỹ tự hào.

Haha – 2 cô ta phát ra nụ cười đều kinh khủng.

Nó với Nhi không thèm để ý đến lời nói của hai cô ta mà tự tin bước thẳng lên sàn nhảy.

Những bước chuyển động nhẹ nhàng khi mới bắt đầu rồi từ nhanh dần, những đường cong cơ thể tuyệt hảo được lộ ra nhưng bằng không quá trớn như 2 cô kia.

Những bước nhảy điêu luyện, những vũ điệu cuồng xi tạo lên 1 sức hút khó tả.

Những đồ trang sức như khuyên tai bạc, vòng tuần cũng bằng bạc sáng lấp lánh, không những thế chiếc áo lửng làm lộ ra vùng eo thon gọn, chiếc quần đùi đen bó sát làm lộ ra đôi chân dài đẹp hút hồn. Đôi boots đen cao tạo nên cho nó 1 vẻ quyến rũ đến kỳ lạ.

Trên cả áo và quần nó trang trí rất nhiều dây bằng bạc sáng lấp lánh

phản chiếu những ánh đèn xanh đỏ, tạo nên 1 hào quang phát sáng quanh nó, tạo sự huyền bí thanh tao.

2 nàng làm khuấy động cả quán bar thu hút tất cả mọi người.

Những ánh mắt thèm muốn, sự thô tục của những gã đàn ông vây quanh sàn.

- là...cô... Ấy.. Nhưng... mắt tích cách đây 2 năm rồi mà... Không...lẽ nào? – Tuệ Mỹ với ánh mắt bất ngờ lấp lánh bắt.

- này, mày định chịu thua cô ta à – Hạnh bực dọc.

- điệu nhảy đó... Chỉ...chỉ có cô.... Không...nhỏ đó không không phải – Tuệ Mỹ càng ngày càng mất bình tĩnh.

Điệu múa của tụi nó càng ngày càng cuồng nhiệt, lúc thì nhẹ nhàng, lúc thì mạnh mẽ, táo bạo.

- mình không ngờ 2 đứa nó lại nhảy đẹp đến vậy, đây là điệu nhảy đẹp nhất mà mình từng thấy đó – Trang tấm tắc khen lác khen nơ.

- ừ, công nhận rất đẹp và rất điêu luyện – Phương cũng gật gù.

- Nhìn những gã đàn ông kia, ghê quá, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống hai đứa nó vậy – Lê rừng mình bừu môi.

Như không chịu được nữa hai anh chàng đứng dậy (Nam và hấn đó) tiến thẳng về phía sàn nhảy.

Bước lên sàn nhảy 2 chàng bước lên gần đến 2 cô nàng. 2 đôi mỗi người 1 phong cách nhưng lại cùng tạo ra 1 sức hút kỳ lạ.

Nó ở trong vòng tay của hấn, tim đập loạn nên,nhưng những cử động của nó rất điêu luyện.

Hấn cũng vậy, từng cử động đều tạo ra sức hút lớn, vẻ mặt đẹp như tạc tượng, ánh mắt lạnh lùng nhìn những tên thèm khát nó phải giật mình run sợ vài bước.

Thiên Nam và Hạ Nhi cũng vậy, 2 người kết hợp rất ăn ý, ánh mắt âu yếm nhìn nhau, trông họ thật cuồng say, nóng bỏng.

2 chàng khề xoay 2 nàng lại và đặt đôi môi quyến rũ của mình lên nân môi nhỏ bé, nhưng chứa đầy mật ngọt.

Mọi người xung quanh há hốc mồm ngạc nhiên, 2 chàng muốn chứng minh rằng 2 cô nàng này đã có chủ, ai mà bég mắng thì về sắp quan tài đi nha.

Đầu tiên 2 cô nàng rất bất ngờ nhưng cũng đã tiếp nhận nụ hôn ngọt ngào chứa đầy tình cảm.

Nụ hôn thật sâu thặng nồng nàn.

Những người ở dưới người thì chúc phúc,khen này khen kia. Người thì tỏ vẻ khó chịu.

Sau khi kết thúc nụ hôn đó, 2 chàng còn luyến tiếc nhưng cả 2 vẫn chưa muốn nằm viện khi thực hiện tiếp (các bạn tự hiểu nha).

2 chàng kéo 2 nàng xuống trong sự luyến tiếc của mọi người.

Nó cùng Nhi đập tay với mấy cô kia ở bàn.

Hạnh và Tuệ Mỹ bước đến chỗ tụi nó.

- cô...cô được lắm nhưng chờ ban giám khảo quyết định hăng – Hạnh nở 1 nụ cười đắc thắng.

Một chàng trai khá phong độ trông rất nghệ sĩ tiến lại.

- chào tiểu thư – anh ta cúi đầu trước nó làm ai cũng há hốc mồm, tự hỏi còn bao nhiêu điều chưa biết về nó (nhiều lắm).

Nó khẽ gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Không ngờ Hạnh mời ai không mời lại mời người của cha nuôi nó(ông chùn thể giới ngẫm đó.

Hạnh bất ngờ cứ lấp bắp nhìn chằm chằm vào chàng trai kia.

- tôi xin rút khỏi cương vị ban giám khảo – chàng trai đó lên tiếng.

Nó gật đầu rồi phẩy tay bảo cậu ta đi.

Cậu ta cúi chào nó rồi bước ra ngoài....

- cô....cô có phải tên Ammy không? – Tuệ Mỹ nhìn nó chằm chằm

Nó hơi bất ngờ rất ít người biết tên của nó.

-phải sao cô biết -nó nhìn cô ta khó hiểu.

Tuệ Mỹ ôm chầm lấy nó. Mọi người ai cũng ngạc nhiên nó thì ngờ ngạc chẳng hiểu gì.

-chị Ammy. Anna nè- Tuệ Mỹ cười tươi

Nó chuyển từ vẻ mặt ngờ ngạc sang vẻ mặt bất ngờ không thể tin nổi.

-là Anna sao? Chị tưởng em đang ở New York mà-

-Em trốn về Việt Nam chơi- Tuệ Mỹ vẻ mặt hớn hờ

- Em nghịch ngợm thật đấy-nó vui vẻ

Mọi người vẫn đang há hốc chẳng hiểu cái mô tê gì cả. Sau vài phút ngỡ ngàng cuối cùng mọi người cũng trở lại trạng thái ban đầu đưa ánh mắt khó hiểu nhìn nó. Nó cười trừ.

- Giới thiệu với mọi người đây là Anna mình gặp cô ấy ở quán bar lớn nhất New York-

- chào mọi người Tuệ Mỹ nở nụ cười thân thiện khác hẳn lúc ban đầu.

Tuệ Mỹ quay sang Hạnh nó – Tôi rút khỏi cuộc thi này-

Hạnh vừa bất ngờ vừa tức, vùng vằng bỏ đi không quên bỏ lại 1 câu -các người đợi đấy -

Nó cùng Tuệ Mỹ nói chuyện vui vẻ ôn lại những kỉ niệm cũ.

Ở phía xa xa, 1 cái bàn ở 1 góc khuất.

Có 1 chàng trai đang ngồi uống những ly rượu, khuôn mặt buồn khổ nhưng vẫn không làm xoá đi nét lãng tử và khuôn mặt đẹp trai.

Từng ly rượu được uống cạn sạch. Ánh mắt cứ nhìn về 1 phía.

- tại sao, tại sao chứ, anh luôn đi theo em, theo dõi từng bước chân của em nhưng đã khi nào em quay đầu lại để nhìn tôi lấy 1 lần chưa, chỉ 1 mình tôi yêu, chỉ 1 mình tôi ngốc –.

Lại đưa ly rượu lên uống cạn.

- tôi chỉ về Mỹ có 1 tháng thôi mà em đã có người khác, tôi sẽ không tha cho hấn đâu -

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Nó giờ như đang ngồi trên đồng lửa lòng sốt ruột lo lắng.

Sự việc là như thế này.

Hắn nhận được 1 cú điện thoại rồi vội vã đi đâu đó. Hắn đi đã được gần nửa ngày rồi, nhưng không hiểu lần này hắn đi làm sao nhưng lòng nó cứ bồn chồn không yên báo hiệu 1 điều không lành.

- alô- nó nhắc điện thoại.

giọng 1 thằng con trai đầu dây bên kia lên tiếng.

Nó không muốn mấy người kia lo lắng nên không nói cho ai biết cả.

Nó lao xe đến căn nhà đó.

Vừa xuống xe nó đã được hơn 2 chục thằng con trai tiếp đón nồng hậu.

Chỉ sau vài phút nó cho hết tất cả đồ đạc 1 cách khá dễ dàng.

Nó đập cửa 1 cách không thương tiếc.

Có khoảng gần 50 thằng khác định xông vào nó nhưng.....

- dừng lại, không được động đến cô ấy – 1 chàng trai tuấn tú lên tiếng.

- dạ – lũ kia rầm rập nghe lời, lùi ra xa.

Nó giờ nhìn thấy hắn trông thật thảm.

Hắn bị chới trên chiếc ghế, người đầy máu me, đôi mắt lơ đãng như không còn sức sống.

Nó nhìn hắn sốt xa, chỉ muốn ôm hắn thật chặt, lau đi những vết máu kia, xoa dịu nỗi đau của hắn.

- em đến rồi à – chàng trai tuấn tú tiếp tục lên tiếng.

- anh thả anh ấy ra đi, anh ấy có đắc tội gì mới anh đâu – Nó tỏ vẻ khó chịu.

- không đắc tội sao, em thấy người ta cướp đi người con gái em yêu, cô ấy không thèm nhìn lấy 1 cái – Khánh vẻ mặt đau khổ.

Khánh ra những cú đấm vào hắn.

Nó vội vã ngăn cản

- dừng lại đi, anh dừng lại đi mà – hai hàng nước mắt của nó chảy dài, nó cời chới rồi ôm chặt lấy hắn.

- em đừng khóc, anh không sao đâu – hắn đưa bàn tay nhẹ nhàng lau khô những giọt nước mắt của nó.

- em khóc vì hắn ta, em làm tôi đau lắm em biết không, em đã lần nào chịu quay đầu lại 1 lần để nhìn thấy tôi chưa? Đã lần nào em nghĩ đến tôi dù chỉ là thoáng qua chưa? – Khánh thảm thiết.

- em biết em nợ anh nhiều, anh đã bảo vệ em dù phải hi sinh cả mạng sống của mình nhưng tình yêu không thể cưỡng ép được – nó đứng dậy rút con dao ra đâm thẳng vào người mình.

Cả Khánh và hắn cùng bất ngờ và cùng lao vào nhưng đều bị nó cản lại.

- tôi xin lỗi, anh hãy dừng lại tất cả đi – nó đâm thêm 1 nhát nữa rồi từ từ ngã xuống, con dao rơi xuống đất nhuộm đầy máu.

Hắn dùng hết sức lực đâm Khánh 1 cú trời giáng khiến Khánh trao đao ngã xuống.

Hắn nhanh nhẹn bế nó lên xe đi thẳng đến bệnh viện.

Ngồi ngoài phòng cấp cứu hắn thấp thỏm lo âu không yên.

Lúc đứng, lúc ngồi.

Mọi người cũng đã biết tin và đến đủ.

Ai cũng lo lắng cho nó.

- cậu nên đi băng bó vết thương đi, Linh rất mạnh mẽ có lẽ là sẽ không sao đâu, nếu Linh thấy cậu như thế này chắc sẽ rất buồn và đau đó – Lê an ủi động viên hẳn.

Sau rất nhiều lời động viên an ủi, đe dọa cuối cùng hẳn cũng chịu đi chăm sóc vết thương của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

cô y tá bước ra, mọi người vội vàng tiến lại.

- loại máu của cô ấy là loại máu cực hiếm, thực sự bệnh viện này không có, bây giờ chỉ mong đợi ở gia đình và bạn bè của bệnh nhân thôi – cô y tá tỏ vẻ lo lắng.

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào Thiên Nam khiến cậu hơi bối rối (chuyện gì vậy ta).

- tôi.... Tôi...thực sự là không thể cho máu được – Thiên Nam lắp bắp.

Mọi người trở mắt vì bất ngờ và đều kêu lên – tại sao-.

- chuyện này rất dài dòng, bây giờ rất khó để giải thích, điều quan trọng bây giờ là cứu Thiên Linh – Thiên Nam ra ngoài rút điện thoại rồi gọi cho ai đó.

Lúc sau Thiên Nam quay lại nói với mọi người

- có máu cứu Thiên Linh rồi -

Mọi người vẫn ngỡ ngàng chưa hiểu gì cả.

Khá bất ngờ thay, mọi người thấy 1 chàng trai bước vào, không ai khác chính là Mair.

Cậu ta nhanh chóng đi lấy máu xét nghiệm và máu hoàn toàn phù hợp.

Sau 3 tiếng chờ đợi trong nỗi lo lắng, thấp thỏm cuối cùng cánh cửa phòng cấp cứu cũng bật mở.

Mọi người cuống cuống hỏi han tình hình của nó.

- bác sĩ, cô ấy sao rồi – hẳn bám lấy bác sĩ.

-đúng đó bác sĩ cô ấy sao rồi ạ – mọi người cũng cuống cuống hỏi dồn.

- chỉ cần con dao đâm chệch 3 phân nữa là sẽ vào tim là không cứu vãn được nữa, số cô ấy cũng may, ca phẫu thuật cũng thành công mỹ mãn nên cô ấy đã qua cơn nguy hiểm nhưng vẫn còn hôn mê, trước mắt là chưa có gì nguy hiểm – vị bác sĩ nói 1 nêo.

Mọi người rối rít cảm ơn rồi kéo nhau lên phòng nó.

Nhìn nó nằm im trên giường bệnh mà ai cũng phải xót xa.

- đưa em gái ngọc này nữa, chỉ biết gây chuyện làm anh hai lo thôi à – Thiên Nam nhìn nó mắng nhưng không ngăn được giọt nước mắt trên khoé mi lăn xuống.

Tuy chỉ là 1 giọt nước mắt thôi nhưng cũng đủ để thấy được tình cảm của anh hai dành cho nó.

Hắn thì lặng lẽ ngồi cạnh bên giường nắm chặt lấy bàn tay của nó.

Cánh cửa độ nhiên bật mở,một chàng trai với vẻ mặt thống khổ như vừa trải qua một trận kinh hoàng bước vào.

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào người đó trừ hẳn. Mọi người giật giữ nhìn chàng trai vì chàng trai đó không ai khác chính là Khánh. Thiên Nam chạy lại túm cổ cổ áo hẳn tức giận – mày còn vác mặt đến đây làm gì mày hại em gái tao như thế chưa đủ hay sao-

Hạ Nhi chạy lại kéo tay Thiên Nam- Anh bình tĩnh đi làm thế này không hay- rồi kéo Thiên Nam ra Hạ Nhi tiến lại gần Khánh-

.....chát.....

-tôi nghĩ cậu nên đi, chỗ này không tiếp đón cậu.

Khánh nhìn với ánh mắt đau đớn- tôi biết tôi đã có lỗi với cô ấy. Tôi biết mọi người khó mà có thể tha thứ cho tôi nhưng chỉ xin một điều rằng hãy cho tôi ở lại cùng cô ấy đến khi cô ấy tỉnh lại .tôi xin mọi người đấy.-Khánh ngực mặt xuống nét mặt phờ phạc mệt mỏi xen lẫn đau khổ..

Lúc này Vương Anh mới ngoảnh đầu lại.

Mọi người tưởng rằng sẽ có một trận lôi đình xảy ra. Nhưng không Vương Anh chỉ tiến lại gần Khánh lạnh lùng nói- về đi mai hãy đến

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào Vương Anh. Nhưng hắn lờ đi quay lại giường Thiên Linh- mọi người cũng về đi mệt cả rồi-

-không biết ai mới là người cần nghỉ ngơi- Thiên Nam quả không hổ danh nói câu nào đau câu đấy.

Vương Anh cười trừ. Thiên Nam tiếp- giờ mấy thằng đôi nào đưa đôi đấy về đi nghỉ ngơi mai lại tới giờ ở lại cũng không giải quyết việc gì Linh với Mair cũng chưa tỉnh ngay đâu cả Vương Anh nữa..-

-Một mình anh ở lại có sao không – Hạ Nhi lo lắng- hay em ở lại với anh-

Thiên Nam quay lại nhìn Hạ Nhi bằng ánh mắt âu yếm nhưng vẫn không giấu hết vẻ mệt mỏi- anh không sao đâu. Em tự về được không?

- Nam à anh về đi- Vương Anh nói -e ở đây với Linh

-liệu thế này có được không?-Hạ Nhi lên tiếng -em với anh Nam ở lại Vương Anh cứ về đi ăn uống...rồi vào thay cho anh Nam và em xong đâu đấy nếu cần em và anh Nam cùng mọi người sẽ tới..biết mọi người đều muốn chăm Linh nhưng nhờ mọi người cũng ốm thì phải làm sao đây..

Mọi người đồng tình lần lượt về không quên để lại những cái nhìn khích lệ. Vương Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán Thiên Linh rồi rào bước ra cửa không quên chào Thiên Nam- Ở lại nhé tôi về một lát xong lại vào-

Vương Anh nhìn Thiên Linh lần nữa rồi đi ra..

Hạ Nhi quay trở lại giường nhẹ nhàng kéo chăn cho Thiên Linh xong ra ghế sofa ngồi cùng nắm lấy đôi bàn tay Thiên Nam. Hai người trò chuyện một lát đã thấy Vương Anh trở lại..

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Vương Anh bước vào cả Thiên Nam và Hạ Nhi cùng quay lại.

- sao vô giờ này, ở nhà nghỉ ngơi sáng vào chứ – Thiên Nam nói.

Hắn nhẹ lắc đầu: – em chỉ về tắm thay đồ rồi vào liến với Linh, ở nhà em cũng không yên được nên vào đây luôn, hai người nên về đi, nhìn 2 người mệt mỏi lắm rồi đó -

- thôi để tôi với anh Nam ở đây. Tôi..... – Hạ Nhi chưa nói hết câu đã bị hắn đẩy tất cả ra ngoài khóa chặt cửa lại.

Thiên Nam với Nhi nhìn nhau rồi cũng đi về.

1 mình hắn ở trong phòng nhìn nó với khuôn mặt xanh xao yếu ớt trong lòng hắn lại quặn thắt.

Hắn ngồi xuống nắm chặt tay nó áp sát bàn tay nó vào má hắn, để như hắn muốn cảm nhận hơi ấm của nó, để biết rằng nó vẫn tồn tại.

Hắn cũng không biết hắn yêu nó nhiều như thế này từ bao giờ, nhưng hắn biết 1 điều: "hắn có thể làm tất cả vì nó, ngay cả việc phải hi sinh mạng sống của mình vì nó ".

Ánh sáng mặt trời chiếu vào căn phòng.

Nó khẽ nhủ đôi mày, chớp nhẹ đôi lông mi để hoà nhập với ánh sáng ban mai tuyệt diệu.

Nó thấy người mình đau ê ẩm, sống lưng mỏi nhừ, hình như bàn tay nó đang có ai nắm chặt, sợ rằng buông ra nó sẽ đi mất vậy.

Nó mỉm cười, nụ cười yếu ớt xanh xao nhưng cũng không kém phần đẹp.

Trước mắt nó là mái tóc màu hạt dẻ, cùng mùi hương đặc biệt mà rất quen thuộc.

Đang nhìn hấn nằm ngủ đột nhiên hấn tỉnh dậy nhìn thấy nó thì hai mắt tròn to nhấp nháy liên tục.

- làm gì nhìn em giữ vậy, bộ em ốm nhìn xấu lắm hả – nó định loay hay sờ mặt mũi mình coi xem mất chỗ nào không.

Hấn cuống cuống giữ tay nó lại.

- không, không phải đâu, tại...tại anh nghĩ em chưa tỉnh nhanh vậy nên... Với lại em không nên cử động nhiều ảnh hưởng đến vết thương đó, ngoan đi anh mua kẹo cho – hấn dụ nó.

- anh đưa ra điều kiện hậu hĩnh ghê – nó hơi gật gù.

Hấn thì mừng ra mặt tưởng nó sẽ nghe lời ai dè

- nhưng em lớn rồi không muốn ăn kẹo, em muốn ăn thịt người cơ – nó nhìn hấn với ánh mắt cực đều.

Hấn tròn tròn mắt, đưa tay lên che ngực

- em định "dè" anh đó hả -

Nó nhìn hành động của hấn mà cười khanh khách.

Tiếng cười vang vọng khắp căn phòng. Đột nhiên:

....cạch....

Cánh cửa bật mở Khánh bước vào.

Nó và hấn cùng nhìn Khánh.

Hấn tiến lại gần giường đỡ nó ngồi dậy tựa lưng vào gối.

Nó nhìn hấn

-anh có tin em không? -

hấn không nói gì chỉ khẽ gật đầu.

- em đói rồi, anh xuống mua hộ em đồ ăn nhe – nó nói tiếp.

Hấn vẫn không nói gì, lẳng lặng đi ra ngoài.

-anh...anh xin lỗi – Khánh nhìn nó với ánh mắt hối lỗi.

Nó lắc đầu

- không phải lỗi của anh, anh...không cần...xin lỗi – vết thương của nó khá nặng, bây giờ tỉnh là 1 kỳ tích rồi, vết thương vẫn hành hạ nó dài dài.

Nó nói tiếp.

- em mong anh sẽ tìm thấy hạnh phúc thật sự của mình, tình yêu thì không thể gượng ép, hạnh phúc nhất chính là khi mình nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc, anh hãy đi tìm nửa kia của mình, mỗi trái tim đều có mảnh ghép riêng của mình và anh cũng vậy, đó là định mệnh rồi – giọng nó càng ngày càng yếu ớt.

-anh sẽ...về Mỹ,...anh...sẽ đi tìm cô bé tóc vàng đã đánh thắng anh và thắng cả trái tim anh nữa chứ không phải cô bé yếu ớt nằm trên giường bệnh kia – Khánh về mặt khẳng định.

- em chúc anh thành công – nó gượng cười nhưng là nụ cười thật lòng.

- tạm biệt em, nhớ giữ gìn sức khỏe nha...em...gái – Khánh quay ra cửa thật nhanh cũng đúng lúc hấn về.

- cô ấy là viên pha lê quý giá nhất trên đời nhưng rất dễ vỡ, cậu đừng bao giờ làm cô ấy phải buồn, đối xử thật tốt với cô ấy, nếu không tôi nhất định sẽ quay lại và không tha cho cậu đâu- Khánh bỏ đi thẳng mà chả để hấn ú ớ

Khánh đi khuất hấn tiến vào phòng tắm tắm

- cái đó ai chả biết, còn lâu mới quay lại cướp còng gà của tôi nha -

- cháo về rồi nè, mời tiểu thư thưởng thức – hấn thổi thổi tô cháo.

- ăn cháo sòng sao nổi, hay anh mua bánh mì cho em ăn đi na – nó nhìn hấn với ánh mắt cún con chớp chớp.

- không, há miệng ra nào. – hấn đưa thìa cháo lên.

- không, em không thích cháo, em không ăn cháo – nó bướng bỉnh.

- người em đang rất yếu, ăn cháo là tốt nhất, ngoan đi – hấn tiếp tục gõ dành.

- không. Em không ăn -

- em ăn không? -

-không ăn -

- ăn -

-không-

- ăn -

- không -

- em phải ăn -

- em không ăn đó làm gì được em – nó vênh mặt.

Hấn cười gian

- em không muốn ăn bằng thìa chứ gì, để anh bón bằng miệng nha -

- không...không em ăn, ăn là được chứ gì -

- ngoan -

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Nó ngồi ngoan ngoãn ăn từng muỗng cháo mà hấn bón.

- được ăn mà mặt bí xị vậy, cười cái coi – hấn cau mày.

Nó cười nhe răng rồi tắt ngay nụ cười luôn.

- định nhe răng chọc tức anh hả bé – hấn hầm hừ.

Nó thì đang định đắp lại thì

....cạnh....

1 lần nữa cánh cửa phòng VIP mở ra.

Thiên Nam cùng mọi người bước vào.

- hai ơi! Hixhix, cứu em hai ơi, huhu – nó than thở, nước mắt ngấn, nước mắt dài dưng dưng.

- bộ sáng nay trời mọc đằng tây à, sáng sớm thằng Mair đã cuống cuồng bỏ đi, còn bà la sát này hôm nay lại mếu máo chur, hơ lạ ta – Thiên Nam hồn nhiên nói mà không biết mình sắp bị cháy áo.

- anh..nói...ai...là...bà...la...sát...hà...hà...- nó gào từng tiếng.

-hi hi bình tĩnh, bình tĩnh đừng nóng ảnh hưởng đến vết thương, em gái ngoan có gì từ bao giờ khỏi tính sau – Thiên Nam túa mồ hôi.

- tha cho hai đó – nó chu mỏ nên.

- thế mới ngoan chứ, mà có ai bắt nạt em vậy? – Thiên Nam hỏi.

-hixhix, huhu – nó lại dở bài ca muôn thuở – oa..a....anh hai ơi, hấn ta nè, cứ bắt em ăn cháo à, mà em muốn ăn hamboger cơ, ăn xúc xích nữa, mỳ ý nè, uống rượu đỏ nữa mà hấn lại cản, huhu hai phải làm chủ cho em – nó mếu máo.

Anh hai nó tiến lại gần lau nước mắt cho nó

- ngoan, hai thương, hai sẽ xử hấn cho em nha – Thiên Nam quay sang hấn – sao cậu lại bắt nạt Linh, cậu không nên quả việc ăn uống của nó, sao cậu lại có thể cho nó ăn món cháo gà nhạt nhẽo thế này chả bỏ dưỡng tí gì -

Nó cười đắc thắng còn hấn tức xì khói vì bị chửi chuyện không đáng chửi.

Mọi người thì cũng hơi ngạc nhiên khi thấy thái độ như thế của Thiên Nam

Thiên Nam nói tiếp

- cậu nhớ kỹ đây, lần sau không được mua cháo gà cho Thiên Linh nữa, nó không bỏ dưỡng đâu, cậu phải mua cháo trắng đó ăn với bỏ (trời, lí luận của ông này có 1 không 2)-

...rầm...rầm...rầm...rầm..

Hàng loạt người đổ như chuối.

Nó thì tức hộc máu với ông anh zai chết bầm.

- huhu hai cũng bắt nạt em – nó lại khóc bù loa.

....cạch.....

Cánh cửa lại 1 lần nữa bật mở.

Bước vào là 1 đôi vợ chồng khá đứng tuổi rồi nhưng vẫn không lấp nổi vẻ cao quý, uy nghiêm.

Hai người bước vào phòng dường như làm căn phòng tăng nhiệt độ vùn vụt.

- Con chào pama – Thiên Nam tiến lại gần chào đôi vợ chồng.

Hai ông bà gật đầu.

Chỉ là 1 cái gật đầu thôi mà cũng đủ làm những ai trong phòng thót tim.

- chúng con chào hai bác – tất cả mấy người kia cũng đồng loạt chào.

Không thấy hai ông bà phản ứng gì, lại nhìn tụi nó bằng ánh mắt chăm chăm khiến chúng nó hơi sợ hãi trước cái khí thế bất người này.

Hai ông bà nhìn qua rồi nhìn lại, nhìn từ hấn rồi đến Hạ Nhi, lại quay sang Quốc và Lê, rồi lại Huy và Trang và cuối cùng là Tuấn Anh và Phuong.

Với cách nhìn này họ khẳng định được đây là người rất khó tính.

- mấy cháu là bạn của Thiên Nam và Thiên Linh – papa của nó lên tiếng.

-dạ – tụi nó run run khi đứng trước 2 người này.

Nhưng nhờ nó mà họ trút được gánh nặng.

- pama ơi, đừng chọc họ nữa, nhìn họ sợ tái mếp rồi kìa-

nó nói mà mọi người chẳng hiểu gì, đứng đơ người.

- ôi, con gái yêu của tôi – mama nó vội vàng chạy đến bên xem xét, vuốt khuôn mặt nó.

- ôi khổ thân đứa con bé bỏng của tôi -

- hem, bà tranh hết chỗ của tôi rồi, phải để tôi xem con gái tôi thế nào – Papa nó nói.

- ông đi chỗ khác chơi đi, không được ở đây dành con gái với tôi – mama nó đuổi thẳng cổ papa nó.

- bà thật quá đáng, nó là con gái cưng của tôi mà sao lại đuổi tôi – papa nó cãi.

- nó mới là con gái cưng của tôi, tôi thương nó nhiều hơn ông – mama nó cũng không vừa.

- hai người thôi đi, đây là bệnh viện chứ không phải đấu trường để 2 người rành nhau – Thiên Nam nổi trận lôi đình khi mà ông bà nhắc đến mỗi đứa con gái mà quên mất thằng quý tử kia.

Mọi người trong phòng thì há hốc trước sự thay đổi của mama nó và sự giận dữ của Thiên Nam.

- này là con mà dám quát mama này à, huhu thằng con bất hiếu huhu – mama nó song ca 1 chàng.

- thôi thôi con xin 2 người, lần nào hai người về cũng có người vô viện vì bệnh tim, mama đếm coi xem có bao nhiêu cái cột điện đang há hốc mồm ở đây – Thiên Nam quay sang chỉ tụi nó, từng người 1.

Riêng nó thì cứ cười khúc khích mãi vì có 1 gia đình rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Pama nó quay lại nhìn mấy đứa với ánh mắt ngây thơ tròn vo.

- mấy đứa sao vậy? Bộ sốt hả, mau đi khám đi, để bệnh nặng thì rớt quai hàm chứ không phải là há mồm nữa đâu- pama nó ngây thơ hết mức khiến tụi nó muốn độn thổ luôn.

- thui con gái cưng, pama phải về Mỹ ngay, chiều phải đi Nhật nữa, con nghỉ ngơi đi nha, hôm nào nhớ qua thăm pama na -pama nó dặn dò.

- vâng – nó ỉu xiu vì pama nó phải đi ngay.

- tạm biệt con gái yêu – pama nó tiến ra cửa.

- pama đi cẩn thận – nó vờ ra.

-chúng cháu chào hai bác – những người còn lại trong phòng cũng chào.

- để con tiễn pama – Thiên Nam mở cửa phòng cho pama nó.

-pama à, chuyện đó đã dữ kín 14 năm rồi, Thiên Linh nó cũng đã biết – Thiên Nam nói với pama.

Hai ông bà khá bất ngờ, tròn tròn mắt

- nó biết rồi sao, tại sao nó lại biết, nó biết từ khi nào? – pama hỏi dồn Thiên Nam.

- haizz... Nó biết cách đây hơn 3 năm rồi, trong 1 lần vô tình nó nghe thấy pama nói chuyện, con cũng chỉ phát hiện nó biết cách đây vài tuần thôi, trong buổi dạ hội ở trường – Thiên Nam kể.

- nó biết từ lâu rồi sao – pama nó lại há hốc lần thứ 2.

- nó cũng đã tìm thấy gia đình thật sự của mình rồi – Thiên Nam nói giọng hơi buồn.

- thứ mà ta lo sợ cũng đã đến, ta đã che dấu để không mất đi đứa con gái yêu mà ông trời ban cho ta, nhưng giờ thì.....- Papa nó nhẹ lắc đầu về mắt đau khổ.

-pama, đó là định mệnh rồi không ai có thể thay đổi được ý trời – Thiên Nam tuy an ủi pama nhưng trong lòng buồn không kém.

Thiên Nam quay lại phòng với khuôn mặt buồn rười rượi.

- hai sao vậy? Sao mặt dần thối vậy? Hay có chuyện xấu gì xảy ra rồi – về mặt nó cũng hơi hốt hoảng.

- không....không có gì đâu – Thiên Nam vội chống chế.

Nó cũng không nói gì nữa, mọi người ngồi cười nói vui vẻ, khiến tâm trạng ai cũng phấn chấn.

- _ _ -

Nó mấy hôm nay bức tức kinh khủng, nó chỉ muốn bay ngay ra khỏi cái giường bệnh quái quỷ này.

" Vì sao ư " cái này thì phải khỏi hẳn.

Hắn chăm sóc nó là rất tốt thể nhưng tốt đến mức này thì nó nhảy lầu tự tử còn xướng hơn.

Tình hình là hắn quản lý mọi hoạt động của nó.

Từ việc ăn uống, đến việc đi lại, ngay cả việc ngủ hắn cũng đòi quản.

Diễn hình như:

mấy ngày nay nó thấy khỏe hơn, nó muốn đòi món không ăn thứ cháo tẻ nhạt nữa nhưng hắn không đồng ý, nó làm nũng không làm hắn đổi ý, phải dùng đến hạ sách " tuyệt thực " hắn cũng trả thùm đoái hoài, nếu nó "tuyệt thực " quyết không ăn thì hắn dọa đủ trò " biến thái " làm nó phải há miệng ăn.

Nó thấy trong phòng nhiều rất ngột ngạt, muốn ra ngoài thay đổi không khí thì cũng bị hắn xen ngang, nào là ngoài đó đông người, toàn mùi bệnh viện không tốt, nào là để ít hôm nữa vết thương em lành hẳn rồi lại để nghị mở cửa sổ sẽ tốt hơn là ra ngoài....rất nhiều.

Điều làm nó tức nhất là việc ngủ của nó

Nó muốn ngủ thật đã như mọi sáng (chưa ngủ nướng mà) nhưng hắn đâu chịu để yên, mới có 5 rưỡi sáng mà đã bắt nó phải dậy.

Sau 1 hồi chiến đấu kịch liệt cuối cùng thì nó vẫn thua (đang bị thương thôi,chứ bình thường là hắn die lâu rồi).

Hắn đỡ nó ra cửa sổ hít khí trời mới sợt.

- hix anh cho em ngủ còn bổ hơn việc đứng trong song sắt như con tù để hít khí trời toàn mùi rác thải này – nó vừa ngáp ngủ, mắt lim dim.

- em phải tận hưởng cái gọi là hương vị ngày mới chứ – hắn vẫn cười tươi.

-ừ, anh cứ tận hưởng tự nhiên, em đi ngủ tiếp – nó toan tiến lại giường ngủ tiếp thì bị hắn kéo lại.

Nó chỉ muốn đá cho hắn 1 cái cắn đầu qua cửa sổ cho hắn cắn đầu xuống bãi phân thôi.

Nhưng việc đó đối với nó giờ chỉ là ý nghĩ thôi, nó thờ dãi.

Tuy là được hắn " chăm sóc " " đặc biệt " khiến nó chỉ muốn đá hắn vài cái nhưng may sao những người bạn lại rất tâm lý, mua toàn đồ ngon nhưng bị hắn chặn lại mới đau chứ.

Nó đành ngậm ngùi bye bye đồ ăn thân yêu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ác quỷ trở về

Sau bao nhiêu hôm " nằm gai nếm mật " nó đã rút ra được " bài học xương máu "- nó sẽ không bao giờ để mình phải vô cái nơi khi ho cò gáy mà lại phải chịu cực hình của hấn -

Mọi người quyết định đi bar ăn mừng nó được ra viện.

nó cảm thấy xung xướng vô cùng nhưng nó đâu có được toại nguyện theo ý muốn đâu tại có kì đà cản mũi (hấn đó).

Mọi người chọn 1 chiếc bàn trong góc khuất.

Nó đòi uống rượu hấn lại không cho nói rằng – rượu không tốt cho người mới khỏi bệnh và gọi cho nó 1 cốc hoa quả mới đau chứ.

Đây là quán bar thuộc địa bàn của bang Đrem (của hội học sinh đó).

Nó ngồi mà nhìn quầy rượu chầm chầm muốn chảy cả nước miếng(nói vậy thui chứ chưa đến mức ấy đâu ạ).

Nó lườm hấn xít cháy áo mà hấn vẫn lơ nó đi mới sợ chứ, nó giận tím mặt, cơn giận đang lên mức đỉnh điểm thì cửa bar bị đập ra 1 cách không thương tiếc.

Tiến vào là khoảng 50 thằng, số lượng bên ngoài nữa thì chưa biết.

- thằng nào đứng đầu ở đây thì mau ra đây tiếp chuyện đại ca tao -

1 thằng nhìn cũng sành điệu đầu xanh đầu đỏ lên tiếng.

Đứng đằng trước tên đó là 1 thằng nhìn trông cũng biết không phải loại vừa chắc là đại ca của tụi ô hợp này.

- mau gọi thằng đứng đầu ở đây ra không tao san bằng chỗ này – Thằng đứng cạnh thằng đại ca lại lên tiếng.

Những đàn em trong bang Đrem đứng hết dậy về găm gù trước bọn có ý định chiếm lãnh thổ. Họ cũng chưa dám xông vào vì chưa có lệnh của thủ lĩnh.

Nó thấy tên đại ca có vẻ bí hiểm và lạnh lùng, ít nói, tên đại ca đó cũng không phải dạng dễ chơi.

Thiên Nam nhìn lũ kia cười khẩy.

Hấn đang định đứng dậy cho lũ kia 1 bài học thì bị Thiên Nam ngăn lại.

Hấn nhủ mày nhìn Thiên Nam khó hiểu.

Thiên Nam cũng không nói gì với hấn quay sang nói với nó:

- em gái yêu chắc ngứa chân ngứa tay quá rồi chứ gì? Muốn xả tức không?

- Hấn nghe thấy Thiên Nam đề nghị như vậy thì vội vã ngăn cản.

- anh làm sao vậy? Mát dây nào chưa mà để cô ấy đi đẹp, cô ấy mới khỏi bệnh mà -

- cứ để Linh xả giận đi – Thiên Nam cản hấn.

Nó không nói gì nhẹ nhàng đứng giận tiến về phía "con mồi ".

Hấn định kéo tay nó lại thì bị Thiên Nam và mấy người kia cản lại.

Hấn đưa những ánh mắt xẹt điện đến từng người rồi cũng ngồi xuống theo dõi tình hình của nó " trong lòng thì thấp thỏm lo âu ".

Nó lạnh lùng bước ra ngoài, xung quanh nó là luồng hàn khí ai mà tiến lại gần thì dễ đóng băng ngay tức khắc.

- này cô em tránh ra chỗ khác chơi để tui anh làm việc – thằng kia lại lên tiếng.

Thằng đại ca nhìn thấy nó thì vẫn giữ thái độ im lặng như lúc lấy nhưng khoé môi bất giác cong lên tạo ra 1 nụ cười khó ai thấy được.

Nhưng tất cả làm sao qua mắt được nó.

Nó nở nụ cười nửa miệng châm chọc.

- Người cần đi chỗ khác chơi là mày chứ không phải tao, đồ nhãi ranh về nhà mà tập khâu vá đi ở đây lên mặt với ai, từ vừa nãy mày lái dãi như đàn bà khiến chị ngứa cả tai, bây giờ vẫn còn ỉnh ỉnh – Nó ra về mặt nhăn nhó ngoáy ngoáy tai.

- mày nói ai là đàn bà muốn chết hả – tên đó xông vào định cho nó 1 trận.

Nó chép chép miệng lắc đầu

- khổ ghê, chị nói mà không nghe cứ muốn không hết về được, bệnh viện hiện đang thiếu phòng mà chú em cứ muốn vào là thế nào – nó nhẹ nhàng né những đòn mạnh mẽ mà không kém phần chính xác.

Tên kia càng ngày càng nóng giận, mọi người xung quanh thì nhìn trận đánh thú vị này.

Đàn em của Thiên Nam cũng không giám vào giúp nó vì có lệnh là không được tham gia kể cả khi có bất cứ tình huống gì xảy ra.

Nó thì cười nhún nhur, chơi trò mèo vờn chuột, cứ chốc chốc nó lại dơ bàn tay lên thả mấy chóm tóc mà nó dứt được của tên kia.

Hắn ta bị dứt tóc tức điên lên xông vào nó như mãnh thú, lúc lúc lại sờ lên đầu (thì nó cứ nhổ tóc miễn phí cho tên đó mà, tên đó phải kiểm tra xem mình còn bao nhiêu tóc chứ).

Nó cười 1 cái cực đều khề thì thẳm vào tai hắn khề qua -trò chơi kết thúc-

Nó nhanh nhẹn vòng qua hắn tiến ra phía sau dánh cho hắn 1 cú đá trời dánh khiến hắn ngã xuống sàn tiện thể "hun sàn" luôn.

Tên đó bị đá phát đau điếng có khi gãy xương gượng dậy định chơi lại nó nhưng

Muốn đánh nó đâu phải dễ,nó xoay người đưa chân cao ngang tầm mặt hắn rồi tung người đưa mũi chân vào cầm hắn hất lên khiến hắn lộn vài vòng rồi tiếp đất không an toàn.

Hắn run run sợ, nó tiến lại gần hắn...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Nó tiến lại gần tên kia, ấn thật mạnh lên ngực tên đó.

Hắn nhăn nhó đau đớn, vài giọt máu đỏ tươi chảy ra từ khoé môi hắn.

Nó nở 1 nụ cười ác quỷ khiến người khác phải lạnh sống lưng.

Nó rút trong người ra 1 con dao sắt lẹm, đưa qua đưa lại trước mặt tên đó.

Hắn thì sợ tái mét, mặt cắt không còn giọt máu.

Mọi người xung quanh vừa tò mò vừa hoảng hốt.

Hắn ta chịu được những đòn rất hiểm của nó chứng tỏ cũng không tồi. Nhưng dù gì bây giờ hắn cũng nên đi "thăm quan" bệnh viện một chút.

Nó cúi xuống nhẹ nhàng rạch những đường rạch sắc nét, con dao đưa đến đâu máu chảy ra đến đó.

Sau khi tạo hình mẫu trên má hắn xong nó hừ lạnh buông hắn ra

- nên nhớ mà tránh chị ra, không thì về nhà chuẩn bị quan tài đi – nó lau con dao bằng 1 chiếc khăn trắng nhưng đã có rất nhiều vết máu đã khô cứng lại

- lại thêm vào bộ sưu tập của ta – nó vừa lau vừa cười thích thú.

Trên mặt hắn giờ đây xuất hiện 1 hình mặt trăng lưỡi liềm bên cạnh là hình bông hoa mẫu đơn. Nhìn cái hình tuyệt hảo này cũng đủ biết người vẽ ra nó tài hoa như thế nào.

Đại ca của tên đó hất tay đã có 4, 5 thằng đến khiêng tên đó đi.

Mọi người thấy lạ khi thấy tên đó bị đánh toi bời mà đại ca thì mặt lạnh đứng coi từng cử động của cô gái và mấy bạn đàn em thì run rẩy không dám lên.

- ê, người đến đây làm gì? Xả tức cho ta hả, – nó tiến đến gần tên đại ca.

- cô bé, con gái mà đánh đấm thì không nên, chuyện cô đánh thương người của tôi, tôi không tính toán với cô nhưng cô nên biết điều mà nhường lại địa bàn này cho ta, nhất định ta không làm khó cô – giờ đây tên đại ca lên tiếng.

- cuối cùng người cũng nói rồi à, thế mà lúc đầu ta tưởng người bị câm – nó nói 1 cách hết sức ngây thơ nhưng lại có tính sát thương lớn kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Mặc kệ điều nó xúc phạm mình hấn ta lên tiếng lạnh lùng.

- nếu cô không tránh ra thì đừng trách tôi thất lễ -

Nó cười nhếch mép về điều cợt

- từ từ đi đâu mà vội, chuyện đâu rồi sẽ vào đó mà -

- Tôi không có thời gian để giữ trẻ đâu, cô bé ạ – Nó tức nổ đom đóm " chẳng lẽ nhìn nó trẻ con lắm hả, hix nó thù cái từ _cô bé _".

-tôi biết Tiến đại ca với những người trong bang Rosr đâu có thời gian đùa dờn -

Tiến nghe xong mặt hơi biến sắc không biết nó là ai mà biết rõ về hấn và bang Rosr như vậy, bang hấn hoạt động ngầm nên rất ít người biết hấn cũng như nhìn thấy hấn, nó quả là 1 người không vừa.

- cô quả là cao tay, kết 1 câu cô có dao địa bàn này không? Nếu không dao e rằng 200 người của tôi sẽ san bằng chỗ này- Tiến hăm dọa nó.

- tôi cũng không muốn ra tay làm gì, tại các người ép tôi thôi – Nó rút ra 1 đôi găng tay hồ ngón màu đen dài đến khủy tay, chiếc áo thân lửng đã được quăng đi thay vào đó là 1 chiếc áo phông cổ rộng, hơi dài màu trắng, bên ngoài là 1 chiếc áo gilê cách điệu màu đen.

Tiến ra lệnh cho đàn em xông vô.

Nó cũng sẵn sàng tiếp trận.

Nó lao vào, vừa đánh vừa né những đòn rất nguy hiểm, từng đòn đánh của nó vừa mạnh nhưng lại không kém phần nguy hiểm.

Chiếc áo của nó đã chuyển màu do những vết máu của bọn kia dính vào.

Nó dùng tay không, nhưng bọn kia lại rất đầy đủ đồ nghề, dao, pho, gậy, ống tủyt...

Từng đòn 1, từng thẳng được hạ xuống, cũng phải có khoảng 70,80 thẳng bị hạ. nhưng do 1 chút sơ xuất 1 thẳng đằng sau nó đang hạ con dao xuống thẳng bả vai nó.

Mấy người kia ngồi xem nãy đến giờ hốt hoảng hét lên, vội vàng và nhanh nhẹn nhất là hấn và Thiên Nam đồng loạt lao ra nhưng do ở quá xa.

- CÂN THẬN ĐẰNG SAU-

tất cả hốt hoảng ngờ ngàng khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 42

Hoảng hốt.....lo lắng.....căng thẳng.....hả hê.....vui mừng.....ngạc nhiên.....ngờ ngàng.....

Đó là tất cả cảm xúc hiện trên những gương mặt khác nhau khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Nhưng đối với nó đây chỉ là 1 trò chơi và trò chơi này người nắm giữ tất cả sẽ là nó.

Mọi người há hốc mồm.

Con dao của thằng đang chém nó chỉ cách nó 1 sai tay nó quay người lại ngửa về đằng sau đồng thời đá chân phải lên khiến con dao bị đá tung, nó nhanh nhẹn ban tặng thằng đó 1 cú đập đáng trời.

- dám đánh nền chị à – nó khề nhếch mép.

Hắn, Thiên Nam cùng mọi người ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm cả người, giờ đây tim ai cũng đập thình thịch loạn xạ không ra nhịp.

Từng người, từng thằng được hạ nắn lần lóc dưới sàn.

Chỉ với khoảng 20 phút nó đã hạ được khoảng hơn 140 thằng.

Nó chỉnh chu lại quần áo

- muốn đánh thì nhào vô tôi chiều -

Bọn kia có vẻ sợ sệt khi thấy người của mình nằm la liệt dưới đất.

Nó cũng thấy hơi mệt khi xử lũ lôm la kia nhưng thật sự nó cảm thấy vui, đúng là cách xả stress hiệu quả.

1 trai rượu XO mạnh lao thẳng về nó.

Khễ xoay người nó bắt lấy

- em đứng không hổ danh là nữ hoàng bóng đêm, cạ ly – Thiên Nam dơ cao ly rượu ý muốn cụng ly với nó.

Nó cười, 1 nụ cười thiên thần.

Nó mở nắp tu hết nửa chai rượu trước con mắt mở to của rất nhiều người.

Hắn sốt sắng khi thấy Thiên Nam quảng cho nó chai rượu, giờ thấy nó lại tu hết nửa chai rượu mới chết chứ. Nó đang đánh nhau cơ mà uống rượu như thế chứ.

Chưa hết tức giận hắn lại thấy nó đưa chai rượu lên nốc sạch.

- hai ơi! Rượu rất ngon, nhưng em chưa uống đã – nó cười tươi.

- em cứ xử lý lũ kia xong đi rồi hai đãi em 1 hăm rượu – Thiên Nam ra ý kiến.

- anh đúng thật là rất hiểu em, được em sẽ phá sạch hăm rượu đó – nó hào hứng.

Quả là công hiệu nha, nó uống xong cảm thấy xảng khoái đã lâu rồi kể từ ngày nằm viện nó mới được uống. Nhất định nó phải lấy được hăm rượu của Thiên Nam.

Tiến nhìn lũ đàn em vô dụng nằm dấp dưới đất và lũ đàn em run như cây xậy ở đằng sau lưng.

Tiến bước đến phía nó

- cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi – nó nhếch mép tạo nên 1 nụ cười cực đều.

Tiến không nói gì xông thẳng vào tay tạo nắm đấm tiến thẳng đến khuôn mặt xinh đẹp của nó.

Cú đấm nhanh, chính xác và không kém phần mạnh mẽ nhưng chẳng lẽ nó để cho khuôn mặt mình biến dạng sao.

Chắc chắn là không rồi, nó nhanh chóng nghiêng người tránh cú đấm đó đồng thời đá chân phản công lại.

Hắn cũng đâu có chịu thua nhanh chóng phản công lại nó.

Hai người đánh nhau khiến những người xung quanh phải há hốc. Những chiêu thức của hai người quá tuyệt vời và đẹp mắt. Những cú xoay người nghệ thuật, đòn tấn công dứt khoát mạnh mẽ nhưng không kém phần chính xác. Mọi thứ dường như quá tuyệt vời.

Mọi người xung quanh nhìn 2 người không chớp mắt.

Hắn thì lo lắng sốt ruột còn mấy người kia lại nhón nhơ nói chuyện bàn tán mới cú chứ.

Nhất lại là cái ông Thiên Nam ngồi nhón nhơ lắc lắc ly rượu rồi nhấp nháp.

Thực sự là nó đánh với hần ta hơi trật vật 1 tí nhưng nó biết nó lăm phần thắng.

Hần thực sự cũng rất giỏi khi có thể làm nó bị thương ở khuỷu tay trái.

Con đầu làm nó khó chịu, sức khỏe của nó e là không kéo dài được do vết thương chưa lành hẳn và do vừa nãy sử lý lữ kia. Nó quyết định sẽ dừng cuộc chơi ở đây.

- games over – nó tấn công liên tục khiến Tiến hơi lúng túng vì tốc độ của nó quá nhanh, đây là đối thủ mạnh nhất mà Tiến từng gặp.

Nó kết thúc bằng 1 cú xoay người trên không 3 vòng và kết thúc bằng 1 cú "bô lê" tuyệt vời.

Mọi người ở đó ai cũng há hốc và ngơ ngàng trước 1 pha kết thúc quá tuyệt vời của nó. Họ chưa từng thấy chiêu nào đẹp và hoàn mỹ như đòn nó hạ gục Tiến.

Tiến dùng như bị hạ gục ở chiêu cuối cùng của nó.

Lũ đàn em của Tiến đỡ Tiến và van xin nó tha mạng, nó cũng không thêm để ý chỉ phẩy tay ý bảo -cút đi -

Nó tiến thẳng về phía mọi người.

- oa.. Nhìn cú mảy hạ hần quá tuyệt vời tao chưa từng thấy à, đẹp quá cơ,mày giỏi thật – Phương nhanh nhẩu.

Nó chỉ cười rồi đi về phía Thiên Nam.

- nhớ giữ lời nha hai -

- lâu rồi hai mới được nhìn lại chiêu ấy, đúng là không uống tiền mất 1 hăm rượu – Thiên Nam đưa nó 1 chiếc chìa khoá (chìa khoá mở kho rượu đó)

Nó cầm chìa khoá cười tươi

- em cũng không muốn xài chiêu ấy nhưng bắt đắ dĩ rồi nên phải ra tuyệt chiêu thôi –.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Nó đang ngồi trên 1 chiếc ghế sofa trong 1 căn phòng không rộng lắm nhưng rất gọn gàng.

Nó đang ngồi nghiền cứu mấy cuốn tạp chí.

Nó chán nản khi cứ ngồi đợi mãi thế này, tính nghịch ngợm của nó lại phát tác.

Nó bắt đầu đi khám phá đồ trong căn nhà này.

Nó ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ kia. Nó thấy tấm ảnh ở đầu giường, trong đó là hần và 1 người phụ nữ rất đẹp, một vẻ đẹp mỹ miều đậm nét.

Nó đoán người phụ nữ chắc là mẹ hần.

Nó tiến về phía giá sách.

Có rất nhiều cuốn sách hay và quý, nhưng sách này lại toàn nói về kinh doanh.

Nó phát hiện ra 1 cuốn album và 1 quyển nhật ký bị khoá mã rất đặc biệt.

Với mã khoá này nó muốn mở cũng phải mất 20 phút, hơi chậ vật 1 tí.

Nó quyết định mở cuốn album ra trước.

Nó cười trước vẻ ngộ nghĩnh đáng yêu của 1 thằng nhóc rất xinh trai.

Nhưng điều nó thấy lạ là có nhiều ảnh bị cắt mất 1 phần.

Và trong ảnh chỉ thấy mẹ và hấn chứ không thấy ảnh của ba hấn đâu.. Vậy "cha hấn là ai".

Đang mãi miết thì hấn tiến lại gần nó trên tay bê 2 đĩa bánh kem.

- đừng xem nữa, ăn bánh này – hấn đưa cho nó 1 đĩa bánh.

- em muốn xem cái này – nó dơ cuốn nhật ký ra.

- đừng xem cái đó không có cái gì hay đâu, để nó lại trên giá sách đi – hấn có vẻ khó chịu.

- sao vậy? Chắc chắn phải có gì hay chứ – nó vẫn chưa chịu buông tha.

- trong đó chỉ có vài tấm ảnh cũ mà thôi đừng xem – hấn nói giọng có vẻ buồn.

Nó thấy như vậy nên cũng không gạn hỏi nữa.

Nó cắt cuốn sổ và ambum vào vị trí cũ rồi nhận lấy đĩa bánh.

- woa....ngon tuyệt – nó đưa miếng bánh đầu vào miệng nuốt xoa.

Đây là loại bánh có hương vị rất đặc biệt, hương vị hoa anh đào pha chút vị táo đỏ và đặc biệt nhất là hương vị tình yêu mà người làm bánh đã thổi vào trong chiếc bánh.

- a tự làm chiếc bánh này à – nó vẻ mặt hơn hờ mong đợi.

Hấn khẽ gật đầu.

-bánh này mẹ anh rất hay làm cho anh ăn....nhưng đã lâu rồi...bà quá bận....anh không còn được ăn bánh do bà làm nữa – hấn có vẻ buồn bã.

Nó bắt gặp thấy thương cảm cho hấn.

Nó được sống trong tình yêu thương của bama, anh trai, còn hấn thì...

Hấn cố tạo ra vẻ lạnh lùng để che dấu đi sự cô đơn của mình.

Nó thương hấn quá. Nhưng nó thắc mắc 1 điều tại sao hấn chỉ nhắc đến mẹ mà không nhắc đến ba.

Hấn nhìn nó thấy vẻ mặt dăm chiêu của nó thì cười nhẹ cốc cho nó 1 cái

- ăn đi đừng ngồi thừ ra đấy suy nghĩ linh tinh nữa -

nó xít xoa ôm đầu

-hixhix có cần phải gọi em bằng cách này không đau lắm đó -

hấn khẽ xoa chỗ hấn vừa cốc và đặt lên đó 1 nụ hôn nhẹ.

Nó hơi xững người vì hành động của hấn nhưng lòng lại dâng lên 1 cảm giác vui kì lạ.

Hấn khẽ ôm nó vào lòng để đầu nó dựa vào ngực hấn.

Nó cũng không phản ứng gì và đón lấy sự ôm ấp đó.

- anh...rất cô đơn phải không? – nó đột nhiên lên tiếng hỏi.

Hấn hơi bất ngờ về câu hỏi của nó

khẽ đẩy nó ra hấn nhìn thẳng vào nó

- đó là trước đây, còn bây giờ anh có em, em là tất cả của anh, là niềm hạnh phúc của anh đừng bao giờ rời xa anh đó – hấn lại ôm nó vào lòng.

Nó khẽ mỉm cười trong hạnh phúc.

Nó khẽ đẩy hấn ra khiến hấn bất ngờ

nó xoa xoa cái bụng, mặt phụng phịu

- em đói rồi -

hắn bật cười

- chẳng phải em vừa ăn bánh xong còn gì -

- trùi, cánh bánh bé tí à – nó mặt nhăn nhó.

- được rồi, em muốn ăn món gì nào? -

- anh sẽ nấu cho em ăn à – về mặt nó hớn hờ ngay.

- không -

- why -

- anh không biết nấu ăn – hắn thản nhiên.

- trùi -

- thôi đừng ngồi đó than nữa, anh dẫn em đi ăn – hắn kéo nó ra khỏi nhà rồi lên chiếc ô tô của hắn.

- em muốn ăn món gì? -

- em muốn ăn ở nhà hàng Anh – suy nghĩ 1 hồi nó cũng đưa ra quyết định.

- hình như em rất thích những món ăn Anh – hắn hơi tò mò.

Nó không nói gì mà nhìn về phía xa xăm " đó là quê hương ".

Hắn dẫn nó đi ăn, rồi ra bờ hồ ngắm cảnh đêm.

- em chỉ thấy anh nhắc đến mẹ mà không thấy nhắc đến ba, ambum cũng vậy – nó hơi tò mò.

Hắn về buồn

- nếu anh không muốn nói thì thôi, coi như em chưa hỏi nha -

hắn lắc đầu rồi bắt đầu kể.

- năm anh 12 tuổi, trong 1 lần đi chơi với gia đình, anh bị trúng đạn do có bọn nào đó muốn thủ tiêu gia đình anh, anh nằm trong bệnh viện chỉ còn 1/3 cái mạng. Được ông trời phù hộ anh sống sót qua con nguy hiểm. Nhưng mẹ anh, bà quá đau đớn khi nghĩ đến việc mất đi đứa con trai, bà đã dẫn anh đi với 1 câu: nếu con thương mẹ thì hãy tránh xa ông ta. Từ đó 2 mẹ con anh sống với nhau. Mẹ vất vả gây dựng sự nghiệp, càng ngày mẹ càng bận càng có ít thời gian cho anh. Tất cả ảnh về ông ấy mẹ đều mang đi cất hết -

- anh còn nhớ gì về ông ấy nữa không? -

-nhớ, nhưng có lẽ ông đã thay đổi, chắc gì ông đã nhớ đến mẹ con anh. Thôi muộn rồi anh đưa em về -

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Quyết định ra đi

Trong 1 căn phòng tối, không mở đèn mọi thứ trở lên đen nhem.

Với 1 chút ánh sáng yếu ớt của ánh trăng, trong 1 góc căn phòng xuất hiện hình ảnh của 1 cô bé xinh như thiên thần.

Hai gò má cô ướt đầm nước mắt, ôm chặt cơ thể mình lại, hai hàng nước mắt của cô tuôn rơi không ngừng.

Không ai khác đó chính là nó.

Đau đớn, hoang mang, bế tắc, lo lắng. Đó là tâm trạng hiện giờ của nó.

Điều gì khiến 1 cô gái lạnh lùng, mạnh mẽ như nó mà phải rơi nước mắt. Đó chính là nỗi đau mất đi người thân của mình, nỗi đau đó là vết dao sâu nhất, nặng nhất trong tâm hồn mỗi người.

Những dòng ký ức cứ hiện về quanh nó.

Từng đoạn từng đoạn 1.

Thực ra từ trước đến giờ những việc nó làm Thiên Nam đều biết. Thiên Nam là người hiểu nó nhất. Nhiều khi anh cố tỏ ra không biết, hay là tỏ ra bất ngờ trước những việc làm của nó.

Ngay cả việc nó thành lập bang nhóm Thiên Nam đều biết.

Sau vụ việc tay nạn xảy ra 2 năm về trước. Thiên Nam biết nó muốn yên tĩnh suy nghĩ kỹ và quên người đó đi nên đã để nó tự do mà không cho người theo dõi và cả vệ sĩ nữa. Nó chuyển ra ngoài sống cô lập, pama ngăn cản nhưng nhờ Nam nói cặn kẽ và hứa nó sẽ không bị làm sao dù đến 1 cận tộc nên ông bà Hoàng mới đồng ý.

Chính vì vậy mà Nam không biết rằng trong thời gian đó nó đã gặp Mair người anh trai đích thực " máu mủ ruột già" với nó.

Cuộc gặp gỡ cũng thật bất ngờ.

Trong 1 lần nó đi bar chơi, nhảy múa quậy phá hết mình.

Anh nhìn nó trên sàn nhảy lập loè đèn xanh đỏ, nhìn thật lâu thật kỹ từng nét: mái tóc vàng óng được cuốn lên 1 cách tinh tế, đôi mắt màu xanh dương tuyệt vời, đôi môi chúm chím như nụ hoa anh đào, sống mũi nhỏ nhắn xinh xinh.

Ánh mắt và đôi môi đó khiến Mair nhớ về người mẹ dịu hiền, thật giống.

Và đặc biệt là nốt ruồi son ở góc chân tay phải (hôm đó mái được nó hất bồng kẹp lên).

Đúng là định mệnh mà, bao năm bí mật tìm kiếm mà bạch vô âm tín, thế mà trong lần đi công tác sang Mỹ thấy buồn vô quán bar ngồi uống rượu lại gặp được cô em gái.

Nó là 1 người không khó gần nên rất thuận lợi cho việc làm quen của Mair. Vốn dĩ Mair cũng vô cùng đẹp trai mà.

Sau nhiều lần đụng độ (do có duyên hay cố ý tác giả cũng không biết nha) Mair nhận nó làm em gái, nó cũng rất vui vẻ đồng ý (ngu gì không nhận chứ, thêm được 1 ngân hàng mà).

Mair rủ nó qua Anh thăm thú nhiều cảnh đẹp.

Nó cũng muốn thư thả, đi du lịch đây đó để quên hết nỗi buồn.

Nó cùng Mair qua Anh.

Khi bạn buồn thì điều gì giúp bạn cân bằng lại cuộc sống, tìm kiếm, giải tỏa sự cô đơn. Hãy quên, học cách quên đi nỗi đau, vượt lên chính nỗi đau của mình.

1 bàn tay....

1 sự ấm áp.....

1 niềm tin.....

1 nụ cười....

Tất cả những gì nó cần....

Và....

1 người.....

Đã giúp nó....

Đã kéo nó.....

Vượt lên khỏi vực sâu của nỗi đau, sự hối hận, sự rạn vỡ.

Đi du lịch là 1 sự lựa chọn sáng suốt.

- nè, ngồi máy bay lâu mỏi lắm, em nên ngủ 1 chút đi – Mair cười hiền với nó.

- không cần đâu, em ổn mà – nó cười nhẹ nhưng trông vẻ mặt lại buồn rười.

....

Mair đã đặt 2 phòng vip ở khách sạn James hotel.

Nó ngâm mình trong dòng nước nóng cảm nhận sự ấm áp và cảm giác bình yên..

...

1 ly cafe nóng ngồi nhâm nhi bên cửa sổ nhìn ra khoảng trời bên ngoài, cảnh sắc thật thơ mộng thật tuyệt vời.

- cóc..cóc.. -

nó rời khỏi khung cửa sổ tiến về phía cửa phòng mở cửa.

-hết giờ nhốt mình trong phòng rồi – Mair lúc nào cũng vậy, anh luôn cười, nụ cười tuyệt vời.

- anh định làm tan vỡ trái tim của bao nhiêu cô gái với hải lòng vậy – nó cười nhẹ.

- chỉ với mỗi mình em thôi, thôi giờ thì đi chơi với anh nào, hãy vui nên nha em gái – Mair kéo thẳng nó đi mà không để nó ứ ớ gì.

Mair dẫn nó đến đầu tiên là toà nhà cao chọc trời ở thành phố cổ York, rồi đến đền thờ Stonehenge, thư viện Bodleian đại học Oxford đây là thư viện cổ nhất thế giới. Và điểm cuối cùng là cung điện Buckingham. Với lối kiến trúc đẹp tuyệt vời được bao quanh bởi 3 công viên và trung tâm cung điện có 1 cái hồ lớn, xung quanh là hàng ngàn bông hoa thủy tiên vàng tuyệt đẹp.

Xứ sở sương mù này thật tuyệt vời.

- ở đây thật tuyệt vời, có rất nhiều khách thăm quan nhĩ – nó ngắm nhìn cái khung cảnh tuyệt mỹ này.

- thôi nào, đi thôi em sẽ còn được ngắm dài dài – Mair dẫn nó đi vào 1 con đường khác với những đường du khách kia đang đi.

- ơ, đây đâu phải đường đi đâu – nó nín Mair lại vì ở đây được canh gác rất nghiêm ngặt.

- không sao đâu, cứ đi theo anh – Mair tiếp tục dẫn nó đi.

Càng vào sâu nó thấy cung điện càng nguy nga đồ sộ.

Mair dẫn nó vào 1 căn phòng cực kỳ lớn trông vô cùng trang nhã.

- em ngồi đi – Mair ẩn vai nó xuống để nó ngồi xuống cái ghế.

Nó nhăn mày

- đây là đâu vậy anh -

với thái độ ngạc nhiên và thắc mắc thì Mair lại tỏ vẻ bình thường nhàn nhã

- đây là nhà anh -

nó chớp chớp mắt nói.

- nhà anh thì em biết rồi nhưng sao lại dẫn em vô đây làm gì, em chỉ cần đi tham quan thôi mà -

Mair khá ngạc nhiên

- sao em biết đây là nhà anh -

nó nhún vai

- phong thái anh khác hẳn với người bình thường, mà anh lại rất tự do đi lại trong những nơi canh phòng cẩn mật này -

- anh đánh giá thấp em rồi, thực ra anh muốn cho em gặp 1 người – Mair thú nhận.

Nó nhăn mày khó hiểu

- ai? -

- - -

từ trên những bậc thang sáng bóng, có 1 quý bà vô cùng sang trọng và quý phái trong bộ đầm đen, trông bà thật trẻ và quý phái.

Nhìn bà nó hơi bất ngờ, nét mặt của bà có 1 nét gì đó buồn rười nhưng điều đó lại làm tôn lên vẻ đẹp tuyệt mỹ của mình.

Bà ấy nhìn nó cũng khá bất ngờ.

Nó cảm nhận cả người bà ấy giun lên.

- con, con là... -

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Sự thật

Từng giọt nước mắt rơi trên gò má trắng của bà.

Cả người bà run lên, bà muốn chạm tay vào khuôn mặt ý, cái khuôn mặt mà khi xưa bà luôn tự hào, giống, rất giống, từ mái tóc đến đôi mắt xanh hút hồn, đôi gò má trắng hồng, đôi môi chúm chím như nụ hoa anh đào.

Bà miên tay từng đường nét trên khuôn mặt của nó.

Nó khá bất ngờ, đôi mắt tròn vo ngạc nhiên.

Bà ấy đột nhiên quay ra nhìn Mair mới ánh mắt mong đợi.

Mair khẽ gật đầu, còn nó chả hiểu cái mô tê gì chỉ biết đứng theo dõi từng cử chỉ của mỗi người thôi.

Bà ôm nó thật chặt, siết nhẹ vòng tay, từng giọt nước mắt thấm ướt vai áo nó.

Nó vẫn đứng như tượng.

...

Sau 1 hồi nức nở cuối cùng bà cũng bình tâm lại và kéo nó ngồi xuống cạnh bà vuốt ve nắn tóc mượt mà thẳng tắp.

Nó thì chả hiểu gì ú ớ mãi.

- Mair đã nói gì với con chưa? – bà nhẹ nhàng hỏi.

- dạ, nói chuyện gì ạ – nó lễ phép.

- vậy à, con..thấy ở đây thế nào -

- rất đẹp ạ – nó cười tươi

- con thấy ta và con thế nào -

- dạ...có nhiều điểm con giống nữ hoàng thôi ạ -

bà khẽ cười và nghĩ " điều đó là tất nhiên".

-con nghĩ sao khi con rất giống ta hồi trẻ – bà nắm tay nó.

- chắc là có duyên ạ, giờ cũng có rất nhiều người giống nhau mà – nó hơi gượng.

- nếu ta nói ta là mẹ đẻ của con và con là con gái thất lạc của ta con có tin không? -

nó bất ngờ

- nữ hoàng đùa à, con có bố mẹ đẻ mà – nó hơi hoang mang

- ta không đùa đâu, ta chưa từng đùa, khi ta sang Việt Nam bí mật nhưng thông tin lọt ra ngoài, ta bị truy sát, do sợ con nguy hiểm ta đã đặt con trước 1 căn biệt thự, mẹ đau như cắt từng khúc ruột nhưng vì an toàn của con nên đành để con lại dự định chốn thoát sẽ quay lại tìm con.. Nhưng ông trời chó chêu ta lại bị thương bất tỉnh gần tháng trời, ta quay lại ngôi biệt thự đó thì được biết rằng họ đã rời đi, không biết bao giờ quay lại – bà vừa kể vừa khóc nức nở trông thật tội nghiệp nhưng nó có ba mẹ mà.

- Ammy em đúng là là em gái anh, đây là kết quả xét nghiệm ADN – Mair đưa cho nó 1 tờ giấy.

Nó nhìn tờ giấy như muốn lòi con mắt ra

- không, không thể thế được, không thể... – đôi mắt nó nhoà đi.

Nó luôn phủ nhận đây là sự thật.

- em..em muốn về Mỹ – nó loạng choạng đứng dậy.

Bà ấy định với theo nhưng đã bị Mair cản lại.

- mẹ đẻ em ấy bình tĩnh -

Mair đi theo nó.

Nó đang ngồi trên máy bay, giờ đây tâm trí của nó cũng ở trên 9 tầng mây rồi.

Nó phải phủ định điều này, sao có thể thế được, người yêu thương nó nhất, chăm lo từng ly từng tí cho nó lại là cha mẹ nuôi sao. Không thể thế được.

....

- tiểu thư đã về – mọi người kính cẩn chào.

- bame tôi đâu – nó hỏi luôn.

- dạ, ở phòng sách ạ -

nó không nói gì, tiến thẳng lên phòng sách.

Đang định bước vào thì có tiếng vọng ra.

- em lo cho Thiên Linh quá, giờ lại không biết nó sống thế nào, ở đâu, sống có ổn không – mẹ nó lên tiếng.

- em yên tâm đi, thằng Nam nó đã đảm bảo con bé an toàn mà, Nam nó tự biết phải làm gì, con bé cũng may mắn mà, nó đã thoát khỏi vụ tay nạn, đúng là kỳ diệu – ba nó an ủi.

- nó là điều kỳ diệu ông trời đã ban cho chúng ta, em đã rất mong có 1 đứa con gái mà lại không sinh được nữa, nhưng con bé đã đến với em, từ lúc bé nó lên em đã yêu về đề thương của nó.

Em đã đưa nó định cư ở Mỹ để đỡ nó cho riêng mình, em có phải là ích kỷ quá không – mẹ nó về mặt trùng xuống.

Ba nó đi nắm lấy tay vợ an ủi

- đừng lo, 15 năm rồi, đó là khoảng thời gian quá dài không còn 1 vết tích nào đâu -

- em mong là vậy -

....nó chết xùng, không thả, ba mẹ nói linh tính, không phải thế, mình đã sống vô tư mà không biết gì, sống ăn nhờ ở đậu mà lại đòi hỏi cao.

Nó khụy xuống sàn, dường như cả thế giới đang đổ sập xuống đầu nó.

Nó loạng choạng đứng dậy phi thẳng lên phòng trong sự hoang mang, lo sợ, hỗn loạn.

Căn phòng thật tối, cũng như chính tâm hồn của nó vậy.

Từng giọt, từng hàng, cứ tuôn rơi mà không hề có ý định dừng lại.

Nó khép kín mình chui vào trong tủ quần áo đóng kín cửa lại.

Trông nó giờ thật cô đơn, đau khổ.

Nó sẽ chấp nhận sự thật này như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chấp nhận sự thật

Sau 1 chuyến máy bay từ Mỹ qua Anh. Nó gọi cho Mair

- em muốn xét nghiệm lại và làm rõ mọi chuyện, sự thật này quá bất ngờ với em – nó nói với giọng buồn rười rượi.

...

Nó đang ở cung điện Buckingham thật ngạc nhiên.

Mair dẫn nó đến 1 căn phòng rộng lớn, quanh phòng đều được trang trí bằng màu hồng, từng đồ vật đều vô cùng nữ tính.

Tủ quần áo chứa đầy những bộ đầm sang trọng từ lứa tuổi nhỏ rồi lớn dần như đây là đánh dấu mức trưởng thành của 1 con người.

Còn có 1 cái tủ khác đựng rất nhiều hộp quà được gói cẩn thận.

Nó bất ngờ khi bước vào căn phòng đó.

- đây là phòng của em trước đây, từ khi em mất tích mẹ lúc nào cũng nhốt mình trong căn phòng này, tự tay sắp xếp đồ đạc, chuẩn bị những món quà vào những ngày kỉ niệm – Mair giải thích cho nó.

Nó bỗng thấy xót xa cho nỗi lòng người mẹ.

Nó chần chọc mãi mà không ngủ được, tất cả mọi sự việc xảy ra khiến nó rối bời.

Đột nhiên có người mở cửa phòng nó.

Nó khẽ nhắm mắt trả vờ như đã ngủ.

Người đó nhẹ nhàng từng bước tiến đến bên giường ngồi xuống.

Nắm nhẹ lấy bàn tay nó khiến nó hơi giật mình nhưng vẫn nằm im.

Người đó đưa bàn tay mềm mại vuốt từng đường nét trên khuôn mặt nó.

Nó cảm nhận được cái gì đó uơn ướn nóng hổi rơi xuống cánh tay mình.

- con gái mẹ thật xinh đẹp, mẹ xin lỗi vì không thể luôn bên con, chăm sóc con từng ngày, con biết không từng ngày trôi qua đối với mẹ như địa ngục khi không có con... Hức..hức.. – người ấy nhẹ cúi xuống ôm nó và hôn 1 nụ hôn nhẹ lên trán nó.

- chúc con ngủ ngon, con gái yêu của mẹ – người ấy nhẹ nhàng rời khỏi và cũng đúng lúc nó mở mắt ra.

1 cảm giác bồi hồi xót xa chạy qua người nó. Dường như nó cảm nhận được tim mình đập rất nhanh.

Ấm áp, ấm áp quá, cảm giác này giống với cảm giác mẹ (nuôi) ôm nó trong lòng, yêu thương vỗ về nó.

Nó mỉm cười hạnh phúc đem cảm giác này vào trong giấc ngủ.

....

Trên tay nó là tờ xét nghiệm thứ 2, kết quả tuyệt đối dù nó không muốn tin thì cũng phải tin thôi.

Nó hiểu được nỗi lòng người mẹ, nhưng nếu nó nhận người này làm mẹ thì mẹ (nuôi) của nó sẽ ra sao, bà yêu nó rất nhiều mà.

Nó đã bế tắc giờ còn bế tắc hơn.

- con hãy sống ở đây với ta, ta sẽ chăm sóc cho con để bù đắp khoảng thời gian xa cách – 1 nụ cười hiếm hoi nở trên môi của người phụ nữ cao quý này.

- con..con có thể ở đây vài tháng nhưng...còn..ba....mẹ.....- nó ấp úng khó nói.

Mẹ nó khẽ mỉm cười.

- con yên tâm, chuyện con trở về sẽ là 1 bí mật,đến khi nào con muốn và chấp nhận tước vị công chúa này thì lúc đó mới thông báo -

nó khẽ mỉm cười hài lòng.

Trong thời gian nó ở lại, Mair dẫn nó đi mọi nơi.

Nó được chăm sóc với những chuyên gia hàng đầu.

Mair luôn dành tình yêu thương hết mực cho đứa em gái này.

Anh luôn biết cách làm cho nó cười, tình cảm anh em ngày càng thắm thiết.

.....

Nhưng

Giờ đây

tất cả.....đã không còn.

Tất cả đã trở thành quá khứ, trở thành cát bụi.

Nhất định nó

..

Sẽ lời tên cầm đầu ra, sẽ bắt tên đó phải đền tội 1 cách tột tệ nhất.

Ánh bình minh rực rỡ soi sáng mọi ngóc ngách trên thế gian.

Một cô gái ngủ thiếp đi bên khung cửa sổ, vương vấn trên hàng mi là những giọt nước mắt mặn chát.

Nét mặt buồn đau của cô cũng khiến cho khung cảnh thêm sầu.

.....

Nó đến trường như hàng ngày nhưng không còn vẻ tươi cười hóm hờ mà là 1 khuôn mặt lạnh lùng với đôi mắt rực lửa sẵn sàng thiêu đốt mọi thứ đụng chạm đến nó.

.....

- tin mới nè, cập nhanh nhất đó -

- đâu đâu tin gì vậy? -

- chúng mày lên coi đi, đất nước có nền kinh tế ảnh hưởng đến toàn cầu vừa xảy ra 1 chấn động -

-chấn động gì vậy? Bị cướp nhà băng à,hay đầu tư thua lỗ -

- không phải, không phải,chắc là ở nơi nào bị dịch hạn -

...

- im nào, để tao nói, mày thử đi hỏi fan của thái tử hoàng gia Anh là biết liền, chúng nó đang ôm nhau khóc ở cantin đó -

- hả, sao lại khóc -

- đây này, tin nóng thái tử bị ám sát tại Mỹ, hai nước đang bắt tay điều tra -

- vậy à, tin động trời nha, chắc fan phải khóc dài dài đây, trên đời lại mất đi 1 mỹ nam rùi -

.....

- này, sao em đi học sớm vậy, anh qua em lại đi mất rùi – Vương Anh đuổi theo sau nó.

Nó đứng lại nhưng lại không quay đầu lại.

Hắn nhanh nhẹn đứng trước mặt nó.

Hắn hơi ngạc nhiên, ánh mắt này, hắn chưa bao giờ thấy.

Nó nhận ra sự ngạc nhiên của hắn nên thu tầm mắt lại, khẽ nở 1 nụ cười, tuy không tươi như mọi khi nhưng cũng đủ để xoa dịu hắn.

Hắn cảm nhận được hôm nay trường ồn ào hơn mọi ngày nhưng hắn cũng trả quan tâm. Trong mắt hắn chỉ có duy nhất 1 người mà thôi.

...

Hắn thật sự đang rất vui.

Hắn phe phe phôn phôn ăn diện tươm tất.

Điều gì khiến hắn như vậy. Tất nhiên là hắn chuẩn bị đi hẹn hò.

Hẹn hò với ai, thì tất nhiên là nó rồi.

Tuy cũng hơi thắc mắc tại sao tự nhiên nó lại rủ hắn đi chơi nhưng niềm vui và hạnh phúc đã che lấp đi sự nghi ngờ đó.

Nó ngồi ngẩn ngơ trên ghế sofa, đầu nó đang hoạt động hết công suất. Vận dụng hết tất cả sự thông minh, nhanh trí của mình để lên kế hoạch " báo thù ".

Đơn giản rằng, nó biết, phải là 1 thế lực rất lớn, am hiểu mọi hoạt động trong gia tộc và của Mair mới có thể hạ sát anh trai nó.

Với sức mạnh của nó hiện nay chắc chắn không thể làm được gì. Mẹ ruột nó lại đang ốm yếu, suy sụp tinh thần vì mất đi đứa con trai yêu quý.

Nó giờ mà thù hận chức vị của mình thì nó sẽ là người thừa kế, danh vị nữ hoàng sẽ thuộc về nó.

Nhưng nó không muốn bị ràng buộc bởi bất cứ thứ gì, nó thích tự do, yêu tự do và mong muốn tự do.

Nếu nhận dòng họ, nó sẽ phải học những quy tắc lễ nghi, tránh giao tiếp nhiều với bạn bè.

Nó yêu hắn, đúng thật sự là rất yêu, chẳng lẽ những người mà nó yêu cứ phải từ từ rời xa nó sao.

Xinh đẹp làm gì, giàu sang làm gì, địa vị làm gì, tất cả chỉ là vô nghĩa nếu người đó không có được hạnh phúc.

Nó sẵn sàng từ bỏ mọi thứ cao quý đó để nắm lấy hạnh phúc.

Nhưng

. Điều đó đối với nó giờ đây là quá xa vời.

Nó biết quyết định của nó quá nguy hiểm, nó sẽ mất nhiều thứ ngay cả thứ nó yêu nhất, nhưng nó đã quyết, không bao giờ thay đổi.

Nếu có kiếp sau mong nó sẽ được gặp người đó.

...

Đang miên man suy nghĩ không để ý mà hắn đã vào từ lúc nào.

- anh giống mà quá à, làm em hết hồn – nó vuốt ngực cho đỡ hồi hộp.

- mặt anh ngời ngời thế này mà em kêu mà hà, có muốn bị đánh đòn không – hắn vênh mặt đáng yêu.

Nó phì cười thầm nghĩ " hình ảnh này mãi mãi nằm trong tim em, em đã đóng trái tim thật chặt, chỉ có mỗi anh ở trong trái tim em "

nó mỉm cười rồi lỏ tuột hắn ra ngoài – nhanh nhanh đi chơi thôi, em muốn đi chơi quá –.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Duy Nhất Chỉ Mình Anh

Nó không muốn mất cái phút giây hạnh phúc này.

Chẳng lẽ ông trời cứ phải cho con người ta lên đến đỉnh cao hạnh phúc rồi đập người ta xuống vực sâu.

- này, sao ngồi thừ ra vậy – hấn dí que kem vào mũi nó.

Hắc cười tươi khi nhìn thấy chớp mũi nó dính 1 ít kem.

Nó đưa tay quệt vết kem trên mũi rồi đưa lên miệng nếm thử.

- ngon thiệt -

hấn nhẹ nhàng lấy khăn giấy lau cho nó.

- anh mua có 2 que kem thì ăn thế nào được, thui anh nhin đi – nó dăng luôn que kem sôcôla của hấn ăn ngon lành, vừa ăn vừa chạy vì bị hấn đuổi đòi kem.

Nụ cười này thật thuần khiết và vô cùng hạnh phúc.

- này em ăn tham quá vậy, không phần anh tí nào cả, giận em luôn – cái mặt hấn xụ ra trông đáng yêu vô cùng.

Nó nhún cao chân lên nhẹ nhàng đặt 1 nụ hôn nhẹ trên má hấn khiến hấn đứng hình.

Nó chạy vào quán ăn, gọi 2 đĩa xoài to ngồi ăn mà nhìn ra chỗ hấn đứng.

Hấn vẫn đứng đó, vẫn cảm nhận cảm giác hạnh phúc, vẫn vu vơ mơ màng cảnh tượng vừa xảy ra với mình.

Ngọt quá, hấn thấy lòng mình thật ấm áp.

Hấn ngó nghiêng, nó đâu rồi.

Hấn bắt đầu cuống lên.

Tầm mắt xa dần, hình dáng nhỏ bé đang ngồi trong quán ăn xoài ngon lành.

Hấn khề thở dài vì 1 phen hú hồn.

Điện thoại hấn reo.

Là nó gọi.

- alo -

-anh ra tính tiền cho em mới, em quên ví ở nhà rồi -

hấn cười, đúng là hồn nhiên, lúc nào nó cũng trẻ con như vậy có phải tốt không.

Những ngọn gió thổi nhẹ nhẹ đưa hương thơm ngọt ngào của đồng cỏ xanh mát, bầu trời đêm thật tuyệt diệu.

Những ngôi sao lấp ánh tạo ánh sáng lung linh.

Nó và hấn ngồi trên bãi cỏ ngắm bầu trời đêm.

Nó tựa vào vai hấn, bờ vai rắn chắc và ấm áp khiến nó bình yên.

- anh này – nó ngẩng đầu lên.

-anh có yêu em không -

hắn nhăn mày.

- ngốc à, anh yêu em hơn chính bản thân mình, anh có thể làm tất cả cho em nếu em muốn -

nó hơi xụ mặt.

-anh à, đừng yêu em nhiều như thế nữa nha, anh chỉ cần để em ở 1 góc nhỏ trong trái tim anh là được rồi, anh hứa với em nhé – nó nhìn hắn với ánh mắt mong đợi.

hắn mở to mắt ngạc nhiên

- em ồm à, một ở đâu, để anh đưa em về -

hắn đứng dậy nhưng bị nó kéo lại.

-anh hứa với em hăng nha – tuy nó rất đau nhưng nó không muốn mình hại hắn.

- em là cuộc đời anh, là linh hồn của anh, đừng nghĩ những cái linh tinh như vậy nữa – hắn nhẹ vuốt tóc nó.

- em không tốt như anh nghĩ đâu, em không đáng để anh yêu đâu – mặt nó thoáng buồn.

- em đang nghĩ linh tinh gì vậy, anh luôn bên em mà, anh sẽ không bỏ em đâu – hắn nhìn nó với ánh mắt chắc nịch.

-"em không cần anh bên em, em chỉ cần anh thỉnh thoảng nhớ đến em là được rồi" – nó trầm nghĩ.

Hắn ôm nó vào lòng siết chặt vòng tay tưởng như nếu không nắm chặt thì nó sẽ tan biến mất.

Trong lòng hắn dâng lên 1 cảm giác không yên.

Hắn sợ mất nó. Hôm nay nó thật khác lạ.

Hắn muốn làm tất vì nó, yêu nó là 1 ân huệ mà ông trời đã ban cho hắn.

-Anh dẫn em đến 1 nơi này, xem em có nhận ra không nha -

hắn đưa nó đi.

Chiếc ô tô phóng vù vù trên đường.

Trước mặt nó là 1 cánh đồng tím biếc lung linh dưới ánh trăng huyền ảo.

Nó ngỡ ngàng đến xúc động.

Cánh đồng này giống hệt cánh đồng mà nó đã đón nhận tình cảm của hắn.

- em thấy sao – hắn cười tươi.

-em nhìn thấy toàn thành phố với ánh đèn lung linh và 1 vườn hoa violet, tuyệt vời -

- chỗ này là của riêng chúng ta, của anh và của em – hắn ôm nó để cho nó tựa vào ngực tận hưởng không gian lãng mạn này.

Anh mãi mãi là người em yêu nhất và duy nhất

Nhưng.....

Em xin lỗi vì phải làm anh đau

..

....

Nhưng nó sẽ nhanh lành thôi

Chỉ cần anh vẫn sống và khỏe mạnh.

Em chỉ mong vậy thôi.

Yêu anh! Tình yêu duy nhất và cuối cùng của đời em

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chỉ là 1 vở kịch

1 cú điện thoại từ Việt Nam gọi đến Mỹ

-hai chưa xong việc bên đó à – nó hỏi Thiên Nam

- ừ, phải vài hôm nữa hai mới về, hai đi mấy tháng mà em đã nhớ hai rồi à – Thiên Nam cười.

-ừ, em nhớ hai lắm, em sang đó mới hai nhà -

Nam ngạc nhiên, trước đây mỗi khi anh hỏi vậy là nó sẽ bảo là " chỉ hỏi xem hai chết chưa thôi "

- em có chuyện buồn phải không nói cho hai nghe đi -

Nó im lặng 1 lúc rồi lên tiếng

-5 ngày nữa hai đi đón em nha -

- ừ hai sẽ đón đưa em bé bỏng này, không ai lại bắt cóc mất, hai mất bảo bối – Thiên Nam cười khà khà.

Hắn đang ngồi trên phòng với vài tấm ảnh của nó chụp vào hôm qua.

1 tin nhắn đến.

.. Từ 1 số lạ.

Là 1 tấm ảnh.

.. Trong đó

có ảnh

của

Nó....và.... Khánh

Ở trước 1 khách sạn.

Có cả 1 cái clip.

Có cảnh nó đi từ khách sạn ra với Khánh.

Hắn ngạc nhiên hết sức.

1 tin nhắn nữa đến.

" Nếu muốn biết thêm và rõ ràng sự việc thì hãy đến ngay công viên Đào Nguyên "

Hắn thấy thật nhảm nhí, sao hắn phải đi chứ, hắn tin nó mà.

Hắn tin nó, không muốn nghi ngờ nó, ích kỷ trong tình yêu là rất nguy hiểm.

Hắn cố đẩy tất cả những hình ảnh đáng ghét kia ra nhưng cũng không được.

Hắn vùng dậy khỏi giường, xuống bếp lấy 1 ly rượu mạnh.

Hắn càng uống thì hình ảnh đó hiện nên càng rõ.

Lý trí đã chém trộn trái tim hấn, mạch bảo hấn phải đến.

Dưới 1 gốc cây to đang có 1 nam 1 nữ nắm tay nhau ngồi ở ghế đá.

Hai người trông thật đẹp đôi.

- liệu có làm sao không? Việc này quá tàn nhẫn – Khánh bắn khoăn.

- em đã tính toán cả, 1 lát nữa anh diễn cho thật tốt đó – nó nỡ 1 nụ cười chua chát.

- em hãy suy nghĩ kỹ đi, chuyện này sẽ khiến cả 2 người đau đó, không những hấn khổ mà em cũng khổ, tuy giờ anh đã có tình yêu mới nhưng anh vẫn dành tình cảm cho em, anh coi em như 1 người em gái bé bỏng, em hãy suy nghĩ kỹ đi, anh có thể làm mọi thứ cho em cậu ta cũng vậy, nếu thật sự yêu em thì cậu ta sẽ không sợ bất cứ việc gì, cậu ta sẽ bảo vệ em chứ không cho em đi vào chỗ chết. Nghe lời anh đi, hãy bỏ ý định trả thù, sống cuộc sống hiện tại bình thường đi – Khánh khuyên ngăn nó.

- anh làm sao hiểu được tâm trạng em, em không thể để kẻ thù sống nhơn nhơ vậy được, chắc chắn hấn sẽ không dừng lại ở đó, còn Zin nữa, em phải bảo vệ nó, nó là vận mệnh, là giọt máu của hoàng tộc và cũng là...em trai của em, nó mới có 10 tuổi, dùng nó rất thông minh, kiên cường hơn độ tuổi nhưng nó còn quá nhỏ – hai hàng nước mắt chảy dài xuống khuôn mặt của nó.

- em không thể bỏ mặc mẹ, bỏ mất đứa em trai luôn quan tâm chị mình được, nếu vụ này em chết, em cũng sẽ kéo tên khốn đó xuống địa ngục, Zin sẽ thừa kế ngai vàng, em tin Zin sẽ là vị vua tốt cho tương lai sau này – ánh mắt nó đỏ lên, những giọt nước mắt vẫn rơi.

Người nó run cả lên, giờ ai nghĩ rằng nó là người mạnh mẽ, là thủ lĩnh của cả 1 vùng chứ.

Khánh nhẹ ôm đứa em gái bé bỏng, vỗ về xoa dịu nỗi đau cho cô bé ngốc này.

Xa xa có 1 chàng trai đang nắm chặt tay để không bùng phát cơn giận giữ.

Đôi mắt anh ta đỏ ngầu hấn lên những đường máu.

Vô thức nước mắt tuôn.

Đau nhói

Vỡ nát

Hấn lắc đầu,

hấn đã nhìn nhầm...

Đúng hấn đã nhìn nhầm, không phải nó.

Hấn nhìn nhầm do men rượu.

Hấn cố tìm đủ mọi lý do để phủ nhận cái hình ảnh trước mắt.

Nhưng dường như không thể.

Nó đang dựa vào lòng 1 thằng con trai không phải là hấn.

Đang ôm 1 thằng con trai không phải là hấn.

Từng vết dao vô hình cứa sâu vào trong trái tim hấn.

Hấn bóp nghẹn lồng ngực.

- hai người, hai người.. – hấn tiến lại gần lắp bắp nói.

Nó hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh lấy lại bình tĩnh.

-anh...anh thấy hết rồi à – nó lắp bắp (đóng kịch đó).

- thấy gì, thấy được gì chứ, thấy hai người đang ôm nhau à – hấn cười khẩy.

- anh..anh...nếu anh biết rồi..thì em cũng không dấu nữa, thực sự từ trước đến giờ tôi không hề có tình cảm gì với anh cả, đó chỉ là 1 vở kịch – nó hơi cúi mặt.

- vở kịch sao – hấn hoang mang bất ngờ.

-cô..cô đóng kịch với tôi để làm gì -

Nó tuy rất đau nhưng cũng đành thực hiện nốt vở kịch

-tôi chỉ muốn trêu đùa anh, anh là 1 trò chơi rất thú vị trò chơi tình ái mà anh sẽ là 1 con rối -

Chát..

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tan vỡ

- anh chỉ là 1 trò chơi tình ái để cho tôi giải trí, anh chỉ là 1 con rối, 1 con rối không hơn không kém -

..

Chát.

Tay hắn run run, không thể tin nổi hắn vừa đánh nó.

- đánh hay lắm, cái giá dành cho diễn viên bắt đầu rồi – nó cười, nụ cười sao thật chua chát, xót xa.

Hắn nắm chặt đôi tay mình để kìm chế lại cảm giác tội lỗi đó, hắn đã tát nó, tát nó, hắn thật không tin nổi mình đã làm vậy với người mình yêu.

Khánh đứng đó nhìn chăm chăm vào hắn cứ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn luôn.

Khánh đang cố gắng kìm con giận và cũng không muốn phá vỡ kế hoạch đã đặt ra.

- cậu không nên động tay động chân đến cô ấy, lần này tôi cho qua còn lần sau thì tôi không nể cậu nữa đâu -

hắn cảm thấy xé lòng, tự trọng của 1 thằng con trai mà nó lại đem ra làm trò chơi để giải trí, hắn thật ngu ngốc khi đã Yêu nó, yêu nó đến điên cuồng.

Giờ thì sao đây, nó coi hắn như 1 thằng ngốc, thoải mái vui đùa.

- giờ thì game over rồi -

Nó đau chứ, đau hơn hắn nhiều, nó phải cầm 1 con dao sắc nhọn đâm đúng vào tim của người mình yêu, nghiền thật sâu để nó từ từ nhỏ máu, nó không thể tiếp tục nhìn cảnh này nữa, nó sẽ mềm lòng mà buông xuôi tất cả để chạy đến bên hắn mất.

- anh Khánh đi thôi -

nó quay bước đi, mỗi bước của nó là từng giọt nước mắt mặn chát.

Mưa! Mưa rơi tí tác

ông trời lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng đổ mưa khi người ta buồn nhất.

Hắn vẫn đứng đó, thấm từng giọt mưa, từng giọt nước mắt.

Nó đứng nhìn bóng dáng hắn ở xa xa, hắn vẫn đứng đó phơi mưa, nó cũng vậy, nó biết nỗi đau của hắn vì nó cũng đang phải trải qua.

- xin lỗi anh, hãy hận em, đừng bao giờ tha thứ cho em, hãy hận em nhưng đừng quên em nhé, đừng bao giờ quên em -

Nó dự định 3 ngày nữa sẽ qua Mỹ.

Nó không đi học, cứ ngồi lì trong phòng như người mất hồn.

Cảnh tượng nỗi đau dành xé hắn cứ ám ảnh nó hoài.

- Linh, mày mở cửa cho tao mới Phương đi – Lê gọi cửa.

Nó thần thờ bước ra.

- tụi mày không đi học à -

- ta thấy mày với Vương Anh không đi học nên chia nhau xem thế nào – Phuong trả lời.

- 3 ngày nữa tao sẽ qua Mỹ với Khánh – nó nói

- chuyện gì xảy ra vậy, sao tự nhiên lại qua Mỹ với Khánh, mày mới Vương Anh cãi nhau à – Lê gất lên với nó.

- tao chia tay với hần rồi, hần đâu phải là người tao yêu đâu, tao chỉ trêu đùa với hần thôi – khuôn mặt nó trùng xuống.

- mày nó dối – cả Phuong và Lê cùng hét lên.

- mày là bạn của tụi này, chẳng lẽ tụi này không hiểu tính cách mày sao, nếu mày không thích hần sao mày lại nhận lời yêu hần chứ – Lê nghiêng răng kèn kẹt.

- Phải đó, mày đang dấu điều gì đúng không, kể tụi tao nghe đi rồi cùng giải quyết – Phuong cũng lên tiếng.

- không có gì, tao....-

nó chưa nói hết câu thì điện thoại của Lê reo lên.

- alo -

- em mau đến bar Sun đi, thằng Vương Anh xảy ra chuyện rồi – Tuấn Anh hét hoảng.

3 đứ tụi nó há hốc, vội vã xuống lấy xe rồi lái xe đến bar Sun.

Cánh cửa bar bị mở ra 1 cách không thương tiếc.

3 cô gái bước vào

- thế nào rồi, Vương Anh đâu- cả 3 cô gái đồng thanh khi thấy Tuấn Anh và Quốc đang đứng gần cửa.

- quản lý nói cậu ta đang ở phòng vip bên trong – Quốc trả lời.

- thế sao còn đứng đây – nó chạy vội vào, theo sau là 2 cô này.

- ê, dừng... – Tuấn Anh và Quốc chưa kịp cản thì 3 cô đã chạy đi rồi.

2 chàng cũng đi theo.

Cánh cửa phòng vip bị mở ra khiến 3 nàng như hoá đá.

Cảnh tượng trước mắt thật hãi hùng.

Lê và Phuong cùng quay ra nhìn nó.

Nó khẽ quay mặt đi để không nhìn thấy cảnh tượng này.

Những vỏ chai bia, rượu lăn lóc trên sàn.

Trên chiếc ghế sofa dài có hình ảnh quen thuộc là hần.

Không những thế còn đang ôm hôn đắm thiết với 1 cô này ăn mặc thiếu vải, quần áo sộc sệch.

Ai nhìn cũng thấy ửng đỏ 2 má.

Giờ thì nó đã thực sự cảm nhận được nỗi đau của hần rồi, cái cảm giác xé lòng khi thấy người mình yêu đang ân ái với người khác.

- Vương Anh cậu điên à, cậu đang làm gì vậy, cậu làm thế Linh sẽ đau lòng lắm không – Lê nhìn hần với ánh mắt căm phẫn.

Hần lại ôm siết chặt cô gái đó, hần cười nửa miệng, tay khẽ lướt nhẹ trên từng đường nét cơ thể của cô gái kia, cô ta còn tỏ ra thích thú nữa, (đúng là đáng khinh mà).

- đau lòng ư, cô ta đâu có liên quan gì đến tụi, tụi tụi cũng đâu có quen cô ta mà cô ta phải đau lòng, chỉ mình tụi yêu, chỉ mình tụi khổ -

Anh ấy không muốn nhớ tôi dù là 1 chút.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Choang...

Tiếng động nghe khô khốc làm sao.

- Chẳng lẽ lại như vậy -

- ông trời cũng không muốn 2 chúng ta ở bên nhau -

-Tôi sẽ cố quên cô, tôi sẽ gạt bỏ cô ra khỏi cuộc đời tôi, và cô mãi mãi chỉ là 1 vết mờ – hắc thâm nghĩ, cái tâm trạng rối bời này, hắc đau lắm, từng vết dao cứ ăn sâu vào trái tim hắc khi những hình ảnh nó cứ hiện lên.

Hắc quyết định rồi, hắc sẽ gạt nó sang 1 bên, sẽ đẩy nó ra xa hắc, nhưng hắc không biết.....mình có làm được hay không.

Hắc cúi xuống nhặt cái khung ảnh vỡ tan dưới sàn nên, nhẹ nhàng lấy tấm ảnh mà nó và hắc chụp chung. hắc vò nát nó rồi vứt qua 1 bên.

- - - - -

Nó đang lang thang trên những con đường của thành phố New York.

Coong...coong...coong...

Bỗng nhiên tiếng chuông nhà thờ ngân vang khiến tâm hồn nó bỗng trở lên tĩnh lặng.

Theo tiếng gọi của tâm hồn, nó thần thờ đi vào nhà thờ.

Không gian rộng lớn tĩnh lặng khiến trái tim nó cũng trở nên tĩnh lặng hơn.

Ngồi lặng yên trong nhà thờ.... Quên đi những uất ức tủi hờn....quên đi tình yêu cháy bỏng mà vụn vỡ.

Nếu thành công mà nó có thể sống sót, nó sẽ sống 1 cuộc sống bình yên, quên đi tất cả những việc vui buồn, sẽ trở thành 1 cô bé ngây thơ, hồn nhiên quên hết sự đời.

Nhưng.....

....

Tất cả chỉ là nếu, cuộc đời đâu biết trước được gì, giờ nó sẽ sống vì hiện tại, vì người thân, vì anh trai nó và vì..... Người nó yêu...

Nó bước đi để lại căn nhà thờ trống vắng và để lại 1 tình yêu trên chiếc đồng xu mà nó đặt trên cây thánh giá.....

Nó đã bước chân vào con đường đẫm máu, không còn đường rút nữa rồi.

- - - - -

tại 1 nhà cao ốc bậc nhất New York, trong căn phòng sang trọng ở lầu cao nhất của toà nhà với khoảng 20 vệ sĩ đứng trước cửa phòng.

- con không hối hận à – người đàn ông trung niên nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng nhưng vẫn chứa đựng 1 sự bao dung.

-con đã đánh mất tất cả rồi, giờ không thể quay lại nữa – nó cúi ngằm mặt, đôi bàn tay thon nhỏ khẽ nắm chặt để cảm xúc vỡ oà.

- ta mong con lên nghĩ lại, chỉ còn mấy hôm nữa thôi là chính thức công khai thân phận của con rồi – ông có vẻ hơi lo lắng.

- không, con sẽ học khoá huấn luyện này, con sẽ kết thúc trong 3 ngày tới – nó khẳng định chắc nịch.

đứa con gái này của ông buồn bã quá – ta sợ sức con không chịu nổi -

- ba nên tin con chứ – nó nhủu mày nghiêng đầu chờ đợi sự đồng ý.

Ông hơi lưỡng lự nhưng cũng không muốn đưa con gái này ghét ông.

- được, ta sẽ đồng ý với con -

- cảm ơn ba rất nhiều – nó nhẹ đến ôm ông.

Ông luôn nâng niu cảm giác hạnh phúc này, tình cảm cha con mà nó dành cho ông đã sưởi ấm trái tim hằn sâu những vết thương gia đình.

Lòng ông lại dâng trào lên cái quá khứ hạnh phúc mà gần gũi của ông.

- ba à, từ trước đến giờ ba luôn bảo vệ, yêu thương và giúp đỡ con, con biết ơn ba nhiều lắm – nó cười.

- con bé ngốc này – ông nhẹ mắng yêu nó.

- mà cậu thanh niên con yêu thầm thiết là người như nào vậy, ta rất tò mò ai mà lại có thể làm rung động đồng sắt này của ta haha – ông cười 1 cách sáng khoái.

Nhắc đến hân nó lại buồn.

Ông ấy chưa hề biết nó và hân đã kết thúc, chưa hề biết nó cố tình lừa dối hân để hân tránh xa nó.

Ông chỉ biết rằng nó yêu hân thật sự.

- con và anh ấy chia tay rồi – nó cúi ngằm mặt che đi những giọt nước mắt.

Ông hiểu tất cả, nỗi đau này ông cũng đã từng trải qua.

- cậu ta bỏ con à, tội nghiệp con gái tôi – ông vỗ về nó.

- không...không là là...con bỏ rơi anh ấy – nó cố kìm chặt để những giọt nước mắt chảy vào trong.

Ông khá bất ngờ

- sao con lại làm vậy? Con rất yêu cậu ta mà -

Nó lắc đầu nguầy nguậy

- con hết tình cảm với anh ta rồi – nó nói từng lời như từng nhát dao đâm sâu vào tim nó.

Ông không hề tin vào lời nói của nó, ông biết nó đang cố lừa dối ông và lừa dối chính mình.

Ông không cố hỏi nữa mà sẽ tự tìm hiểu. Ông vỗ về an ủi nó.

Đưa con gái bé bỏng này, nó luôn buồn bã nhưng chưa bao giờ ông giận nó dù chỉ 1 lần. Ông luôn coi nó là đứa con gái ruột mà ông thương yêu.

Ông sẽ không thể để nó đau khổ thế này được.

2 ngày vừa qua nó vất vả tập luyện không ngừng nghỉ.

Nó rất quyết tâm và tin tưởng vào khoá huấn luyện này.

Ông Vũ Quốc Lâm đứng ngoài mà vô cùng xót xa cho đứa con gái tội nghiệp của mình.

Ông không hiểu nó lấy hơi sức đâu mà có thể tập cái khoá huấn luyện mà người ta gọi là địa ngục này.

Rất ít đệ tử của ông chịu được khoá huấn luyện này, có khi còn hiểm hơn là đẳng khác.

Từ trước đến nay chỉ có 5 người có thể vượt qua mà giữ được tính mạng. Trong đó có 4 đệ tử trung thành của ông và người còn lại chính là ông.

Đã lâu lắm rồi, ông đã không muốn ai bước vào chốn địa ngục này nữa nhưng chỉ vì nó quá quyết tâm, nài nỉ van xin ông, ông mới nuốt nước mắt đồng ý.

Ông hận chính mình, hận con đường mà ông đã chọn.....

Con đường này cướp đi niềm hạnh phúc của ông, cướp đi vợ và con ông, cướp đi chính tâm hồn và con người ông.

Với 2 ngày thôi mà nhìn nó như 1 que củi.

Người gầy còm dơ xương.

2 ngày này nó vất vả tập luyện với 1 dung lượng lớn.

Từng vết bầm tím ngày càng da tăng nhưng tốc độ tập luyện vẫn không ngừng nghỉ, 2 ngày rồi nó chưa nghỉ ngơi đến 1 giây nói chi là ngủ.

Đòi mất thâm cuồng nhưng không thể làm vui đi ý chí của nó.

- - - -

- thưa ngài, thưa ngài...tiểu thư...tiểu thư.. – thư ký của ông Vũ hốt hoảng chạy vào thông báo.

- nó...nó sao rồi, chẳng lẽ nó bị thương nặng lắm sao? – ông Vũ hốt hoảng đập bàn đứng dậy.

- không..không...tiểu thư..tiểu thư qua rồi – ông thư ký thở dốc.

Nét mặt hốt hoảng biến mất thay vào đó là gương mặt vui vẻ, tự hào.

Ông vội vã đi thăm nó, thật không uổng công ông tin cậy đứa con gái này, ông rất hạnh diện vì nó.

Nó đang có mặt tại cung điện Buckingham để học về các lễ nghi

nó tự cười khẩy mình.

1 con nhỏ thích sự tự do lại có 1 ngày tự đưa mình vào thông lọng để học tập những thứ vô vẩn, chẳng có gì thú vị này.

-Công chúa phải tỏ ra yếu điệu thực nữ 1 xíu chứ đừng có đi như khúc gỗ di động như thế -

.....

- ấy ấy.. Đó là lộ đường mà công chúa -

.....

-công chúa quay 1 vòng nào -

.....

-công chúa nên nhẹ nhàng đưa cằm lên và rót từ từ xuống sao cho nước đầy 3/4 chén... -

.....

- công chúa phải cầm dao thế này mới có thể có thể toát nên vẻ quý tộc... -

.....

- công chúa phải dậy sớm hơn bình thường và đứng 6h công chúa phải ra khỏi phòng với mọi thứ thật tươm tất... -

.....

.....

Nó phải học tất tần tật những quy tắc trong cung điện.

Đối với nó, thả tập luyện võ còn hơn phải học những quy tắc vô cùng.....vô bổ này.

Cái ngày mà nó đợi chờ đã đến, cái ngày mà cái tên của nó chính thức có mặt tại gia phả của hoàng gia Anh và đi vào lịch sử của vương quốc Anh.

.....

Sau hơn 1 tháng để chuẩn bị mọi thứ.

Ngày mai cả đất nước Anh sẽ biết đến công chúa Nira người con thứ 2 của nữ hoàng Anh đã bị mất tích sau 17 năm đã trở về.

...

Nó nhẹ nhàng bước đi trên thảm đỏ dài dẫn vào cung điện nguy nga nơi đang diễn ra bữa tiệc trong hoàng tộc.

Từng bước đi của nó, từng ánh mắt dõi theo, cả khán phòng như dừng lại chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân của nó.

Mọi người nhìn nó chân chân, họ không thể điều khiển bản thân thể không nhìn vào người con gái đang bước từng bước lên phía khán đài.

Từng bước đi, từng ánh mắt, từng giọt nước mắt của nó chảy ngược vào trong.

Nó tiến về phía nữ hoàng.

Bà nhẹ nhàng dang vòng tay ôm nó, cái ôm của tình mẫu tử thật ấm áp nhưng nó không đủ để sưởi ấm và xóa đi nỗi đau trong lòng nó.

Bà nhẹ nhàng dẫn con gái lên phía chính của lễ đài,

Việc đột nhiên xuất hiện 1 cô gái xinh đẹp và vô cùng thánh thiện trong bộ váy trắng tinh khiết, nhìn cô gái họ nhìn thấy sự xuất hiện của nữ hoàng khi bà vẫn là 1 cô gái trẻ đẹp.

Nó khẽ cười đều, nó đã thấy...

Cái người đã giết anh trai nó....

Cái người đã phá tan hạnh phúc của gia đình nó....

Cái người đang nhìn nó chằm chằm đầy tức giận....

Cái người mà nhìn nó như muốn xé nát nó ra...

Buổi tiệc này đã thành công mỹ mãn theo đúng kế hoạch mà nó đã đặt ra.

Bỗng dưng 1 giọt lệ lăn nhẹ trên gò má.

" vĩnh biệt tình yêu của em "

nó hôm nay lộng lẫy như 1 thiên thần mất đi đôi cánh.

vẻ đẹp của nó làm lu mờ tất cả những thứ hào quang hôm nay, tất cả mọi người phải ghen tỵ với nó, với sắc đẹp mà nó được ông trời ưu đãi.

nhưng đối với nó điều đó chỉ là đau khổ.

nhìn khung cảnh xung quanh mà nó cảm thấy ngột ngạt, cái không khí giả tạo này làm nó thấy ghê người.

nó bước ra ngoài hành lang để tìm kiếm một chút khoảnh khắc bình yên hiếm hoi.

đứng trên cao của tòa lâu đài nhìn xuống cảnh vật thật rực rỡ hoa lệ.

những đợt gió mát rượi thổi vào nán tóc làm nó cảm thấy thật dịu dàng bình yên.

không gian yên tĩnh lung linh huyền ảo này làm nó xao xuyến và nhớ đến hẳn.

- ngỡ tưởng rằng sẽ quên được nhưng sao vẫn nhớ, ngỡ tưởng rằng thời gian sẽ xóa đi mọi vết thương nhưng sao vẫn đau, anh có nhớ em, anh có đau như giờ em đang đau và đang nhớ không? hãy dành một góc nhỏ trong tim cho em nhé, chỉ vậy là em mãn nguyện rồi. em chỉ yêu mình anh, mình anh thôi nhé – những giọt nước mắt cứ rơi trong vô thức, trong sự đau đớn của tình yêu và trong ký ức của một người nơi xa.

bỗng nhiên có một bàn tay nắm chặt lấy tay nó khiến nó giật thót mình.

một chàng trai với khuôn mặt tuấn tú, đôi tay tràn đầy sự ấm áp đang nhìn nó với ánh mắt tràn đầy sự cảm thương.

thật nhanh để đôi tay xóa đi những giọt nước mắt và để che dấu đi sự đau khổ trở lại một cô công chúa đứng chắt.

vội rút đôi tay ra khỏi bàn tay ấy.

.....

- tại sao lại im nặng mà ngồi đây khóc một mình vậy, tôi tưởng rằng hôm nay ngày vui nhất phải là em chứ – giọng nói thật ấm áp vang lên.

- tôi vui quá thôi mà, ngày...hôm nay là ngày vui nhất đời tôi.- đáp lại sự dịu dàng đó là một giọng điệu lạnh nhạt.

- tôi đọc được sự đau khổ trong đôi mắt em, đôi mắt màu biển cả hiền hòa nhưng đang gợn sóng – vẫn cái vẻ ôn nhu nhưng có chút chắc chắn trong giọng điệu.

Nó hơi bất ngờ khi nghe được câu nói đó.

- em buồn vì chuyện gì vậy, em có thể tâm sự với tôi, tôi luôn sẵn sàng giúp em giải tỏa -

Nó quay sang nhìn hắn, ánh mắt sáng màu cafe nâu.

- cảm ơn nhưng tôi không cần – nó đâu có ngốc đến nỗi tự khai với kẻ khác.

nó quay bước bỏ đi nhưng bị một bàn tay giữ lại.

- đừng đi – câu nói thật dịu dàng

bàn tay nó khẽ tuột mất khiến ngược còn lại hụt hẫng.

-tôi thích em từ cái nhìn đầu tiên, không phải vì vẻ đẹp long lanh đó, cũng không phải vì uy quyền mà em sắp có mà là vì vẻ đẹp thánh thiện của em và vì em là người đầu tiên làm tim tôi xao xuyến ề biết rằng tim mình vẫn đập – nhẹ nhàng nổi gót chàng trai cũng quay lại bữa tiệc hòa và người đồng đức.

khác với vẻ đẹp xa hoa tráng lệ của bữa tiệc trong cung đình thì ở một nơi khác nhìn thật tồi tàn.

từng vết máu loang lổ trên nền, người thì nằm la liệt trên sàn, ở đó có một chàng trai với khuôn mặt nhăn nhó đau đớn, những vết thương chằng chịt trên người.

trông không còn một chút sức sống nào.

ở trong lòng bàn tay trái có hình một cô gái đang cười, nụ cười tỏa nắng ấm áp.

chàng tthiếp đi nhưng vẫn nắm chặt tấm hình.

trên chiếc giường trắng muốt đang có một chàng trai đang say xưa giấc nồng và vết thương vừa được phẫu thuật.

một chàng trai bức và trên tay cầm một giỏ hoa quả, nhẹ nhàng tiến cạnh bên giường.

Theo sau chàng trai là một cô gái dịu dàng, dễ thương.

- cậu ấy chưa tỉnh, chắc cũng phải vài ngày nữa anh nhĩ – cô gái nhẹ nhàng hỏi.

- ừ, anh cũng rất lo cho nó, anh không ngờ nó bỗng bột đến vậy – chàng trai khẽ vuốt những sợi tóc mượt mà của cô gái.

- em không ngờ Thiên Linh là người như vậy,sao cô ta có thể làm vậy với cậu ấy chứ,cậu ấy yêu cô ta rất nhiều mà, sao có thể bỏn cọt tình yêu của cậu ấy như vậy chứ – trên khóe mi bắt đầu có những giọt nước mắt.

chàng trai khẽ ôm cô gái và lòng

- anh cũng không ngờ Linh là người như vậy, anh cũng không thể tin nổi chuyện này nó như là một cơn ác mộng vậy, thằng Thiên Nam lại mất liên lạc anh lại không thể sang Mỹ được, thôi Trang đừng khóc nữa anh nhất định sẽ làm rõ chuyện này, anh không thể đứng nhìn thằng Vương Anh tiếp tục như thế này được- Huy vỗ về an ủi Trang.

chàng trai nằm trên giường đôi mắt vẫn nhắm chặt nhưng trên khóe mi nước mắt bỗng rơi.

Ở cung điện Buckingham

khung cửa sổ của một căn phòng rộng đang có một nàng tiên đang say giấc nồng.

ánh sáng chiếu vào khuôn mặt cô làm cô trở lên lung linh huyền ảo hơn.

cốc....cốc...cốc....

đôi mi nàng khẽ chớp chớp, lê cái thân xác mệt mỏi do nằm không đúng tư thế đi ra mở cửa phòng.

- mờ công chúa xuống dùng bữa sáng ạ – cô hầu hơn e dè.

- được rồi, tôi xuống liền, – nó đóng cửa phòng lại.

nó bức vào phòng ăn, hai hàng người cúi chào nó, nó vẫn lạnh lùng đi qua không thèm để ý tới.

ngồi xuống chiếc ghế chính giữa nó nhẹ nhàng ăn một cách chậm rãi không tỏ chút thái độ nào cả.

- nữ hoàng có dặn, sau khi dùng bữa xong mời công chúa vào chính điện của nữ hoàng ạ – ông quản gia cung kính.

Nó không đáp lại nhưng vẫn thản nhiên ăn ông quản gia biết điều nên lảng đi chỗ khác.

nó bước vào căn phòng ở chính điện. trong căn phòng có 3 người cả nó nữa là 4.

nó nhẹ nhàng đến gần cúi chào, nữ hoàng nhẹ gật đầu, hai người còn lại thì cúi chào nó.

- đây là ngài Riteni và con trai là Nickan họ đều là những người nắm vị trí chủ chốt trong quân đội ta, cậu nickan đây thật sự là một nhân tài hiếm có – nữ hoàng giới thiệu.

Nó chỉ chăm chú nghe và quan sát hai người họ, nó thấy swj nam hiểm trong con người ông ta và sự nhanh trí nhạy bén của con trai ông ta.

- rất vui khi tôi được gặp lại công chúa – nickan lên tiếng.

nó biết đây là hai đối thủ không vừa.

nó chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhẹ.

nó không muốn nán lại nên xin phép ra ngoài.

nó đi lang thang ngoài hành lang thì thấy Zin đang ngồi chơi.

- Zin – nó khẽ gọi -

- a! chị, chị lại đây đi dạo với Zin – Zin nhảy nhẩy vẫy nó. nó tiến lại gần.

Zin cứ kéo nó đi khắp nơi trong cung điện nhưng đến căn phòng phía đông nơi Mais sống thì Zin chợt đứng lại quay qua nó hỏi

- sau này zin có bị giống anh Mais không chị -

một câu hỏi của một đứa trẻ 10 tuổi.

nó ôm Zin vào lòng

- Zin yên tâm, chị ở đây là để bảo vệ Zin, bảo vệ mẹ, chị sẽ không để ai làm hại zin đâu -

zin lắc đầu nguầy nguậy

- Zin là đàn ông, zin sẽ bảo vệ chị và mẹ, Zin sẽ không để ai bắt nạt mẹ và chị đâu -

nó ôm Zin thật chặt nước mắt nó lại rơi.

- ừ chị tin zin, Zin cố lên nha -

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

nếu tầm nhìn của bạn từ trên cao nhìn xuống, bạn sẽ nhìn thấy gì?, nếu là tác giả thì tác giả sẽ nhìn thấy một anh chàng đẹp trai.

và nhân vật nam chính của chúng ta cũng vậy, hắn đang nhìn thấy một cô gái đẹp như thiên thần đang phụng phịu với người yêu trên ghế đá. trông họ thật hạnh phúc.

từng mắng quá khứ cứ hiện về quanh hân khiến hân vừa khó chịu vừa xao xuyến nhớ nhung.

hơn một tháng nay hân như người mất hồn lao vào những vụ ẩu đả chém giết, những vụ nhậu nhẹt chơi gái thâu đêm, tất cả cũng chỉ vì muốn quên cái quá khứ vừa đau đớn vừa hạnh phúc.

hân quay vào trong tìm kiếm một cái gì đó. hân vội lấy quần áo để thay.

một chiếc moto lao vun vút trên đường dường như có truyện gì khẩn cấp lắm.

tiếng xé gió vun vút...

tiếng kêu của những chiếc lá bị gió tạt.....

tiếng kêu của động cơ moto.....

và cuối cùng là tiếng xe phanh gấp.

hân vội lao vào trong khu vườn hoa mới được trồng.

hân ngồi ngắm nhìn những bông hoa tím một cách say đắm.

- em thích màu tím, em thích ngắm hoa tím, em nói em thích anh, em thích dựa vào vai anh ngủ, thích được anh ôm trong vòng tay và được nghe anh nói rằng anh yêu em mãi mãi, đúng anh yêu em mãi mãi nhưng tại sao em lại không thể yêu anh như anh yêu em, sao em không thể thủy chung như màu hoa tím, sao em lại bước vào tim anh, sao em lại làm tim anh đau và rỉ máu. anh có thể làm tất cả vì em ngay cả là việc từ bỏ thể gian nhưng tại sao lại là vô vọng, tất cả chỉ là từ tại sao không có câu trả lời – từng giọt nước mắt nóng hổi của một thằng con trai rơi xuống, từng giọt nước mắt như từng vết thương ăn sâu vào tim hân.

- Nếu em hạnh phúc anh sẽ chúc phúc cho em, nhưng anh không đủ bản lĩnh để nói trước mặt em, hãy dành lại cho anh một chút tự trọng còn lại, anh sẽ đi Pháp để quên em, để tìm một cuộc sống mới dù biết rằng mãi mãi anh chỉ yêu mình em thôi – hân nhẹ nhàng nhún những bông hoa thanh khiết thủy chung.

- anh mãi chỉ yêu em mà thôi, mãi mãi cô bé ngốc ạ, dù biết chính em làm anh đau. người anh hận cũng là người làm anh đau, hận em anh không thể vì anh yêu em nhiều hơn thế, trước mặt em anh chỉ là một thằng ngốc, tạm biệt nhé người không yêu anh – hân bước ra ngoài và khóa chặt nơi này lại, nơi này là không gian riêng của hân chỉ mình hân thôi.

Khoảng cách của hai người ngày càng xa, nhưng tình yêu họ dành cho nhau ngày một lớn dần, sự nhớ nhung bồn chồn khiến cả hai cùng đau khổ nhưng điều đó sẽ làm tình yêu của họ vững bền, họ sẽ là của nhau mãi mãi dù ở.....

....

...

...

Hai thế giới khác nhau....

đến đây thì cả hai chắc phải dừng lại.

Đoạn đường kia ngày mai em sẽ không cùng đi, chúng ta dù vẫn yêu phải nói câu chia lìa, bởi duyên phận không cho mình bên cạnh nhau.

Nắm tay người rất lâu chẳng biết phải làm sao. Từng buồn vui ngày xưa không dễ phai mờ đâu. Trái tim này khắc sâu những phút giây ngọt ngào. Ánh mắt và nụ cười ấy đã in trong đầu.

(....)

chúc cho người ngày mai sẽ luôn luôn yên bình.

còn yêu nhau phải xa nhau, phải quên bao khi ức một thờ.

Chắc tại trời không muốn mình được gần nhau yêu nhau mà thôi.

từ đây ta sẽ chia xa, khế lau khô khóe mắt nhạt nhòa.

(...)

Hoài yêu anh, mãi yêu anh, sẽ yêu anh đến suốt cuộc đời

(....)

Hoài yêu em, mãi yêu em sẽ yêu em đến suốt cuộc đời.

(....)

Duyên phận bắt ta xa nhau rồi

(duyên phận ý trời – Lương Bích Hữu)

Từng lời bài hát cứ như những vết dao cứa sâu vào con tim mỏng manh của nó.

nó không khóc nữa.....

.... vì nó đã khóc cạn nước mắt rồi.... vì nó đã quá đau rồi.

Nó cứ ngồi thừ ra ngoài hoa viên, ánh mắt nhìn về một khoảng không vô định.

một chiếc áo khề được khoác lên người nó. nó không quay lại nhưng nó cũng thừa biết là ai.

- sáng sớm không nên mặc áo mỏng vậy mà đã ra ngoài, em sẽ ốm mất – không ngoài nó dự đoán chính là Nickan.

- không cần anh bận tâm, tôi tự biết lo cho mình – nó lạnh lùng đáp lời.

- em nhìn coi mặt mũi tím tái vào hết rồi mà vẫn buồng bình, tôi thật không biết làm gì với em – nickan xoa tay rồi áp vào má nó.

Nó không phản ứng cứ ngồi im như một pho tượng.

...

trời khề lát phát vài hạt mưa, nó chợt mỉm cười (giống con bị tâm thần ghê), nó khề đưa tay hứng những giọt mưa.

Nickan thấy mưa, sợ nó bị cảm nên kéo nó đứng dậy.

- vào thôi, mưa rồi em sẽ cảm mất, tôi không muốn nhìn em bị ốm đâu -

Nó cứ thế bị hấn kéo đi.

Từ trong nhà nhìn những hạt mưa qua lớp cửa kính tâm trạng nó lại trùng xuống.

Còn lại gì nữa khi ngày đã dần tan

Nỗi đau thấm kín chôn vùi theo niềm nhớ

lặng thinh ngồi ngắm mưa rơi wowst lạnh.

càng quên càng nhớ xa rồi vẫn gần lắm

(....)

Em buồng xuôi một thời cuốn trôi

dòng dĩ vãng anh có nhớ không

Còn trong em vẹn nguyên nhớ mong

một tình yêu vẫn luôn như ngày nào

Dù xa nhau, dù thương đau vẫn gần.

(....)

nó nhớ hấn quá, nhiều khi nó muốn quên đi tất cả để trở về với hấn, trở về với vòng tay ấm áp đó.

Nhưng nó đã không thể nữa rồi, đam lao thì phải theo lao thôi.

- em yêu hấn ta rất nhiều – nickan chợt lên tiếng sau 1 hồi im lặng quan sát nó.

- anh điều tra tôi – nó quay qua nhìn anh ta.

- tôi chỉ muốn hiểu rõ về em, nhưng tôi không muốn em dành nhiều tình cảm với hấn ta vậy -

- để cho anh ấy yên – nó nhìn anh ta với ánh mắt sắc lẹm

anh ta khẽ nhếch cười – hôm nay cậu ta sẽ đi Pháp, tôi đoán rằng là để quên em, nỗi đau em gây ra cho hấn là quá lớn -

Nó nghe thông tin này mà cảm giác như mất tất cả, sao nó lại cảm giác đau vậy, quyết định dòi xa hấn là do nó chọn mà.

- tôi biết ý định của em, em rất thông minh, tôi biết điều đó, nhưng em không thể thắng tôi và cha đâu đừng nên dại dột, em hãy quên tất cả đi hãy chờ thành người con gái của tôi của riêng tôi mà thôi -

nó đứng dậy bỏ đi lên phòng.

Anh ta nhìn theo nó – em sẽ là của tôi.

tại sân bay.

trong phòng chờ có một chàng trai tuấn tú, trông hấn ta thật cô đơn, đôi mắt nhắm nghiền, tai đeo headphone.

hấn đang ngồi đợi chuyến máy bay đi pháp.

ra đi chưa chắc đã là một giải pháp tốt nhưng đối với hấn hiện giờ thì chẳng có cái gì hơn.

từng dòng nhạc cứ dội vào tai hấn, đi qua hết các dây thần kinh, khắp cơ thể và ngưng tụ ở lão.

Hi vọng, anh vẫn chờ riêng anh

(...)

hi vọng em giờ đây có chút yên vui ngập nắng trên con đường

Hi vọng em còn mang chút ký ức về anh chỉ thế thôi

Giọt nước mắt bay ngược lên bầu trời

làm thành bóng mưa đổ ngang xuống đời

chỉ cần em còn trên mặt đất này, Anh vẫn hi vọng

Dù phải đón đau hàng năm cũng đành

Dù là giấc mơ hàng kiếp không thành

.....

hi vọng em còn mang chút ký ức về anh, chỉ thế thôi.

tạm biệt em

chuyến bay số 055 đi pari sắp khởi hành, mời quý khách đi tới cửa số 9 để soát vé.....

hai người trên một đất nước khác nhau, cuộc sống khác nhau

nhưng họ luôn hướng về nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52

có một cuộc gọi được kết nối từ Pháp về Mỹ.

- thưa ngài, tôi đã điều tra được một số thông tin về anh chàng đó – một người đàn ông trung niên kính cẩn.

- nói đi – người đàn ông bên đầu giây bên này lạnh lùng lên tiếng.

- dạ, tôi điều tra được cậu ấy tên là Trịnh Vũ Vương Anh, là con trai của bà chủ tịch tập đoàn Trịnh Anh, cậu ta và tiểu thư yêu nhau rất là sâu đậm nhưng không biết vì sao họ lại chia tay, cậu ta vừa tuần trước lên chuyến máy bay đi Pari để tạo lập cuộc sống mới và chắc là để quên tiểu thư, việc chia tay đã để lại cho cậu ta một cú sốc rất lớn, tôi có thể đảm cậu ấy yêu cô chủ rất nhiều -

ông ta nói một chàng.

- được rồi tiếp tục điều tra cho tôi. -

cái tên Trịnh Vũ Vương Anh cứ ám ảnh trong đầu ông, đưa ông về một miền quá khứ mà nó như cơn ác mộng ám ảnh ông trong những năm qua. Bỗng trong lòng ông dâng lên một cảm giác sợ hãi, nỗi lo lắng vô hình mà chính bản thân ông cũng không thể định hình được, cảm giác này vừa vui vừa buồn, vừa phấn khởi vừa lo lắng.

một cái tên có thể khiến một ông trùm khét tiếng trong thế giới bóng đêm phải lo lắng thì chắc chắn điều đó là không vừa.

- cô Jin – ông Lâm gọi lớn.

cô thư ký bước vào kính cẩn.

-dạ, chủ tịch có điều gì dặn dò ạ -

- cô đặt vé máy bay cho tôi, ngày mai tôi sẽ sang Anh – ông nói với giọng nghiêm nghị đầy uy quyền.

- vâng thưa chủ tịch, ngài còn điều gì dặn dò không ạ – cô thư ký cẩn trọng.

- được rồi cô ra ngoài đi – ông Lâm phẩy tay.

cô thư ký cúi chào và xin phép ra ngoài.

.....

Ông Lâm nhắc điện thoại bấm số xxxxxxxxxx.

- alô, ta có nhiệm vụ cho các con, hãy chuẩn bị sẵn sàng khi ta gọi -

- vâng, thưa sư phụ – chàng thanh niên trả lời với giọng chắc nịch.

- chào ngài, đã lâu không gặp, tôi rất tiếc vì không được biết sớm hơn để đón tiếp ngài, có gì sai sót cũng mong ngài lượng thứ – ông quản gia Bin của khu vực đón khách lên tiếng giải thích vì sự tiếp đón chậm trễ.

- không sao, tại ta không báo trước, ta chỉ muốn qua thăm đứa con ngoan của ta thôi -

- dạ mời ngài đi lối này, công chúa đang ở ngoài hoa viên -

ông Lâm đi theo chỉ dẫn của ông quản gia.

từ xa ông đã nhìn thấy đứa con tiểu quý suốt ngày nghịch ngợm, chọc phá người khác mà cũng có lúc chăm chú, tỉ mỉ tỉa từng chậu hoa tím.

- con gái ta lớn thật rồi, đạt tiêu chuẩn để lấy chồng rồi đó haha – ông cười lớn, nụ cười thật sáng khoái.

Nó quay lại, khẽ mỉm cười

nó chạy nhanh rồi ôm chầm lấy ông khiến ông cũng vui lây.

- cha oi, cha, cha không chịu thăm con gì cả, con cứ tưởng cha bỏ mặc đứa con gái này rồi cơ, cha không thương con nữa à – nó đục nước làm lũng.

- ngoan nào, cha không thương con thì thương ai, tuy bận nhưng cha vẫn xang thăm con đây, con bé ngoan này – ông mắng yêu nó.

nó được ôm trong vòng tay ấm áp của người cha, tuy là vòng tay của người cha nuôi nhưng nó vẫn cảm thấy vô bờ, nó thấy nhớ mọi người quá, nhớ anh Thiên Nam, nhớ pama chăm sóc nuôi dưỡng nó khôn lớn, nhớ bạn bè và.....nhớ hân, nhưng nó không khóc, nó sẽ không cho nước mắt rơi nữa vì nó đã rơi quá nhiều rồi.

- kế hoạch của con thế nào rồi – ông đưa tách trà lên nhấp nhí.

- oi có chút vấn đề, họ không phải đơn giản, nhất là tên Nickan, hân quá thông minh và gần như đoán được gần hết kế hoạch của con, nhưng con có cách trị hân cha yên tâm -

- ta biết không nên hỏi con chuyện này nhưng ta rất cần....ta.....muốn biết về cậu ta Trịnh Vũ Vương Anh....

.....

....

-cha, sao đột nhiên cha nhắc đến người đó – nó lắp bắp không thành lời.

nét mặt của ông Vũ Quốc Lâm cũng hơi biến sắc hiện lên sự lo lắng.

-con...con chắc phải là người hiểu rõ cậu ấy nhất...ta ta muốn biết tất cả liên quan đến cậu ấy – ông có vẻ hơi bối rối.

- con...con....- nó cảm giác bồn chồn, nghẹn ngào, tìm nó chợt quên mất khi nhắc đến cái tên Trịnh Vũ Vương Anh.

- ta biết con khó xử, điều này sẽ làm con đau, nhưng ta mong con hiểu cho ta, ta đã đợi điều này rất lâu rồi, đây là cơ hội duy nhất và cũng có thể là cuối cùng, ta mong con hiểu cho ta – nét mặt buồn phiền hiện lên khuôn mặt ông.

từng cơn gió nhẹ thổi vào mái tóc của nó, khiến cho những lọn tóc vàng óng tung bay, chiếc váy trắng dài chấm đất khẽ đung đưa, nó ngồi đó như một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp.

từng đường nét khuôn mặt tựa thiên thần, cứ lạnh lùng, thờ ơ với mọi vật như vậy.

đôi mắt tinh anh của một cô bé hồn nhiên đã không còn, giờ chỉ còn là đôi mắt u sầu nhìn về một không gian mông lung không xác định.

nhìn bề ngoài bình yên như vậy ai nghĩ được trong lòng cô là từng đợt gió bão biển, những cơn sóng lớn cứ xô thẳng vào bến bờ bình yên, bề ngoài im lặng nhưng chỉ chờ đợi khi đang hoạt động hết công suất.

- nhìn em như vậy tôi làm sao mà thoát khỏi cõi tình được, trông em thật quyến rũ, cái đầu nhỏ tưởng đang yên tĩnh ngắm cảnh nhưng nào ai biết trong đó là cả một kế hoạch – tên Nickan từ xó nào không biết lên tiếng.

- tôi không muốn anh quan tâm – vẫn giữ thái độ lạnh lùng thờ ơ đối với hân.

-saolúc nào em cũng hân học với em vậy, em luôn tích kiếm lời với tôi – hân hơi khó chịu về cách nói chuyện của nó.

- thích, quen rồi, đối với những người như vậy – nó vẫn không thêm bận tâm,

- anh là người như thế nào mà lại được nhận cách nói chuyện đó – hân cúi xuống tiến sát nó hơn.

Nó cũng không hề nao núng hay lảng tránh hân, nó nhíu mày tạo đường cong tuyệt mỹ.

- vô xỉ -

Hân hơi không vừa ý với câu trả lời không mấy hay ho của nó.

- em yên tâm, nhất định em sẽ là của tôi, tôi chưa bao giờ muốn thứ gì mà không có được trong đó có cả em và " vương quốc này " – hân thì thầm vào tai nó

- nhắm nhĩ – cuộc sống, con người và...trái tim của nó đâu do nó nắm giữ nữa, mọi thứ của nó trước đây giờ đã bị một người khác nắm giữ mất rồi, người đó đã mang đi rất xa rồi xa khỏi vòng tay, tầm mắt của nó, và có lẽ trái tim nó đã ngập trong bể máu và thù hận mất rồi.

- em hãy chờ mà xem, tôi có thể làm tất cả -

hắn thom nhẹ vào mái tóc của nó

- em thật quyến rũ, như một liều kích thích mạnh vậy, đúng là một liều thuốc chết người -

khuôn mặt đẹp của hắn khẽ cười rồi quay đi.

Nó đứng đó, khuôn mặt dõi theo anh ta với ánh mắt vô hồn

- sập bẫy -

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

những hàng cây thẳng dài lao xao trong gió, tạo ra những bản nhạc tình đung đưa nhẹ nhàng.

bóng dáng hắn trải dài trên con đường đầy gió.

bóng dáng hắn thật cô độc

.....

hắn cứ lang thang trên đường, để nàn gió thổi hơi lạnh vào người, để sự nhộn nhịp của Pari lấp đi sự cô đơn trong tâm hồn mình.

để những ký ức trôi vào những dĩ vãng.

để những giấc mơ mãi mãi biến mất, để trái tim tổn thương đóng lớp băng giá.

..... tất cả chỉ để quên một người.....

nhưng dù hắn có đi đâu, có ở nơi nào thì trái tim hắn luôn hướng về người con gái đó. điều đó là một định luật tất yếu.

hắn loạng choạng với hơi men trong người, hắn cứ bước đi.

...bỗng.....

.....một cô gái đang đứng bên hồ nước.....

.....một dáng người quen thuộc....

....một màu trắng quen thuộc....

....hắn bước thật nhanh đến nhưng hơi loạng choạng....

.... nắm lấy tay cô gái đó.....

.....ấm áp quá....

....mềm mại quá.....

.....quen thuộc quá.....

....nhưng có cái gì lạ lắm quá....

hắn ôm chặt cô gái đó trong sự ngỡ ngàng của cô gái.

- em đã quay trở lại, trở về bên anh đúng không? em đã nhận ra không ai yêu em nhiều như anh phải không? mãi mãi đừng rời xa anh nhé, cô bé ngự trị trái tim mê muội này – từng giọt nước mắt hạnh phúc của hắn khẽ rơi

....ấm áp quá.....

- ừ, em sẽ mãi mãi ở bên anh, yêu mình anh mà thôi – giọng cô gái nhẹ nhàng ầm ập vang lên.

hắn nở một nụ cười mãn nguyện chứa chan hạnh phúc.

cả hai cùng nhắm mắt lại chao nhau nụ hôn ngọt ngào đắm thắm

Hắn lịm đi vì men rượu.

- alo, anh không phải đi đón em nữa đâu, mai em sẽ về, em đang đi chơi với bạn, em sẽ tự về căn hộ của mình được – cô gái gọi điện thoại cho một ai đó.

- em đang ở đâu vậy? muộn rồi sao vẫn còn đi chơi nữa, về đi anh đang trên đường tới hồ – người con trai bên đầu dây lên tiếng trả lời cô em gái.

- không, em không còn ở đây nữa đâu, thôi anh về đi nha -

- này....tút....tút....tút....-

cô gái cắt điện thoại vào túi xách và đỡ chàng trai đi.

trong giấc mơ, hắn đã mơ thấy hắn chạm tay vào hạnh phúc, đã bắt được hạnh phúc nhưng.....

Hắn chợt tỉnh giấc trong một căn phòng lạ hoắc đầu đau như búa bổ.

khẽ xoa xoa hai bên thái dương hắn bước xuống giường.

tiến tới phong khách và nhìn xang phòng bếp, hắn thấy một cô gái đang nấu cái gì đó rất thơm, mùi thơm thật dịu.

Cái bụng hắn xồi lên xùng sục, hắn tự hỏi sao mình lại ở đây.

cô gái thấy có người nên khẽ quay lại

hắn vô cùng bất ngờ

- Hạnh, sao cô lại ở đây – hắn hỏi một câu vô cùng ngớ ngẩn.

Hạnh khẽ mỉm cười (bạn nào không nhớ xem hộ mình mấy chap đầu nha)

- đây là nhà em sao em lại không thể ở đây -

hắn thấy mình đúng là ngớ thật.

- thế sao tôi lại ở đây – hắn nói với giọng hơi lạnh lùng.

- em đưa anh về đây – Hạnh vẫn mỉm cười tươi.

- tôi.....tôi và.....cô.....- hắn ấp úng không nói lên lời.

Như hiểu ý của hắn Hạnh nhanh chóng đáp lại

- anh yên tâm, em không phải là đứa con gái không biết liêm xỉ như vậy, tuy em không phải cô gái tốt nhưng cũng chưa đến mức thủ đoạn như vậy, hôm qua em ngủ ngoài sofa, anh ngủ trong phòng không có chuyện gì xảy ra đâu-

Nghe Hạnh giải thích xong mà hắn thấy nhẹ người nhưng cũng có một cảm giác tội lỗi khi đã nghi oan cho Hạnh.

-tôi không có ý đó (thế còn ý nào nữa) -

Hạnh không nói gì chỉ mỉm cười nhẹ, trông cco lúc này hiền thật đâu như lúc trước đâu.

cả hai rơi vào khoảng im lặng.

đột nhiên Hạnh lên tiếng

- có đúng như lời tôi qua anh nói không -

Hắn thì ngần tò te chả nhớ gì chuyện hôm qua.

- em đã nói em yêu anh, yêu rất nhiều, và anh cũng yêu em như vậy phải không?- Hạnh nhìn hắn với ánh mắt mong đợi, hi vọng trtn đầy.

-tôi chỉ.....- câu nói chưa tuôn ra hết đã bị giữ lại bởi một ngón tay nhor nhấn.

-Đừng nói nữa...- mỉm cười chua xót cô đứng dậy đi vào trong – anh ấy vẫn thế, chỉ yêu mình cô ta -

Hắn nhìn theo mà lòng lặng chầu, Hạnh thay đổi rất nhiều, dịu dàng hơn, hiểu biết hơn,... thực sự hắn thấy Hạnh thay đổi rất nhiều.

- hóa ra đó chỉ là ảo giác, chỉ là mình tôi vu vơ nhầm tưởng, tôi mệt mỏi, đau đớn, tôi cần một người lấy đi khoảng trống đó và tôi.....-

hắn nhẹ kéo tay Hạnh lại trong sự ngỡ ngàng của cô

- en có thể giúp tôi không, tôi cần em.....-

.....

niềm hạnh phúc...

..nỗi xót xa...

.. sự ngỡ ngàng..

hãy cho tôi thời gian..... tôi sẽ quên em..... sẽ cắt em thật kỹ trong sâu thẳm con tim và sẽ có người thay thế em trong cuộc sống của tôi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

một cô gái yêu anh sâu nặng....

nguyện trọn đời mãi mãi ở bên anh ——

nhưng tại sao anh thấy trống rỗng quá –

chắc tại anh đã mất trái tim rồi —

em đánh cắp mà chẳng chịu trả —

em ra đi mang một trái tim ——

lòng tan nát xé tan tất cả ——

anh ích kỷ giữ người thay thế——

anh vô tình xé nát trái tim——

máu chảy ra chẳng còn tươi đỏ ——

một màu đen cứ mãi tuôn ra –

tuy vô tình nhưng đau đớn lắm ——

suốt cuộc đời chắc cũng chẳng phai pha ——

cuộc sống của anh giờ tẻ nhạt.....

sống trên đời mà mất một trái tim.....

nếu không có trái tim mà vẫn sống.....

thì cuộc đời cũng chẳng gì vui.....

thế giới này tràn đầy bề khổ.....

anh yêu em là bề khổ của anh.

đầu hấn đau choáng váng, toàn thân nhức mỏi, đôi mắt hấn mở ra một cách khó khăn.

hấn loạng choạng xuống giường tiến vào nhà tắm.

nước chảy xuống thối urost sũng toàn thân hấn, hấn thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

hấn tự gỡ nhẹ vào đầu, không biết từ bao giờ hấn đã trở thành con ma men, suốt ngày đi tìm hơi rượu.

ngâm mình trong làn nước khiến hấn cảm thấy tỉnh táo hơn.

Hấn nhớ về buổi tối hôm qua hấn được bọn bạn kéo đi bar chơi, Hạnh cũng đi cùng hấn.

hấn nốc rất nhiều rượu, tới nỗi giọng lè khè cả đi

- xin giới thiệu với chúng mày đây là bạn gái tao – hấn khẽ vươn tay quàng qua vai của Hạnh rồi kéo tôi vào lòng.

- chúng mày thấy thế nào, rất xinh phải không, cô ấy xinh hơn cô ta rất nhiều, sao aao phải luyến tiếc cô ta chứ, cô ta chả là cái gì cả mà lại luẩn quẩn trong tâm tao, tao thù cô ta, hận cô ta nhưng tao.....cũng yêu cô ta rất nhiều – hấn gật gù không tỉnh táo.

Khuôn mặt Hạnh thoáng buồn nhưng rất qua nhanh

- anh say quá rồi, đừng nói linh tinh nữa, để em đưa anh về – Hạnh đỡ hấn đứng dậy.

cô hơi loạng choạng vì thân hình hấn khá vạm vỡ.

- mình điên thật rồi, sao lại nói những lời đó làm tổn thương đến hạnh, chắc cô ấy buồn lắm – hấn trầm nghĩ rồi tự trách mình nhớ về cô ta quá nhiều.

hấn bước ra khỏi phòng tắm với chiếc quần đùi, ngực để trần trông rất gợi cảm.

khuôn mặt và tóc hấn vẫn còn đọng vài giọt nước trông hấn giờ đúng là cực mê li

cửa nhà hấn đột nhiên bật mở,

Hạnh bước vào với bao đồ linh kinh mặt vô cùng hớn hờ.

hấn nhìn Hạnh bằng con mắt lạ, cứ nhìn chăm chăm Hạnh.

Giờ Hạnh mới ngẩng mặt lên nhìn hấn.

Hạnh thoáng đỏ mặt quay người đi.

hấn mới đầu chả hiểu nhưng khi nhìn xuống thấy mình đang còi trần, thấy mình hơi thất thố nên cũng hơi ngượng.

- đợi anh một chút – hấn quay người về phòng.

- vâng – Hạnh đáp lời nhưng cũng vô cùng ngại ngùng.

hấn ra khỏi phòng thì thấy Hạnh đang loay hoay trong bếp khẽ tiến lại gần thì bị mùi thức ăn lôi cuốn.

- em đang làm món gì vậy – hấn ngồi xuống ghế bàn ăn.

- em..em đang làm mỳ sào cho anh ăn sáng, chắc anh đói lắm rồi – Hạnh vẫn có vẻ chưa hết ngượng.

hắn không nói gì chỉ ngồi theo dõi Hạnh.

chợt hắn tưởng tượng ra người đứng trước mặt hắn không phải là Hạnh mà là nó.

hắn chợt thấy trong lòng hạnh phúc vô cùng.

hắn nhanh chóng xóa đi ý nghĩ đó vì.....nó đâu biết nấu ăn.

Hạnh bê lên đĩa mỳ sào thơm phức đặt trước mặt hắn.

- anh ăn đi còn lên trường nữa – hạnh cười thật tươi.

- sao không có phần em – hắn khề thắc mắc.

-em không đói vẫn chưa muốn ăn – Hạnh lắc đầu cười.

hắn hơi lưỡng lự nhìn cô: – ăn chung với anh – hắn chỉ xuống cái ghế cạnh hắn.

Hạnh nhìn hắn khá bất ngờ đơ ra.

- còn không mau ngồi đi, anh đói lắm rồi – hắn nhiu mày.

Hạnh nhanh ngồi xuống sợ hắn đổi ý.

- hắn cuốn một miếng bún cho Hạnh, vẫn còn hơi bền nên mãi cô mới chịu để hắn bón cho.

lúc hắn bón cho Hạnh hình ảnh nó lại hiện về, trước đây nó cứ những nhăn mề neho hắn bắt hắn phải bón, hắn chỉ biết lắc đầu với tính trẻ con đáng yêu đó.

hắn lắc đầu nguầy nguậy gạt phăng ý nghĩ đó đi.

hắn với Hạnh cùng lên trường, cả hai cùng học chung một lớp.

hắn cũng là người nổi tiếng ở cái trường này, cũng có máu mặt, thân thế lại không tầm thường nên cũng được khá nhiều fan hâm mộ.

nhưng chỉ dám hâm mộ thôi vì ở bên cạnh cậu đã có bạn gái, ai cũng thầm ghen tị và ngưỡng mộ.

- anh....em..có chuyện muốn nhờ anh – Hạnh bên lễ hội, mặt đỏ gay.

hắn quay lại nhìn Hạnh với vẻ cứ nói đi hắn đang nghe.

- cuối tuần.....cuối tuần nghỉ...anh..anh dẫn em đi chơi nha – hắn nhìn Hạnh bây giờ mà khác với vẻ đánh đá ngày xưa nhiều.

hắn cũng tự nghĩ đã coi cô là bạn gái mà chưa làm gì được cho cô chỉ toàn làm cô vất vả, thôi hắn cũng đáp ứng yêu cầu này của cô

- ừ – hắn khề gạt đầu.

cô mừng rỡ ra mặt, rồi xin phép đi chỗ khác.

hắn cũng khề nhìn theo.

hai người cùng xải bước trên con đường công viên vào buổi sáng, không khí vô cùng trong lành nhưng thật sự thời tiết ở nước pháp này cũng lạnh, trong nhà còn có điều hòa nhiệt độ chứ ngoài trời này làm gì có.

ở xung quang đây thật sự rất đông người vì đây là cuối tuần nên ai cũng đưa một nửa của mình đi chơi.

hắn đi trước, Hạnh bên lền theo sau, hắn không ngờ Hạnh cũng có lúc nhút nhát thế này, Hạnh đã thay đổi hoàn toàn rồi.

hắn để ý thấy Hạnh cứ khề đưa mắt nhìn chộm hắn, thỉnh thoảng lại nhìn các cặp tình nhân vô cùng vui vẻ nắm tay nhau, các chàng trai che chở cho người mình yêu.

Hạnh chắc cũng đang thầm ước bao giờ mình sẽ được như vậy.

hắn khẽ cười – hắn cũng phải làm gì đó cho cô gái bé nhỏ này, hắn có thể làm rất nhiều điều nhưng hắn chắc chắn sẽ không bao giờ có thể nói – "Hạnh, anh yêu em" – vì hắn mãi chỉ yêu một người.

hắn khéo nắm chặt tay Hạnh rồi dứt tay cả hai vào trong túi áo mình rồi thản nhiên đi tiếp

Hạnh khẽ mỉm cười thầm hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

trái tim của Hạnh đột nhiên thót lên nhảy múa rộn ràng.

cảm giác ấm áp được truyền từ bàn tay lên con tim nhỏ bé. đôi má Hạnh trở lên ửng hồng đỏ hết cả lên.

khẽ nhìn xuống bàn tay hắn đang nắm lấy bàn tay mình hạnh cảm giác thật quá hạnh phúc.

Hai người nắm tay nhau như vậy đi dạo trong công viên đông người.

anh chàng hào hoa, đáng vẻ sang trọng nhưng lạnh lùng, ở anh ta có một sức lôi cuốn kỳ diệu. cô gái đi bên xinh đẹp trông thật dịu dàng trong bộ váy màu xanh nhạt.

Cả hai cứ nắm tay nhau như vậy.

- anh...anh có.....- đôi má cô khẽ đỏ lên ấp úng định hỏi tiếp nhưng không phát ra lời.

Hắn vẫn bộ mặt lạnh lùng đó nhẹ giọng nói.

- anh cần em, anh sẽ cố tạo cho em hạnh phúc, hãy ở bên anh nhé -

- xin anh đừng buông tay em ra -

Hắn khẽ cười với Hạnh, tuy không phải là nụ cười sâu từ con tim nhưng đối với Hạnh nụ cười này cũng đủ để làm con tim Hạnh xao xuyến.

- "xin lỗi cô Thiên Linh, tôi đã buông tay anh ấy để chúc phúc cho hai người, tôi biết tôi không thể bằng cô, trong trái tim anh ấy cũng chỉ chứa hình bóng của cô. Nhưng giờ đây anh ấy cần tôi và tôi cũng yêu anh ấy rất nhiều. tôi sẵn sàng làm một chiếc bút xóa, làm người thay thế để giúp anh ấy xóa đi những hình ảnh của cô trong trái tim anh ấy. sẽ từng bước xóa đi cô để anh không phải sống trong đau khổ....vì cô, anh ấy quyết định quên cô tôi sẽ giúp anh ấy.....thay thế hình bóng của cô "-

Trái tim Hạnh rung lên từng hồi xao xuyến hạnh phúc.

.....

.....

.....

.....Nhưng.....

.....hạnh phúc chưa được bao lâu thì tai họa đã ập đến.

.....Hắn đột nhiên dừng lại, bàn tay khẽ xiết chặt lấy bàn tay cô.....

.....đôi mắt nhìn chăm chăm cặp đôi đang nắm tay tình tứ đi trên đường.....

Hạnh cũng sửng người, chột dạ.....không ngờ lại gặp hai người đó ở đây.

hai người kia cũng đã nhìn thấy sự xuất hiện của hắn và Hạnh.

đôi mắt của hắn ánh lên sự tức giận khi nhìn thấy trình Khánh cùng một cô gái tình tứ khoác tay nhau (vợ chồng người ta tình tứ khoác tay nhau mà cũng tức, hề hề chắc Vương Anh vẫn đề rùi hehe...????????).

Đôi tay Hạnh nắm thật chặt để níu lấy hấn kiềm chế sự xúc động trong hấn

.....Nhưng.....

..... trong mắt giờ chỉ có sự tức giận và căm phẫn

Hấn buông tay Hạnh ra lao tới, bao nhiêu sự uất ức căm phẫn của hấn dồn lên.

hạnh cảm thấy hụt hẫng khi hấn buông tay mình ra, cô níu lấy hấn nhưng không được.

- " anh ấy đã buông tay mình vì cô ta, anh ấy.....yêu cô ta rất nhiều "-

hạnh tự cười bản thân mình, giờ thì Hạnh đã thật sự hiểu trong tình yêu không bao giờ có từ " thay thế " hình ảnh đó chỉ mờ đi trong con tim, hình ảnh đó vẫn in sâu trong một góc sâu thẳm trong trái tim và một lúc nào đó hình ảnh đó sẽ phát sáng làm chủ của con tim phải chú ý.

Hấn lao vào cho Khánh một đấm khiến khánh ngã ra, khoe môi có vết máu đỏ tươi.

Hấn tiến đến sờ cổ áo Khánh lên

- Mày là thằng đê, mày đã cướp cô ấy khỏi tay tao, vậy mà mày nhìn xem sau lưng cô ấy màu lại đi với nhỏ khác, mày đúng là đê tiện, tao tôn trọng quyết định của cô ấy, tao tin mày là người tốt, mày cũng yêu cô ấy rất nhiều, vậy mà mày xem mày đang làm gì vậy hả, giờ cô ấy đang ở đâu – hấn điên tiết lồng lộn lên trông thật đáng sợ.

Hai cô gái yếu ớt can ngăn nhưng chả thấm vào đâu.

Khánh vẫn đứng đưng, không nói một lời, không tỏ thái độ khiến hấn càng điên tiết. việc gì liên quan đến nó hấn đều không thể giữ được bình tĩnh.

Mặt mũi Khánh tím tái.

- cậu dừng lại đi anh ấy đâu có lỗi gì đâu – Thu Huyền lên tiếng quát lớn (vợ sắp cưới của Khánh)

- cậu đừng có đồ hết lên đâu anh ấy, chẳng nhẽ giúp người ta mà phải chịu đau đớn sỉ nhục này sao – Thu huyền bật khóc

Hấn hơi sững người " cô ta đang nói cái quái gì vậy? "

- Thu huyền em im đi, kệ anh, anh là người có lỗi cứ để cậu ta đánh -

- nhưng đâu phải thế.....- Thu Huyền chưa kịp nói đã bị ánh mắt của anh ngăn lại.

hạnh ra cản hấn

- anh bình tĩnh đi, có gì từ từ nói chuyện nha, anh đừng làm vậy – hạnh nhìn hấn với ánh mắt van xin

Nhưng hấn vẫn chưa nguôi giận

- anh ấy nhất định giải thích nhưng giờ anh cho anh ấy đi rửa vết thương, anh tha cho anh hai em đi, vì em một lần thôi được không? – hạnh chột bật khóc

Hấn tức giận bỏ khánh ra, không quên để lại một câu

- cậu chờ đó, chuyện chưa xong đâu, tôi sẽ bắt anh trả giá -

Thu Huyền vội vã đỡ khánh dậy

Gió từ dòng sông Xen thổi vào đưa cái không khí thoáng mát vào bờ sông làm bay bổng tâm hồn nặng trĩu của hai người đang ngồi bên bờ sông Xen

- anh.....em...em muốn nói cho anh biết việc này, một sự thật, một bí mật mà em được biết, em biết điều này nói r sẽ mang sự nguy hiểm cho anh nhưng em biết anh sẽ vẫn làm cho dù chỉ có rất ít thời gian ngắn ngủi bên người anh thực sự yêu.....yêu hơn mạng sống của mình, em không muốn nhìn anh đau khổ nữa, mạng anh đừng trách em vì đã lừa anh nhé.....-

khuôn mặt hấn tỏ ra thật sự bất ngờ và hấn chờ đợi điều mà Hạnh sẽ nói cho hấn nghe.

- em muốn nói.....

.....

..... em quyết định không yêu anh nữa -

hắn há hốc mồm kinh ngạc đây là bí mật kinh thiên động địa mà Hạnh nói sao.

-Hihi- Hạnh ráng nở nụ cười thật tươi che đi những giọt nước mắt nuối tiếc và đau khổ.

- Thiên Linh chưa bao giờ yêu anh trai em, người cô ấy yêu là chính anh " Trịnh Vũ Vương Anh " cô ấy đã rất đau khổ vì phải lừa dối anh tất cả đều vì cô ấy muốn giữ sự van toàn cho anh.....cô ấy chưa hề phản bội anh.....

Sự thật sẽ được phơi bày khi thiên mệnh đến. sự thật mà hắn được biết hắn có chấp nhận không hay cho là Hạnh bịa đặt.

Hắn có giúp được nó không khi đã biết hết sự thật.

hắn sẽ làm gì tiếp đây để giúp nó?

sẽ đi đâu tìm một nửa kia của mình?

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Dòng sông Xen cứ lững lờ trôi một cách hờ hững, dửng dưng..

Nhưng tâm trạng của hai con người trên bờ lại vô cùng đối gen, từng con sóng dữ dội cứ đập không ngừng trong lòng họ, những con sóng dữ khiến hai trái tim họ đau nhói.

cùng là một cảm giác yêu nhưng đối tượng nhưng nhớ thì lại khiến cả hai đau lòng.

Hạnh muốn dấu thật kỹ cái bí mật này, cô mong ngày đó cô không nên đứng đó nghe lén anh Khánh cùng chị Thu Huyền nói chuyện, không nên biết cái sự thật đau khổ này để cô có thể nhẫn tâm hơn giữ anh ở bên mình, trước đây cô là một người ác độc nhưng đó chỉ là cách để cô bảo vệ tình yêu của mình trước những cô gái khác theo cô " yêu là chiếm hữu tìm mọi cách để đạt được tình yêu " nhưng giờ đây cô đã biết " yêu là mong cho người mình yêu được hạnh phúc “

điều đó cô nhận ra trong tình yêu của nó và hắn

nó sẵn sàng hi sinh tình yêu của mình khiến anh hiểu lầm mình để bảo vệ sự an toàn cho anh, một mình gánh vác nhiệm vụ nặng nề, nguy cơ khủng hoảng đối diện của một vương quốc.

Còn anh sẵn sàng từ bỏ tình yêu của mình chấp nhận để cô rời xa tìm hạnh phúc mới mà thực chất đó chỉ là hạnh phúc ảo để che mắt anh.

Cả hai đều đau khổ, giằng vặt, tuyệt vọng rơi vào nhưng nhớ.

Dòng sông Xen cứ lững lờ trôi một cách hờ hững, dửng dưng..

Nhưng tâm trạng của hai con người trên bờ lại vô cùng đối diện, từng con sóng dữ dội cứ đập không ngừng trong lòng họ, những con sóng dữ khiến hai trái tim họ đau nhói.

cùng là một cảm giác yêu nhưng đối tượng nhưng nhớ thì lại khiến cả hai đau lòng.

Hạnh muốn dấu thật kỹ cái bí mật này, cô mong ngày đó cô không nên đứng đó nghe lén anh Khánh cùng chị Thu Huyền nói chuyện, không nên biết cái sự thật đau khổ này để cô có thể nhẫn tâm hơn giữ anh ở bên mình, trước đây cô là một người ác độc nhưng cô cũng là con người cô cũng có lương tâm của mình những hành động trước đây chỉ là để cô bảo vệ tình yêu của mình trước những cô gái khác, theo cô " yêu là chiếm hữu tìm mọi cách để đạt được tình yêu " nhưng giờ đây cô đã biết " yêu là mong cho người mình yêu được hạnh phúc “

điều đó cô nhận ra trong tình yêu của nó và hắn

nó sẵn sàng hi sinh tình yêu của mình khiến anh hiểu lầm mình để bảo vệ sự an toàn cho anh, một mình gánh vác nhiệm vụ nặng nề, nguy cơ khủng hoảng đối diện của một vương quốc.

Còn anh sẵn sàng từ bỏ tình yêu của mình chấp nhận để cô rời xa tìm hạnh phúc mới mà thực chất đó chỉ là hạnh phúc ảo để che mắt anh.

Cả hai đều đau khổ, giằng vặt, tuyệt vọng rơi vào nhưng nhớ.

Hạnh không nhẫn tâm nhìn hấn đau khổ sống trong tuyệt vọng, và tự đấu mình dưới đáy sâu của sự đau đớn.

-anh có biết Thiên Linh là con nuôi của nhà họ Hoàng không? – Hạnh hỏi hấn một câu mà khiến hấn bất ngờ.

Hấn im lặng chờ Hạnh nói tiếp.

- Cô ấy thực ra là người con thứ 2 của nữ hoàng Anh, là công chúa của vương quốc Anh và là em gái của thái tử Mair -

Hấn vô cùng bất ngờ với thân phận thật sự của nó nhưng vẫn im lặng không nói lên lời.

- anh..yêu cô ấy bao nhiêu – Hạnh quay qua hỏi hấn một câu.

- anh yêu cô ấy nhiều hơn mọi thứ trên đời và hơn chính cả bản thân mình – Hấn trả lời chắc nịch.

Hạnh cười đau khổ, tự mình xót xa đơn phương yêu một người

- cô ấy.....giờ rất cần anh hơn lúc nào hết,.....-

Hấn nghe những việc mà nó làm những đau khổ của nó khi phải lựa chọn giữa tình yêu và sứ mệnh, nó đã khóc khi phải nói dối hấn khi phải tỏ ra thờ ơ với hấn.....tất cả đều vì không muốn hấn dính vào nhưng nó đâu hay điều nó làm còn làm hấn đau khổ hơn gấp trăm lần, cả hai người đều chịu đau khổ uất ức.

một giọt nước mắt khế rơi, hấn thấy đứng trước tình yêu mình thật yếu đuối.

- giờ chính thức em với anh chỉ là bạn thôi nhé, hãy coi như em chưa bao giờ yêu anh,em sẽ dừ lấy chút tự trọng này cho riêng mình, mình.....chia tay nhé – Hạnh mỉm cười thật tươi rồi quay lưng đi chạy thẳng, cả người Hạnh khế run lên.

hấn biết Hạnh đang khóc nhưng hấn cũng không đủ can đảm đối mặt với Hạnh, Hấn biết hấn nợ cô nhiều nhưng có lẽ kiếp này không thể, cảm ơn cô đã nói cho tôi biết sự thật.

- thưa cậu, chủ tịch đang bận mong cậu chờ ạ, nếu cậu có hẹn trước thì để tôi báo với chủ tịch – cô thư ký trẻ hoa mắt vì vẻ đẹp chết người của chàng thanh niên.

- không cần, tôi vào – Hấn tỏ ra lạnh lùng bước thẳng vào.

cô thư ký nhanh chóng cản lại

- chủ tịch đang bàn chuyện mong cậu chờ -

- tôi không rảnh – hấn liếc cô 1 cái khiến cô xanh mặt nhưng cũng không thể không cản.

đúng lúc cửa phòng bật mở, một người đàn ông đi ra

- Chú Sinh – cậu lên tiếng, đây là giám đốc chi nhánh ở Pháp được mẹ hấn điều sang.

ông quay lại nhìn cậu

- ôi, cậu Vương Anh, cậu đến khi nào vậy? – ông bất ngờ vì rất ít khi hấn đến tìm mẹ.

(mẹ hấn phải Qua Pháp xử lý công việc nên hấn đến tìm luôn đỡ khỏi về Việt Nam)

cô thư ký cúi chào – giám đốc -

- cô ta lẳng nhăng quá không cho cháu vào – hấn đánh mắt xang cô thư ký khiến cô toát mồ hôi mà người thì lại run lên cầm cập.

- mong cậu thông cảm cô ấy không biết, và lại cô cũng làm theo trực trách của mình thôi – ông tạ lỗi với hấn.

Hấn không nói gì đi thẳng vào phòng.

- giám đốc, tôi.....- cô thư ký sợ sệt lúng túng.

- không sao, lần sau nhìn thấy cậu ấy thì cứ để cậu ấy vào, cậu ấy là con của chủ tịch đó -

cô thư ký kinh hãi biết mình chọc phải tổ ong bò vẽ.

- mẹ – cậu tiến lại phía bàn làm việc của bà, gần 2 năm rồi cậu chưa trực tiếp gặp bà.

bà ngẩng đầu lên bất ngờ

- Vương Anh con đến lúc nào vậy, sao không báo ta để ta chuẩn bị – bà gạt những bản hợp đồng sao một bên ôm con trai vào lòng mỉm cười hạnh phúc.

bao năm qua bà vất vả cất lực chầy đồng chạy tây, bù đầu lo cho công ty không có cả thời gian về thăm con trai, nhưng cậu cũng chưa hề than trách bà một câu vì cậu biết bà làm tất cả vì cậu.

- mẹ vất vả quá không?-

bà nở một nụ cười hạnh phúc

- thấy con là ta vui rồi, chẳng mệt mỏi gì nữa -

- trưa nay mẹ về biệt thự nha, con sẽ tạo cho mẹ một bất ngờ -

bà vui mừng khôn xiết khẽ gật đầu

- ừ mẹ nhất định về -

.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

-thưa chủ tịch, bà định ra ngoài ạ sắp đến giờ họp rồi ạ – cô thư ký nhắc nhở bà.

bà vẻ mặt vô cùng hớn hờ

- ta có việc quan trọng hơn cuộc họp kinh doanh này, cô thông báo cho giám đốc Trần chủ trì cuộc họp rồi báo cáo cho ta là được -

Cô thư ký há hốc mồm tự hỏi đây có phải là người phụ nữ của công việc xây dựng tập đoàn Trịnh Vương nổi tiếng không mà có thể bỏ mọi công việc và cuộc họp quan trọng, điều này chưa từng xảy ra.

bà chủ tịch rời đi với vẻ hớn hờ như sắp sửa lấy chồng.

bà bước vào căn biệt thự mà đã gần nửa năm chưa về.

ngôi biệt thự vắng vẻ nhưng không gây cho người ta cảm giác sợ hãi mà cho người ta cảm giác thật ấm cúng nhẹ nhàng.

khẽ đẩy cửa bước vào

mùi " thơm ngào ngạt " đã sộc vào mũi bà khiến bà tủm tỉm cười.

bà tiến thẳng vào bếp thấy thẳng con quý tử đang vô cùng.....trật vật với đồng đồ ăn.

cậu đang mặc chiếc tạp dề quay lại nhìn bà cười ngây ngô trông thật đáng yêu.

bà thăm nghĩ chẳng lẽ đây là bất ngờ mà thằng con trai muốn tặng cho bà sao.

- mẹ về rồi à, mau lên phòng nghỉ ngơi đi, nếu con chưa gọi là không được ra khỏi phòng đâu nha nếu không sẽ bị phạt nặng đó – cậu nhìn bà tỉnh ngịch.

bà thật hiếm khi được nhìn cậu vui vẻ thế này, bà rất trân trọng phút giây này.

mà mỉm cười hiền hậu

- được được ta lên, xem thằng con quý tử này sẽ cho ta điều bất ngờ gì đây -

Bà quay người lên phòng hần thì liền chú tâm vào việc vẫn còn dang dở.

bà đứng trên cửa sổ nhìn ra ngoài, trời đã xẩm tối rồi mà thằng con trai vẫn loay hoay với đồng lộn xộn.

bà nhanh chóng dỡ tài liệu vẫn còn dang dở ra làm. thật sự là bà bận đến tối mịt tối mui.

một lúc sau co tiếng gõ cửa

- mẹ ra ăn cơm – tiếng hần vọng vào

bà thu dọn tài liệu rồi ra mở cửa, hần đang đứng đó cười toe toét làm bà không nhận được bật cười

đưa hai tay lên véo má hần – khi con của mẹ thật đáng yêu -

- mẹ, con không phải khi – hần nhăn mặt phụng phịu đáng vẻ khó thấy.

hần ghét cay ghét đắng từ này, trước đây hần cũng bị nó coi là khi tóc vàng, giờ mẹ lại kêu là khi con đáng yêu.

hai người phụ nữ mà hần yêu nhất chỉ biết bắt nạt hần thôi

hần bắt bà nhắm mắt lại rồi dẫn bà đi

bà cảm nhận được đây là đi lên chứ không phải đi xuống phòng ăn.

gió từ sân thượng thổi vào chiếc váy dài bà đang mặc.

hần bỏ tay ra từ từ cho mắt bà mở ra.

bà ngạc nhiên cực độ, vô cùng nhiều những ngọn nến lung linh trong cốc nến tạo một không gian lãng mạn.

chính giữa là một chiếc bàn, bên trên là vô cùng nhiều những món ăn đẹp mắt, một lọ hoa to rực rỡ, hai chiếc ly và một trái rượu vang đỏ.

- con định hẹn hò với ta à – bà trêu chọc con trai

cậu cũng mỉm cười đưa tay ra

- thưa quý bà tôi có được vinh dự mời quý bà dùng bữa tối không? -

khuôn mặt hiền hậu của bà nở rộ

- ta rất sẵn lòng – bà quàng tay qua tay hần

cả hai cùng bước tới bàn ngồi xuống

- bà khẽ cầm đĩa lên gấp thử một món trông bắt mắt nhất.

hần nhìn bà đầy chờ mong kết quả công lao của mình.

bà đưa lên thử xong, nhai thật chậm chậm khẽ gật gù mặt cười mà không nói lên lời.

mấn thấy mẹ gật gù lên rất hài lòng cầm cả đĩa xẻ nguyên một nửa vào bát mẹ mình.

bà mắt tròn há hốc – ta..ta không ăn được hết nhiều đó đâu, phải để ta ăn món khác chứ -

- mỗi đĩa thức ăn ở đây mẹ phải ăn hết một nửa

.....rằm.....

bà ngã ngửa té ghế thẳm mắng thằng con trai ác ôn hại mẹ, bắt mẹ ăn bao nhiêu đó mà ngay đến chính bản thân hấn còn chưa động đũa.

hấn vội vàng đỡ mẹ dậy

- cái ghế này cũ rồi, tựa vào nhẹ đã đổ rồi, bà bối rối trước thằng con trai.

bà ngồi dậy hấn cũng về chỗ ngồi của mình bắt đầu dùng bữa

hấn ăn miếng đầu tiên mặt nhăn. tí thì phun hết

hấn giờ mới biết cảm giác của mẹ lúc lấy chỉ có thể " thông cảm ".

hấn gạt thức ăn xang một bên đi vào trong và lấy đĩa gì thật to ra

- a.....là bánh ngọt mà hấn đã từng làm cho nó ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

hấn trên tay bung một đĩa bánh ngọt to trông vô cùng hấp dẫn nhìn mà chảy nước miếng trông cách bố trí cũng rất đặc sắc.

- mẹ ăn thử xem thấy thế nào? – hấn cắt một miếng bánh bỏ vào đĩa cho bà.

bà khẽ đưa chiếc đĩa lên nếm thử

đôi mắt hấn nhìn bà tràn đầy mong đợi

- con làm ngon hơn ta rồi, thế này thì ta được ăn bánh ngon dài dài rồi, hương vị hạnh phúc thật ngon – bà cười rạng rỡ.

guồng mặt hấn trùng xuống nhưng tan đi rất nhanh.

- công việc rất vất vả phải không? mẹ nên chịu khó nghỉ ngơi chăm sóc sức khỏe – hấn nhìn bà thấy gầy yếu hơn nhiều so với hai năm trước.

- công việc cũng nhiều nhưng ta vẫn đảm nhận được, ta đang đợi con quay về giúp ta quản lý công ty để ta có thể an nhàn mà hưởng tuổi già -

nghe những lời bộc bạch của mẹ hấn thấy trái tim mình đau đớn, ai đang sát muối vào tim hấn vậy?

nhưng hấn đã.....

- mẹ.....- hấn muốn nói với bà điều gì đó nhưng không thể thốt lên lời.

- con cứ nói đi mẹ đang nghe đây, sao hôm nay cứ úp úp mở mở vậy – bà cười trước sự ngây ngô của thằng con trai.

cậu trấn an lại mình lấy dũng khí

- cha con.....-

lời chưa thốt ra hết nhưng về mặt bà đã vô cùng bất ngờ và thất thần, chiếc đĩa trên tay bà khe buông lỏng dường như là sắp rơi xuống.

- con...con biết là không nên nhắc đến truyện này nhưng thật sự.....mẹ còn yêu ông ấy không? -

bà chưa khỏi thất thần, điều này bà chưa bao giờ nghĩ đến con trai mình lại hỏi câu này, bà đã định chôn vùi tình yêu này ừ hơn chục năm nữa rồi.

- ta.... ông ấy cũng có gia đình riêng rồi, ta cũng đã lãng quên lâu rồi -về mặt bà chùng xuống buồn thiu.

cậu nhìn thấy trong mắt bà sự tiêc nuối, nỗi đau đớn trải dài theo thời gian, nhưng tình yêu cũng từ đó mà lớn dần.

- con xin lỗi.... chỉ vì con mà..... -

bà không để hấn nói tiếp đã ngắt lời

- đây là điều ta đã chọn, con là thứ quý giá nhất trên đời là niềm hạnh phúc và cũng là cuộc sống của ta, bất cứ ai dám làm hại con tôi thương con người đó sẽ phải trả giá – tronh mắt bà hiện lên sự cương quyết.

- ông ấy cũng không có cố ý -

- khi ta lấy ông ấy ta cũng đã chấp nhận số phận, khi đó ta quá nông nổi không nghĩ hậu quả sau này mà chỉ thấy hạnh phúc trước mắt. đến cái người tưởng chừng ta mất đi con ta đã rất hối hận, ta không hoàn toàn trách ông ấy nhưng ta cũng không muốn đối diện với sự thật và cách ta chọn là chạy trốn – nước mắt bà khẽ rơi bà đã bộc bạch sự đau khổ trong lòng bà bao năm

hấn đưa tay khẽ lau đi những giọt nước mắt, đây là lần đầu tiên bà nói ra hết lòng mình đối với hấn.

hấn cảm nhận được bà vẫn yêu ông ấy vô cùng, đây là hi vọng mong manh của hấn, chỗ dựa của bà sau này để bà không thấy cô đơn và.....giảm đi sự mất mát.

- hãy đi tìm người đàn ông trong bức ảnh này cho tôi, càng nhanh càng tốt tôi đang cần gấp – hấn đẩy tấm ảnh đến trước mặt của người đàn ông

- vâng, tôi sẽ đi điều tra rất nhanh sẽ có kết quả thôi ạ – ông ta khẳng định chắc nịch.

hấn đẩy một phong bì cho người đàn ông, nhìn ông ta với ánh mắt tin tưởng

ông ta rút phong bì vào túi và chào hấn rồi đi ra khỏi quán cà phê

hấn cũng nhẹ nhàng đẩy ghế rồi bước đi ra khỏi quán với dáng vẻ ạnh lòng và thật cô đơn.

hấn ngắm nhìn xung quanh căn nhà mà chưa bao kỷ niệm ngọt ngào của hấn, nụ cười duyên dáng gây thơ rung động lòng người. bất cứ ai cũng phải điều đứng trước vẻ đẹp đó.

nhìn ngắm căn nhà mà hấn cứ thù người ra trông như một thằng ngố thật sự.

khẽ kéo chiếc rèm trên tường sang để lộ một bức ảnh một tiên nữ đang say giấc ngủ, đây là bức ảnh hấn nén chụp khi thấy nó đang ngủ

từng đường nét trên khuôn mặt này, từng ánh mắt gây thơ lúc tỉnh nghịch mà nó nhìn hấn.

hấn đang chờ đợi, đợi đến thời cơ, hấn muốn gặp lại nó, nói thật lớn rằng " đồ ngốc anh đã biết hết rồi. đừng dấu anh nữa hay về bên anh đi ".

từng ngày chờ đợi trôi qua là từng phút giây hấn nôn nao cồn cào, ruột gan như đang gào thét thúc dục hấn.

nhưng mối vướng bận duy nhất là người mẹ đã hi sinh tất cả cho hấn, hấn không yên tâm.

tiếng chuông điện thoại của hấn ngân vang

- alô – hấn vẫn giữ vẻ lạnh lùng cố hữu

- -

- được tôi đến ngay -

hấn lao ra khỏi nhà với vẻ gấp gáp, hấn phóng trên đường với tốc độ kinh hoàng khiến người ta nổi tóc gáy.

hấn bước vào đã gây sự chú ý của bao người

dáng vẻ điềm tĩnh, nhàn nhã và lạnh lùng tạo cho hấn một sức hút mãnh liệt

hấn đưa tầm mắt đảo một lượt và đã xác định được mục tiêu của mình.

hấn tiến lại gần

- chào cậu – ông ta kính cẩn

hấn nhẹ gật đầu ngồi xuống

ông ta đẩy một tập tài liệu qua cho hấn

- nhờ vào thông tin về tên tuổi và bức ảnh cậu cung cấp tôi đã tìm được người cậu cần tìm, vì ông ấy rất nổi tiếng nên cũng không khó khăn trong việc

tìm kiếm -

- tôi muốn biết đích xác ông ấy tái hôn chưa? – hân hơi nhăn mày khó chịu

- ông ấy chưa một lần tái hôn, ông vẫn chung thủy với người vợ đã bỏ ông ấy -

hân khá ngạc nhiên không ngờ thời gian đằng đẳng như vậy mà ông vẫn luôn chung thủy với mẹ hân

nét mặt hân dần ra sung sướng vội vã đưa phong bì cho người kia và bước thật nhanh ra khỏi quán không còn về nhà nữa lúc vào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

nó đứng bên khung cửa sổ đang chờ đợi một ai đó

ánh trăng mờ nhạt soi rõ khuôn mặt xinh đẹp nhưng tựa như bức tường băng ngàn thu khó tan chảy.

những cơn gió nhẹ khẽ lùa vào phòng khiến người ta lạnh run

- Thiên Linh -

một giọng của người con trai lên tiếng

- anh đến rồi à, thế nào? – sắc mặt không hề thay đổi vẫn lạnh lùng như vậy

- cha bảo anh báo với em, có lẽ sẽ lỡ kế hoạch nếu thực hiện sẽ vô cùng nguy hiểm, chúng ta quá ít, em phải tìm cách nắm giữ được binh quyền nếu không khó mà có thể thực hiện – giọng của chàng trai trầm xuống -

- còn gì nữa không? -

- còn -

nó im lặng lắng nghe

- em có thấy sự muội của anh không? anh tìm mãi mà không tìm thấy sự muội thông minh hoạt bát luôn bắt nạt anh đâu cả – anh cười buồn

nó cũng vô cùng xót xa nó biết nó đã thay đổi nhưng nó không còn lựa chọn. nếu mình không tàn nhẫn thì người khác cũng sẽ không tha cho mình và người thân.

- sự muội anh chết cách đây 3 tháng rồi, cô ấy sẽ không thể quay trở lại đâu – khuôn mặt nó lạnh tanh nhưng trong giọng nói lại run run.

- anh tin.....cô ấy nhất định quay trở lại vì.....cô ấy vẫn còn trái tim – cậu khẽ cười

nó nở một nụ cười chua xót, trái tim ư nó đã đóng băng rồi, đâm không biết đau ngứa không biết chảy máu, tất cả chỉ là dĩ vãng, máu trong tim nó đều chảy theo con người đó rồi.

nó đứng thẫn thờ bên khung cửa sổ nhìn về khoảng không vô định với tâm trạng ngổn ngang.

- em rủ chị ra đây chơi mới em chứ sao ngồi đó mà thất thần, giận chị ghê cơ – Zin ra giọng người lớn giáo huấn bà chị một trận.

cô quay lại mỉm cười nhẹ với Zin

cô khẽ xoa đầu cậu nhóc.

- chị này em lớn rồi chị đừng có xoa đầu em như vậy – cậu bé chu mỏ đáng yêu nên nhìn cô

cô khẽ bật cười đây là cậu nhóc 10 tuổi sao, cô thấy là một ông cụ non thì có.

- chị xuống đây giúp em đánh cái này vào gôn đi, cứ ngồi thừ ra – Zin đưa cho nó cây gậy đánh gôn còn mình sang ô khác.

nó cầm cây gậy đánh gôn nhưng nào có tâm trạng đánh, toàn trượt hoài.

cậu nhóc nhìn tôi mà thở dài lắc đầu (quốc vương tương lai đầy chiến vọng đây)

- ai bắt nạt chị mà khiến chị thất thần vậy, để Zin giải quyết cho Zin là đàn ông mà phải bảo vệ bà chị bé bỏng này chứ – Zin đến gần rồi kêu nó cúi xuống.

nó cũng ngây ngốc làm theo

cậu nhóc om nó vào lòng vỗ vỗ lưng nó

- ngoan, Zin sẽ bảo vệ chị không ai dám bắt nạt chị đâu, đã có Zin siêu nhân đây rồi bất cứ kẻ xấu nào cũng sẽ bị Zin tiêu diệt không giám bám đuôi chị nữa -

cậu nhóc còn cố tình xoa xoa đầu của nó

mắt nó mở to, cơ mặt cứng nhắc

cậu nhóc biết điều nên cười cười rồi chạy

- Zi.....n.....n em muốn ăn đòn phải không mà chọc tức chị -

nó liền tăng tốc đuổi theo cậu nhóc

cậu nhóc thì cứ vui vẻ cười khanh khách khi đã trốn tức được bà chị la sát này

đây mới chính là hương vị cuộc sống, là tình yêu thầm lặng không cần biểu cảm mà cũng có thể cho người kia thấy rõ ràng.

ở đây tiếng cười vui vẻ nhưng ở bên kia đại dương có một chàng trai đang trầm mặc đợi chuyến máy bay đi Mỹ, hi vọng mong manh để tìm lại một nửa trái tim đã mất

hai người họ là của nhau và sẽ mãi mãi là của nhau dù có bất kỳ điều gì xảy ra, đó là duyên phận cũng là ý trời và là tình yêu của họ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Tiếng chuông điện thoại khẽ ngân vang

- alo – ông Vũ Quốc Lâm lên tiếng

- thưa chủ tịch có cậu Vương Anh muốn gặp ạ -

- ông nhủ mày

- tôi đang bận hãy hẹn cậu ta ngày khác – ông đập máy

—

Tiếng chuông một lần nữa ngân vang

- thưa ông cậu ấy bảo muốn tìm cha – cô thư ký nó về hơi sợt sệt

ông vô cùng bất ngờ

- hỏi họ tên cậu ấy là gì –

- là Trịnh Vũ Vương Anh ạ -

ông cả toàn thân cứng đờ, khóe mi có một giọt nước mắt tuôn trào

- mời cậu ấy lên đây -

- -----

Đối diện với ông là một chàng trai vô cùng tuấn mỹ, cả người cậu toát lên vẻ cao sang khí phách hơn người không khác ông hồi trẻ là mấy

- cậu đến đây có việc gì – ông hỏi

- ông có phải Vũ Quốc Lâm không? – cậu vào thẳng vấn đề

- phải – ông nói vẻ hơi khó khăn

- ông biết bà Trịnh Phước Nhân không? – vẫn là một câu hỏi truy vấn

- có –

- ông còn yêu bà ấy không? – (đây là con hỏi cha hay hỏi tội phạm vậy trời).

ông bất ngờ không thốt lên lời, ông nên trả lời là có hay không đây

cuộc sống của ông thật quá nguy hiểm, ông có thể rời xa người thân chứ không thể để họ về nơi vĩnh hằng trước ông được.

- đừng nên do dự trong tình yêu vì sẽ rất đau đớn –hắn nhắc nhở ông cũng như nhắc nhở chính mình.

- ta..... ta sợ con và bà ấy không chấp nhận ta xung quanh ta luôn đing dập nguy hiểm – khuôn mặt ông trùng xuống trông thấy tội

- bà ấy vẫn yêu ông rất nhiều và.....rất cần ông –

- ta....sẽ đem nguy hiểm cho hai người –

- nếu tôi sợ thì đã không đến tìm ông –

- tôi mong ông sẽ giúp tôi chăm sóc bà ấy.....thay tôi – hắn lộ rõ vẻ xót xa đau đớn

ông bất ngờ lắp bắp

- con...con muốn làm gì? –

- tôi chỉ xin ông hay chăm sóc bảo vệ bà ấy, tôi đành bất hiếu vậy –

hắn đứng lên định bước ra khỏi phòng nhưng

-con muốn làm gì, ta không thể để con như vậy –

Ông giữ tay hắn lại

- ông không cần bận tâm,tôi tự khắc giải quyết chỉ mong ông hãy nhận lời tôi chăm sóc bà ấy cẩn thận –

cậu quay đi nhưng vẫn bị ông ấy kéo lại

- chẳng lẽ con biết rồi sao, con.....con – ông lắp bắp lưỡng lự

hắn nhủ mảy bắt ngờ không kém

- ông biết gì sao, nói tôi biết đi –

- ta ta....., việc con đang định làm cứ giao cho ta nhất định ta sẽ làm –

hắn quay lại nhìn ông với ánh mắt nghi hoặc

- ông biết cô ấy –

ông khẽ gật đầu

như nhớ ra điều gì đó hắn hỏi tiếp

- ông là cha nuôi cô ấy –

ông chẹn tròn mắt –sao...con biết –

hắn ôn nhu giải thích

- thiên Nam đã từng nói cha nuôi cô ấy là ông chùm thế giới ngầm và theo như tôi điều tra được ông chính là ông chùm thế giới ngầm danh tiếng –
- cô ấy thế nào rồi – hắn rách muốn biết hiện nay nó ra sao, hắn nhớ nó rất nhiều
- nó giờ như một tảng băng không còn sức sống, tôi tại chỉ để trả thù và bảo vệ người thân – ông nói thật tình trạng của nó cho hắn vì giờ đây ông biết chỉ có hắn mới giúp được nó chờ lại thành cô gái hoạt bát như xưa thôi
- ta sẽ giúp con –
- con.....có tha thứ cho ta không? –ông nhìn hắn với vẻ chân thành nhất, chứa chan bao tình cảm cha con mà chục năm nay ông luôn giấu trong lòng
- từ trước đến nay tôi chưa bao giờ ghét ông nhưng chỉ cần ông làm mẹ tôi quay lại tôi sẵn sàng gọi ông là cha, tạm biệt –

hắn bước thẳng ra ngoài để ông với một cái đầu óc trống rỗng trái tim đau sót

- ông làm gì đây để giú hai đứa con ông yêu thương được hạnh phúc và có cuộc sống bình an.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Cả cung điện trở nên nhộn nhịp, tất bật, ai cũng có vẻ vội vã hốt hải người ra kẻ vào.

Chỉ mình nó ngồi một cách vô hồn để theo dõi những người đang tất bật kia

Nhìn nó đâu có ai nghĩ rằng mọi người tất bật chỉ để chuẩn bị cho ngày sinh nhật của nó chứ

Mọi người đều vô cùng chờ mong chỉ có một mình nó là hời hợt không quan tâm

Cung điện được trang hoàng hết sức tuyệt đẹp chỉ để mừng sinh nhật của một nàng công chúa lạnh lùng còn không thèm quan tâm đến chính bữa tiệc của mình, cứ như là đây đang tổ chức cho ai đó chứ không phải nó.

.....

Ánh đèn lung linh huyền ảo, những trái bóng bay với đủ màu sắc ở khắp nơi, những lẵng hoa hồng tươi đỏ rực.

, âm nhạc dịu nhẹ du dương

Mọi người vui mừng hôn hờ

Khắp khán phòng chứa đầy niềm vui

- trên khán đài bên phải là một chồng ly rượu được xếp tầng tuyệt đẹp, lấp lánh trong ánh đèn như một khối thủy tinh không suốc chắc chắn bền vững.

bên trái khán đài là chiếc bánh sinh nhật 10 tầng to đại choác do chính đầu bếp hoàng gia chuẩn bị để tặng công chúa trong ngày sinh nhật.

mọi người cầm trên tay những chiếc ly qua lại chào hỏi náo nhiệt

- cảm ơn mọi người đã dành thời gian đến dự sinh nhật lần thứ 18 của con gái ta, chúc mọi người một buổi tối vui vẻ

trong khán đài có một cô gái thướt tha trong bộ váy dài bằng bễnh tinh khiết, những hoa văn trên váy vô cùng tinh xảo do nhả thiết kế nổi tiếng nhất thế giới tự tay làm

mái tóc mượt mà mọi khi được cuốn sang một bên vai xoắn khề từng lọn trông nó thật hiền dịu.

nàn da trắng cùng chiếc váy tinh xảo lấp lánh trong ánh đèn làm chính bản thân nó trở nên lung linh.

mỗi bước đi của nó có hàng nghìn ánh mắt dõi theo không thể dời

hình ảnh nàng tiên nữ xuất hiện làm ai cũng thất thần khó có thể rời mắt, tường bước đi, từng cử chỉ đều toát nên vẻ thanh nhã cao sang quyền quý.

-tôi rất vui và vinh dự khi được tiếp đón quý vị,cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật lần thứ 18 của tôi mong mọi người có một không khí vui vẻ trong bữa tiệc, bữa tiệc hôm nay chính thức được bắt đầu –

Một chàng pháo tay dòn dã vang lên sau bài phát biểu của nó

Nó tiến lại chỗ chông ly được xếp tỉ mỉ từng ly từng tí

Nhẹ nhàng cầm trai rượu nên và bật nắp

Tiếng nổ của trai rượu được bật chính thức mở đầu cho bữa tiệc ngày hôm nay

Nó nhẹ nhàng rót rượu từ trên ly cao nhất xuống, rượu cứ tràn xuống tràn xuống khi đến hết ly nó mới ngừng

Mọi người bắt đầu hoà theo những bản nhạc du dương, chìm vào không gian vô cùng lãng mạn.

Nó hờ hững đứng một góc trong bữa tiệc

Nhìn ra không khí náo nhiệt xung quanh mà cười một cách chua chát, ngày hôm nay là ngày đặc biệt sao mà nó lại chẳng thấy vui chút nào mà lại có cảm giác khinh bỉ

- hôm nay em thật lộng lẫy, làm tim tôi thật muốn nhảy ra theo em luôn – Nickan từ đâu bước tới

nó cũng mặc hấn ta, coi hấn ta là không khí chẳng muốn chả lời

nó định bước đi

- tôi muốn tặng riêng cái này cho em – hấn kéo tay nó lại rồi rút ra một chiếc dây chuyền bằng kim cương lấp lánh vô cùng có một không hai.

nó nhìn chiếc dây chuyền khẽ mỉm cười

- giá của tôi chỉ bằng cái dây chuyền này sao, thật vô nghĩa – nó không thèm nhìn lại bước thẳng đi.

Chiếc bánh gatô được đưa đến giữa hội trường.Giờ đây mới chính là phần quan trọng nhất là thổi bánh gatô

Mọi ánh đèn đều được tắt và ánh nến lung linh trong màn đêm

Nó khẽ nhắm mắt ước nguyện, mọi người đều hướng ánh mắt dõi theo nó

Nó thổi thật mạnh để ánh nến bay thật xa mang những lời ước nguyện của nó thành sự thật dù nó biết sẽ không bao giờ thực hiện được, nhưng nó vẫn hi vọng trong.....vô vọng.

Từng bông hoa hồng đỏ đẹp rực rỡ, từng lời chúc được mọi người trong bữa tiệc tặng

Rất nhiều hoa, rất nhìn lời chúc nhưng sao nó chóng rỗng thế.

Và người cuối cùng trong bữa tiệc chur chúc mừng nó đang tiến gần,một chàng trai vô cùng tuấn tú với vẻ mặt thật lạnh lùng nhưng trong mắt lại chứa chan sự ôn nhu dành cho cô gái trước mặt.

Trên tay chàng là một bông hồng nhưng.....là một bông hồng tím vô cùng đặc biệt (phun sơn đó hehe)

Tim nó đập mạnh liên hồi, đôi má đỏ ửng lên, toàn thân nó run bần bật không thốt lên lời.

Khoảng cách càng ngày càng gần.....và giờ đây là mặt đối mặt

- chúc em một sinh nhật đầy màu tím, một hạnh phúc màu tím.....và hãy cười thật tươi để những bông hoa tím nở rộ.....

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

- Tôi chúc em một sinh nhật đầy màu tím, một nụ cười tím và một trái tim màu tím –

Hắn nhẹ nâng mu bàn tay nó đặt lên đó một nụ hôn thật nhẹ nhàng nhưng chưa chan bso tình cảm thiêng liêng mà hắn dành cho nó.

Nó đứng đó, đôi môi khẽ mấp máy như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi

Cảm xúc trong nó đan xen lẫn lộn

Vừa vui mừng, vừa lo lắng, vừa hồi hộp vừa sốt x

Hắn trước mắt nó gây đi quá nhiều, hắn cũng lạnh lùng hơn hồi hai người mới gặp nhưng điều không bao giờ thay đổi đó là sự ôn nhu trong mắt hắn dành cho nó, ánh mắt chỉ dõi đến nó mà thôi.

Mắt nó cay cay, lệ như muốn trực trào nhưng đã bị nó nuốt xuôi vào trong, tự trấn an mình hay bình tĩnh, đã làm phải làm tới cùng không còn đường quay trở lại

- cảm ơn anh – nó không chỉ muốn nói ba từ này mà muốn nói với hắn rất nhiều nhưng lời chưa tuôn ra đã bị nó nuốt xuôi vào trong.

hắn mỉm cười, nụ cười mà nó luôn nhưng nhớ nụ cười mà hằng đêm nó vẫn thường mơ, nụ cười khiến tim nó sao xuyên và nụ cười cũng làm tan nát con tim.

nó thấy mình thật yếu đuối

dù nó cố mạnh mẽ đến đâu, dù ai cũng nghĩ nó là người lạnh lùng máu lạnh nhưng đứng trước hắn nó luôn yếu đuối.

nó muốn được hắn che chở nhưng tất cả chỉ là ước nguyện.

tiếng nhạc du dương đưa người ta vào một thế giới vô cùng lãng mạn

hắn đưa tay ra mời nó nhảy một điệu

nó thật lưỡng lự – phải làm sao bây giờ nhận hay không? – nó bỗng nhiên bối rối mất hết vẻ tự tin hàng ngày.

hắn bật cười khẽ, trông nó lúc này thật đáng yêu, đôi má hồng đỏ lị thêm cả nân da trắng làm khuôn mặt nó thật nổi bật

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

nó cùng hắn đu đưa theo điệu nhạc chậm bổng, từng bước nhảy là từng bước trái tim nó sao xuyên, đôi vai nó khẽ run lên bần bật.

- em yêu anh hay yêu Khánh – hắn đột nhiên hỏi làm nó giật mình

- chuyện...chuyện này không phải đã rõ ràng rồi sao – người nó bắt đầu toát mồ hôi

- anh muốn hỏi lại, để biết thật rõ ràng....từng sự thật một -hắn nhìn nó với ánh mắt sắc nẹm khiến nó thật phát hoảng, hắn nói vậy là có ý gì

- đã rõ ràng từ lâu rồi thì nhắc lại làm gì – khuôn mặt nó trùng xuống

hắn cười gian manh

-anh đã biết.....- hắn chưa kịp nói hết câu đã bị người khác xen vào.

- chào....à hình như cậu là cậu Vương Anh của tập đoàn Trịnh Vũ thì phải, rất hân hạnh được làm quen – anh ta đưa tay phải mình ra – tôi là Nickan –

hắn nhìn anh ta vẻ hơi khó chịu nhưng cũng đưa tay ra -tôi là Vương Anh –

- cảm ơn anh đã đến dự bữa tiệc – Nickan vềmặt tươi cười tự đắc

hắn tức lộn ruột ý trong câu nói quá là kích người

- hắn dám ám chỉ Thiên Linh Là của cậu ta –

hắn nhìn thấy tên Nickan ghé sát vào nó to nhỏ khiến hắn tức lộn ruột

- à nhân tiện gặp anh ở đây tôi cũng tiện thông báo anh luôn, tôi và cô ấy sắp đính hôn -

lời nói đánh trúng tim của hắn

hắn quay sang nó để xác minh nhưng chỉ nhận được một cái cúi đầu, hắn thật suy sụp

- chúng tôi có việc xin phép – Nickan để lại một nụ cười đắc thắng rồi kéo nó đi

- " xin lỗi, thật xin lỗi em không thể làm gì khác, em không muốn cầm con dao mà đâm vào anh đâu nhưng em không còn lựa chọn " –

Cô nhớ lại lúc Nickan thì thầm vào tai nó

-em không muốn anh ta bị tổn thương đúng không, thế thì hãy tránh xa anh ta ra, điều đó sẽ giữ an toàn cho anh ta, tôi đã từng cảnh báo em rồi đừng để đến lúc tôi làm điều đó, em biết tôi có thể làm được gì mà –

Một bữa tiệc sinh nhật đầy nước mắt

..... mặn chát

.... cay đắng.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tôi yêu những cô bạn của tôi

Nickan kéo nó đi ra khỏi bữa tiệc - bỏ ra anh định kéo tôi đi đâu, bỏ tôi ra – nó cố kéo hắn lại nhưng không thể

hắn kéo nó đến vườn hoa hồng được trồng sau cung điện nguy nga

hai bên là những bông hoa hồng rực rỡ đỏ tươi, nó được trồng trong nhà kính bảo quản thật cẩn thận

- anh kéo tôi đến đây làm gì –

anh ta nắm chặt hai vai nó, khẽ rít mạnh đầy tức giận

- em hãy tránh thật xa thằng đó ra, anh không muốn nhìn thấy em nói chuyện với tên đó, đứng cùng tên đó hay tưởng nhớ đến tên đó cả em nghe rõ chưa –

nó cảm thấy rất đau nhưng khuôn mặt của nó vẫn lạnh tanh không hề thay đổi

- em là của tôi, chỉ là của mình tôi thôi, tôi không cho phép ai dám vượt mặt tôi –

hắn siết chặt vai nó rồi ôm nó vào lòng

- đau, đau quá...-

cái ôm này sao đau đón vậy, cái ôm ấm áp, ngọt ngào chỉ có ở Vương Anh, chỉ ở bên Vương Anh nó mới thật sự hạnh phúc, chỉ ở trong vòng tay đó nó mới thấy bình yên và cảm nhận rằng mình được yêu thương, được vỗ về an ủi, nhưng giờ đây nó đã không còn, nó mãi mãi sẽ không được ở trong vòng tay đó nữa, bỗng nhiên nó thấy mình thật yếu ớt, hàng nước mắt khẽ rơi

Nickan thật luống cuống anh hối hận khi đã không thể kim được cơn tức giận mà làm tổn thương đến nó, đến nỗi người lạnh lùng hờ hững như nó phải phát khóc

- xin lỗi, xin lỗi em, anh quá xúc động làm tôi thương em –

nó quệt đi những giọt nước mắt muộn màng yếu đuối trở lại với bộ dáng lạnh lùng của mình.

nó quay gót bước đi

nhưng một bàn tay đã níu lại

- em sẽ đính hôn với tôi chứ -

hắn nhìn nó với vẻ nài nỉ, trông đợi

- tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó –

nó bước tiếp

- nêu em từ chối thì sẽ có một người phải lãnh hậu quả đấy – hắn cười vẻ đắc thắng

- tôi sẽ bảo vệ cho em và cả gia đình em được sống sót. em là của tôi và vương quốc này sẽ là của chúng ta, chỉ cần em ở bên tôi tôi sẽ bảo vệ em đến suốt đời dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cha tôi nghĩ ngờ em có âm mưu nhưng chưa điều tra được vì tôi đã giấu ông ấy và che đậy cho kế hoạch của em, tôi có thể đoán ra gần hết kế hoạch của em, tôi mong em hãy từ bỏ kế hoạch đó đi em sẽ không thắng được tôi đâu, hãy ở bên tôi –

- cho tôi thời gian tôi sẽ suy nghĩ lại –

-được, tôi cho em một tuần suy nghĩ, tôi sẽ chờ sự đồng ý của em –

Nó bước đi để lại một người vui vẻ với nụ cười đắc thắng trên môi

Nó khẽ cười nọ cười nửa miệng chế nhạo

- điểm yếu lớn nhất của con người đó là chữ " yêu " –

nó tiến thẳng không hề ngoái lại đi về hướng bữa tiệc

nó thật bất ngờ khi gặp họ ở đây.....

nó lạnh lùng tiến thẳng coi như không biết không nhìn thấy, không nghe thấy và không cảm nhận thấy.....

nó muốn chôn tránh, nó cứ ngỡ bữa tiệc chỉ tổ chức trong hoàng gia nhưng đến khi bước vào bữa tiệc nó mới thấy có cả hừng công ty nổi tiếng trên thế giới và nó không ngờ là họ cũng đến

sáu người bước ra cản bước tiến của nó

- ồ, đây có phải công chúa không nhỉ, à chúc công chúa xinh nhất vui vẻ càng ngày càng xinh đẹp để đi ve vãn đàn ông không sợ bị người ta đá mà chyen đá người ta, chúc công chúa sống thật yên ổn không gặp quả báo – Phương lên tiếng mỉa mai châm chọc

- tôi thật không ngờ cô lại có thể bay cao như thế, hoá ra cô bỏ chúng tôi đi hưởng vinh hoa phú quý song cuộc sống sung sướng của cô công chúa, tôi thật hối hận khi có người bạn như cô, uống công sự tin tưởng của chúng tôi – Lê nhìn nó với ánh mắt căm phẫn đầy tức giận.

nó chỉ biết cúi đầu, nó biết nó có lỗi với mọi người, con đường này là nó tự chọn nên giờ nó phải chịu hậu quả là tất yếu thôi

- cảm ơn, tôi có việc xin phép đi trước –

nó định bước đi nhưng họ đâu dễ bỏ qua, vẫn cố níu tay nó lại

- đồ mặt dày, tôi hối hận khi có cô bạn như cô, trông mặt cô giờ thật chơ cháo ngứa mắt, loại người chỉ biết đến bản thân không thèm suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, sao cô có thể tàn nhẫn làm cho Vương Anh phải đau khổ trật vật, tôi không nghĩ cô lại có thể chọn cái cuộc sống như thế này, con đường như thế này, dẫm đạp lên tình cảm của người khác, sự quan tâm của người khác để tự mình..... –

họ đâu dễ bỏ qua, vẫn cố níu tay nó lại

- đồ mặt dày, tôi hối hận khi có cô bạn như cô, trông mặt cô giờ thật chơ cháo ngứa mắt, loại người chỉ biết đến bản thân không thèm suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, sao cô có thể tàn nhẫn làm cho Vương Anh phải đau khổ trật vật, tôi không nghĩ cô lại có thể chọn cái cuộc sống như thế này, con đường như thế này, dẫm đạp lên tình cảm của người khác, sự quan tâm của người khác để tự mình..... – nói đến đó chợt Lê dừng lại

nó vẫn bước đi vì nó không muốn nghe tiếp không muốn nghe những lời nói đau lòng cắn đứt lương tâm, nó biết điều nó làm là ngu ngốc nhưng nó biết nó có lỗi với bạn bè khi đã giấu họ, biết rằng họ sẽ trách móc mình nhưng nó không có sự lựa chọn cho riêng mình.

- mày sao phải giấu bọn tao chứ, mày ích kỷ thật đấy, sao mày có thể làm như vậy với bọn tao, mày có coi bọn tao là bạn không chứ – bỗng dưng Cẩm Lê bật khóc.

nó thật sững người

Lê đang nói gì vậy?

Nó đứng lặng thinh

- mây phải nghĩ đến cảm nhận của bọn ảo chứ, sao mây lại dấu bọn tao chứ, mây thật nhẫn tâm, mây có coi chúng tao là bạn không – Phương cũng khóc theo

hai hàng nước mắt của nó khế rơi

lời xin lỗi cũng muộn màng rồi, nó phải làm sao để giải thích đây, làm thế nào để họ tránh thật xa nó đây

- mây nỡ giấu những bạn bè thân thiết nhất với mây sao, mây nghĩ chúng tao là lũ hèn nhác đẩy bạn thân lên để che đở cho mình sao, mây tưởng chịu đựng một mình là giúp mọi người sao, là làm chúng tao sống yên ổn sao, mây quá sai lầm rồi Thiên Linh à, ta thật thất vọng vì mây con bé ngốc nghếch –

những cảm xúc bỗng tuôn trào khi đã biết rõ hết sự thật, khi biết mình đã trách nhầm người, khi suy sụp vì mình đã nhìn nhầm bạn, chọn nhầm người trong bao nhiêu năm

sáu người họ đều mang cảm xúc đau lòng, 3 cô gái nhìn nó với ánh mắt rung rung

lệ nó chảy dài trên hai gò má nhưng nó không dám quay lại

nó sợ

sợ khi nhìn những ánh mắt trách móc đau đớn của những cô bạn thân sát cánh bên nhau

cùng ăn, cùng học, cùng quậy phá, cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn trong cuộc sống, luôn sát cánh bên nhau trong mọi công việc hay những cuộc vui chơi thú vị.

nhưng trong việc này nó lại đẩy họ ra xa, làm tổn thương trái tim họ và ngay cả trái tim mình cũng chứa một vết cắt lớn

hai tay nó xiết chặt cổ kìm nén, đôi môi mím lại tái nhợt, khẽ nhắm đôi mắt để nuốt hết những giọt nước mắt vào trong, nó mở bừng mắt ra và bước tiếp

nó không thể, không thể kéo họ vào lúc này, điểm yếu của nó chính là người thân và những người nó thương yêu nó không thể khiến cho họ gặp nguy hiểm, nó phải tránh xa họ và đẩy họ xa khỏi vòng nguy hiểm

nó cứ bước nhưng cũng chẳng được xa

Chát.....

Một cái bạt tai đáng xuống đôi má của nó, nó không hề cảm thấy đau vì con tim nó còn đau gấp trăm lần

Mọi người khuyên can Lê

- mây là đồ ngốc, sao mây luôn muốn chịu đựng một mình hả, chẳng lẽ đến chết mây cũng không muốn nhận bạn bè sao cứ khur khur ôm cái đau khổ nguy hiểm đó một mình –

Lê gào lên trong tiến nắc

Khi được nghe nói đến sự thật này, cô, Phương và Trang đã ôm nhau khóc suốt ba ngày ba đêm đến khi bất tỉnh mới chịu ngừng, ba người con trai ở bên cũng không thể nào khuyên can được ba cô nàng cố chấp đành phải thuận theo

Người nó run lên bần bật

Có phải nó đã sai, có phải nó làm vậy là coi thường bạn bè không?

Nó làm tổn thương đến bạn bè vắ bản thân mình vì điều gì

Vì sự căm hận quyết trả thù, vì muốn bảo vệ những thân

Nhưng nó lại làm tổn thương đến bạn bè

- mây đừng giấu bọn tao nữa, bọn tao không phải loại người ham sống sợ chết, thấy khó mà lui, mây biết tại sao rất ghét bị coi thường sao giờ đây mây lại coi thường bọn tao bằng cách này chứ -

-

cảm xúc đan xen phức tạp khiến ai cũng phải bức xúc

em làm vậy là sai rồi, em không nên giấu mọi người chuyện động trời này, ai cũng coi em như chị em, anh em cũng coi em là một phần của mỗi người, ai

cũng đều muốn bảo vệ một phần đó, tuy phần đó rất nhỏ nhưng ai cũng luôn coi trọng và không muốn nó sứt mẻ hay chịu bất kỳ tổn thương nào – Huy nhẹ giọng khuyên bảo nó

nó thấy thật có lỗi

- xin lỗi mọi người.....nhưng việc này mọi người không nên tham gia.....vì nó quá.....nguy hiểm.....em không muốn những người bạn mình phải chịu tổn thương, mong mọi người hiểu cho em.....mọi người nên về đi –

vừa nghe nó nói xong, toàn bộ cơ thể của Lê bị kích động nhanh chóng đứng đưng nổi con điên hiềm khi có được ngay cả đến anh Quốc nhà ta cũng phải giật mình run người

- con danh này, có phải mày chán sống rồi không để bà dạy cho mày một trận nhớ đời, bưng tỉnh con điên không bỏ rơi anh chị em –

Lê hùng hổ sẵn tay áo đến gần phía nó, ai cũng há mồm chợn mắt

-chị Le em biết lỗi rồi.....haha.. em sẽ.....haha..... không tái phạm nữa....chị.chị em sắp chết vì cười rách miệng rồi – nó kêu la đau đớn khi cô bạn dùng độc chiêu vô cùng thâm hiểm

- biết chưa, không được khinh thường bạn bè –

- dạ...haha. em nhớ....nhớ -

mọi người cười thoải mái

nó không giám dẫn mọi người về nhà nên kéo ra một căn phòng chống vắng cũ kỹ để nói chuyện khiến ai cũng kêu la thảm thiết

- mong mọi người thông cảm, ở đây có rất nhiều tai nạn rất dễ bị lộ

Quốc nhìn một lượt căn phòng cũ kỹ nói với sắc mặt hết sức.....đồng cảm

- tao thấy có đến 7 con chuột chui rúc trong căn phòng này-

vừa nghe xong mấy cô nàng đã ngẩng cao đầu nhưng sắp đến ngày tận thế

- chuột chuột ở đâu,chỗ nào?????????--

- nam mô a di đà,con mong phật phù hộ đội trì biến nguy thành nan, biến mấy con chuột đực tìm được bạn gái, những con chuột cái nếu chưa có bạn trai thì hãy nhắm vào ba anh chàng to béo khỏe mạnh này sáng lạng này

Mấy tên dờ khóc dờ cười đúng là.....

Cả ba chàng đồng loạt thở dài,,bó tay

Nó vẫn vô cùng thân nhiên không hề sợ hãi

- ở đây được thiết kế đặc biệt do đích thân nó làm

-

-cậu ta nói chúng ta là lũ chuột đang gặm nhấm đáng thương người là chuột đấy –

Mọi người quay qua lờm Quốc đến cháy áo

Quốc cười cầu hoà nhưng thật sự là ai cũng bức xúc chỉ muốn xé xác hắn ra

Đột nhiên có một bóng người xuất hiện khiến cô tái xanh mặt

.....anh nghe...

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Khi tình yêu trở lại

- anh....anh,,,,,sao anh lại đến được đây – nó tái xanh mặt bất ngờ

- là tao chỉ đường cho cậu ấy đến – Phương mạnh dạn đứng đối diện với nó ánh mắt sắc nẹm

cả người nó run rẩy, từng nguồn gió lạnh khẽ chạy khắp cơ thể nó, những cảm xúc, những nỗi nhớ thương trong bao lâu nay cứ dâng nên cuộn cuộn

những cảm xúc ấy muốn vượt ra ngoài thoát khỏi sự đè nén, kìm kẹp của trí óc

trái tim nó muốn bay bổng, nhảy múa tung tăng

muốn mình đập cùng nhịp cùng hoà vào nhịp đập của trái tim yêu thương

- anh.....biết hết rồi sao – đó là câu đầu tiên nó có thể thốt ra với bao nhiêu cảm xúc đan xen

- ừ, anh biết hết rồi – hấn thật dịu dàng ôn nhu

mọi người trong phòng biết ý chuồn ra ngoài tạo không gian riêng cho hai người.

- em xin lỗi.....em đã giấu anh – nó thấy hối lỗi, nó đã giấu hấn chắc chắn hấn sẽ mắng nó như mấy người bạn kia (đây thực sự là ý nghĩ gốc thật) nó đang đợi để lãnh hậu quả.

- hấn ta đẹp trai hơn anh sao –

cái hàm của nó tí thì rớt ra " hấn đang ghen sao "

- không...không...trong mắt em anh đẹp trai hơn nhiều – nó cười tươi

- thế trong tim em –

- trong tim em anh luôn là số một – nó cười cười như một con ngốc vội vã nói

- thế sao em bỏ anh, giấu anh chuyện này, em có để anh trong mắt đâu -

nó cứng họng

mấy tháng không gặp mà trình độ soi mói của hấn đã lên đến tuyệt đỉnh có thể khiến nó đơ miệng

- không... phải như vậy..... em đâu có thể -

nó không biết dùng từ gì để giải thích với hấn nữa

nhìn khuôn mặt bối rối của nó hấn khẽ cười

sao càng ngày nó càng đáng yêu vậy

hấn nhẹ kéo nó vào lòng trong lúc nó bối rối.

vòng tay ấm áp này đã lâu nó chưa được cảm nhận, giờ đây trong vòng tay này thật bình yên.

hôm nay là ngày tuyến nước mắt của nó hoạt động vô cùng tích cực không nể nang gì

trong vòng tay thân quen ấm áp nó tiếp tục nức nở khiến người ta cũng phải sốt ruột

hấn khẽ đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt buồn tủi trong gần một năm nay của nó

hấn biết nó phải chịu áp lực nhiều, đau khổ nhiều hấn hiểu hết

hấn tự hứa với bản thân từ giờ sẽ bảo vệ nó, luôn bên nó trong mọi khó khăn, không để nó phải tủi thân mà khóc thầm trong tuyệt vọng.

hấn cũng không ngờ cô gái tình nghịch này mà cũng có lúc yếu đuối như một bé cún con trong vòng tay hấn

- em khóc nữa là lụt chỗ này luôn, anh thì không sợ rồi nhưng chỉ sợ anh không bảo vệ được em cả hai chết chìm trong này thì đáng tiếc lắm, lại chết không hề lãng mạn gì cả – hấn cố ý trêu chọc nó

- anh yên tâm chỉ cần có anh đi theo sau đuổi muỗi cho em là em yên tâm rồi – nó nở nụ cười thật tươi trong nước mắt

- từ giờ không được giấu anh cái gì hết, phải biết chia sẻ cùng anh, em biết anh giận lắm không? – hấn nhìn nó đầy yêu thương nhưng cũng mang theo một chút oán hận

- em không muốn vì em mà anh xảy ra chuyện, không muốn anh gặp nguy hiểm – nó cúi mặt lý nhí

- ngốc thật, thế em nghĩ anh muốn để em gặp nguy hiểm sao, em làm vậy còn khiến anh đau ngàn lần – hấn hôn nhẹ lên trán nó

một cái hôn dịu dàng ấm áp mang đầy hương vị yêu thương ngọt ngào

tình yêu mang cho ta hạnh phúc nhưng cũng đi song song là sự đau khổ, quặn thắt trong ruột gan

nó đã chọn đúng người mình cần, chọn được người yêu mình hơn tính mạng, muốn làm tất cả vì nó, sẵn sàng nhận lấy đau khổ để nó được hạnh phúc

trên đời này có mấy ai có được tình yêu đẹp đến sâu đậm như thế này.

Một tuần sau ngày sinh nhật

Đúng như lời nói, trong vòng một tuần Nickan không hề xuất hiện trước mặt nó

Và hôm nay hấn đã xuất hiện và tất nhiên không mang cái gì tốt đẹp cả

- em đã suy nghĩ kỹ chưa? anh rất hi vọng về câu trả lời và hi vọng về sự thông minh sáng suốt của em – hấn cười cợt một cách đều nhạt mà nó ghét

- anh hãy để tất cả mọi người thân của tôi được yên, bạn bè, gia đình và.....cả anh ấy nữa, họ không can dự gì – nó vẫn chăm chăm nhìn ra cửa sổ không đoái hoài gì đến người trong phòng

- được, tất nhiên anh nói sẽ giữ lời nhưng em cũng phải như vậy – hấn vô cùng hài lòng

- được tôi chấp nhận đính hôn với anh – nó hít thật sâu để có dũng khí phát ra câu nói xé lòng như thế

hấn mỉm cười

hôn nhẹ lên làn tóc nó rồi bước ra khỏi phòng

khác hẳn với vẻ buồn bã nếu như bình thường mà nó lại nở một nụ cười đắc thắng

giờ thì suy nghĩ của nó đã khác

mọi hiểu lầm của nó đã được hoá giải nó không còn phải sợ gì nữa nó đã có người hậu thuẫn nó có bạn bè có gia đình nó không còn cô đơn lạc lõng nữa.

- em ngủ chưa? – hấn mỗi ngày cứ 12h đêm lại gọi để nói chuyện với nó tránh những thời gian nguy hiểm có người theo dõi

- em vẫn nói chuyện được với anh đây thầy – nó cười về ngu ngơ của hấn

hấn lại tự cười bản thân mình quên mất chuyện quan trọng đó

- thế còn chuyện đính hôn thế nào rồi – nhắc đến chuyện này hấn lại cảm thấy không chút thoải mái mà ngay cả khi hấn đã đồng ý cho kế hoạch này

- dự định sang tháng đính hôn – nó bình thản nói

- sao người đó không phải là anh nhỉ – hấn nói với giọng vô cùng khó chịu

nó chợt bật cười

- chỉ là giả thôi mà, trái tim em thuộc về anh và chỉ chứa mình anh thôi, anh yên tâm nha –

nó an ủi chần chừ hấn nhưng vẫn không khỏi buồn cười

- nhưng anh vẫn thấy khó chịu dù đó là giả -

nó không biết phải làm sao với hấn, độ ghen của hấn đúng là vượt mức bình thường

- hay em với anh đính hôn giả rồi em sẽ giết anh nha – nó nói đùa

- cũng được, em đính hôn với anh trước cho chắc, còn hơn là để hấn đắc ý chiếm em trước, anh nguyện chết dưới tay em cũng được –

- nhưng em không xuống tay được – nó than dài

- anh biết mà – hấn cười tươi rồi

- chịu anh luôn –

- đính hôn em nhớ không được cho hân hôn đấy không là anh liều mạng với hân luôn, em không được ở riêng với hân khi có hai người, không được đứng gần hân trong vòng 5m, ăn cơm không được ngồi cạnh hân, đi chung không được khoác tay hay nắm tay nắm chân, em không được nhìn hân mà chỉ được nhìn anh thôi.....- hân đưa ra còn rất nhiều điều vô lý nó chẳng biết tính sao với hân

- vậy thì anh đi đính hôn với hân thay em đi – nó chán nản đề nghị

- thế cũng được à – hân tỏ ra vô cùng hơi hờ

nó cũng chẳng biết từ khi nào hân có tính trẻ con ngây thơ như vậy

- ừ, vậy bao giờ anh sinh được con hăng tính – nó liền đòi chủ đề không thể đầu khẩu thêm mới hân.

- việc điều động tiền mua vũ khí thế nào rồi, em lo lắm – nó tỏ thái độ vô cùng sốt ruột

- anh đang huy động tiền, lần vũ khí này là loại vô cùng tân tiến và lại lấy với số lượng nhiều nên cần số tiền rất lớn anh đang cố huy động mọi nguồn lực –

nó giờ đây đã nhận ra cái quyết định ngu ngốc trước đây của nó vô cùng sai lầm, giờ đây có hân, có bạn bè gánh nặng trên vai nó đã được giảm đi rất nhiều, nhưng len lỏi đâu đó là niềm xót xa.

- em mong chuyến này thành công để không phí hoài công sức gần một năm nay của em –

em yên tâm đi, nhớ chăm sóc sức khoẻ của mình khi anh không ở bên nhé –

- vâng – nó vô cùng ngoan ngoãn

hân nhẹ cười

nó không nói gì nữa cúp máy

bỗng nhiên điện thoại lại reo

vẫn là điện thoại của hân, nó nhấc máy

- còn chuyện gì nữa -

- chúc ngủ ngon bé yêu – hân nói xong cúp máy luôn cũng không kịp để nó chúc lại

nó ngồi lặng thinh cười một mình, hạnh phúc đã quay trở lại, một mùa xuân mới đầy hương thơm đã đến, báo hiệu một hạnh phúc bắt đầu.

- anh nhớ em, muốn qua với em quá à – hân tỏ vẻ sụt sùi than khóc

- này cảm được làm lũng nha đánh đòn đó – nó tỏ vẻ dẫn đe

- ừ chịu đâu, nhớ luôn luôn, hay cho anh sang hôn em một cái rồi lại về nước – hân cười đều.

nó muốn tức điên với hân, sao hân càng ngày càng trẻ con vậy khiến nó cũng chẳng biết làm gì để đối phó cái tính dờ mờ dờ nắng của hân

- anh bớt khùng đi cho em nhờ -

- anh nhớ bảo bối của anh thật mà – hân nói tỉnh bơ

nó cảm thấy nổi cả da gà – anh có đúng là Vương Anh em quen không vậy – nó nói đầy nghi ngờ

- em có muốn anh bay ngay sang bên đó để chứng minh anh là Vương Anh không hả – hân hết lớn lên khiến nó suýt thủng màng nhĩ

- thôi thôi thôi thôi.. em tin rồi tin rồi đừng nóng -nó cười giảng hoà

hân hừ một cái mạnh

- em liệu đó không anh sang xử đẹp luôn –

vâng,..vâng em rõ rồi đại ca tha cho em –

nó thật khó xử với hân

- mà em bóc quà của anh chưa?- hần hí ha hí hửng hỏi

nó ấp úng không nói nên lời

- bao nhiêu quà.....em chưa đựng đến cái nào hết vẫn vút trong tủ -không biết hần sẽ phản ứng thế nào đây

- cái gì, ngay cả quà của anh mà em cũng tổng trong đó hả, em muốn làm anh tức chết phải không?- hần tức xì khói

- em...em xin lỗi em không biết – nó nói với giọng cực kỳ ăn năn

nhừ, em vô tìm ngay cái hộp quà màu tím – hần nói vô cùng hách dịch khiến nó tức anh ác mà không làm gì được.

nhìn...nhìn.....nó làm việc có lỗi nên phải nhìn... cố nhìn

nó đi vô lục tung đồng quà nên và tìm thấy hai hộp quà màu tím

- em tìm được hai hộp màu tím, một to một bé, không biết hộp nào nhi – nó áp điện thoại lên và nói

- em cứ thấy hộp nào nặng là của anh – hần đắc chí cười hà hà

- tự tin vậy nhờ nhận vợ thì sao – nó vô cùng thắc mắc trước vẻ tự tin của hần

- em cứ mở đi rồi nói cho anh biết trong đó là có gì để xem có chuẩn không?-

nó vô cùng thắc mắc nhưng cũng mở ra

nó há hốc mồm như muốn độn thổ

- anh có ý gì hả sao lại tặng thứ quái gở này – nó hai tay nâng chiếc dây xích và một ổ khoá to dùng bằng vàng

- hehe đẹp không? –hần cực kỳ nhẵn nhừ, sao càng ngày hần càng nắm trò vậy nhi.

- đẹp cái nổi gì, em đâu phải voi đâu, anh chả lãng mạn gì cả, người ta thường tặng người yêu đồ trang sức có những cái khoá xinh xinh đáng yêu nhỏ nhỏ vậy mà anh cho cái đại bác đại cụ này – nó méo mặt

- anh sợ cái ổ khoá bé tí đây không thể khoá được con khủng long như em được, phải cái loại to anh đặt riêng cho em này – hần vẫn chưa thu nộ cười mà càng cười to hơn

- cái,cái gì khủng long....anh thích chết hả – nó nuốn độn thổ lật tung nhà luôn.

- không đúng à –

cái giọng gì thế này, hần được nước nó nhưng mà làm tới à, hần mà ở đây nó sẵn sàng xách cổ cắn xé hần luôn, xé hần ra từng mảnh cho hần biết thế nào là lễ độ.

- đúng cái đầu anh á, đem về mà xích chó nhà anh, em không nuôi chó –

- nhưng anh chỉ có mỗi bé cún thôi – hần nói với giọng ngọt sớt (có ai nhớ bé cún ởchap trước không)

- anh đi chết đi – nó cúp máy cái rụp

một lúc sau điện thoại lại reo

- bảo anh đi chết đi rồi mà – nó như muốn chọc tiết hần

- anh cũng định thế nhưng sợ bé cún cô đơn nên gọi lại –

- hần lại cười, sao hần có thể cười được nhiều thế nhi

- cút ngay – nó lại cúp máy một cách không thương tiếc

điện thoại lại reo vẫn số của hần

- bảo anh cút đi mà – con tức lên đến đỉnh điểm

- con sao vậy? lại cãi nhau với Vương Anh à – giọng ông Lâm đầu giây bên kia vang lên khiến nó muốn độn thổ

- " sao sui dữ vậy "

- cha tìm con có chuyện gì ạ, muộn thế này ạ – nó nói vô cùng nhỏ nhẹ
- à, không có chuyện gì quan trọng chỉ là thằng Vương Anh nó nói con với nó cãi nhau nhờ ta gọi điện khuyên con giùm nó biết lỗi rồi – nghe xong những lời xin lỗi hết sức hàm ý được truyền lại qua người cha đáng kính nó khẽ rít qua kẽ răng
- TRỊNH VŨ VƯƠNG ANH, ANH HÃY ĐỢI ĐÁY THÙ NÀY TÔI NHẤT ĐỊNH SẼ TRẢ -
- không có gì đâu cha ạ, chẳng qua con và anh ấy đùa nhau một chút thôi, con cũng quên rồi – nó cười cười chần an cha nuôi
- thật hả – cái giọng lạnh lạnh của Vương Anh từ đâu chèn vào

Nó nghiêng răng kèn kẹt

- cút đi chết đi – nó cụp luôn mày không thèm để ý ngay cả ông cha nuôi đáng kính

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Cái ngày mà nó nửa mong đợi nửa không mong đợi cũng đến

Nhìn chiếc đầm được thiết kế riêng có một không hai mà nó cảm thấy chán nản

Nếu người mà sắp đính hôn với nó là cái tên điên khùng chọc nó mỗi đêm thì nó sẵn sàng nhảy cẫng lên mà chuẩn bị hết cái này đến cái nọ, sẽ chuẩn bị tươm tất đến trước mặt hắn.....nhưng giờ đây thì không phải

Ngày hôm nay không những quan trọng với nó mà quan trọng ngay cả với sự hoà bình của vương quốc này

Khẽ nhắm mắt lại để lấy tinh thần, nó hít thở thật sâu rồi đứng dậy chuẩn bị trang phục

Tâm trí nó không để nghĩ đến ngày trọng đại hôm nay mà là nghĩ đến chuyến hàng hôm nay chuyển đến

Nó lo lắng bởi hồi không yên, vừa lo cho lô vũ khí và lo cho người cũng đang đi cùng lô vũ khí đó

Trái tim nó đập liên hồi, càng ngày tốc độ càng nhanh

Khẽ bấm số điện thoại (điện thoại trên tàu nhẹ)

- anh chuẩn bị thế nào rồi – nó nói với giọng vô cùng sốt ruột
- đã xong hết rồi thưa bà xã, chỉ thiếu mỗi hôn chào bà xã thôi – hắn vẫn nhẹ nhõm mà không tỏ ra một chút lo lắng nào
- anh biết tim em nó như muốn nổ tung không mà giờ vẫn còn đùa – nó vô cùng tức giận
- vâng, bà xã bắt đầu buổi đính hôn với người đàn ông khác là xe bắt đầu khởi hành – cái giọng hắn vô cùng phụng phịu, nửa ghen tuông nửa tức giận
- anh giỏi thì qua đây thay em đi em sẵn sàng nhường không một chút oán thán – nó muốn cho hắn nhát dao cho bất cái thói nhản nhỏ
- anh có cảm giác như đang chuẩn bị mất em – hắn giọng nói trùng xuống, giờ thì hắn đã nghiêm túc hẳn

nó im lặng không nói lên lời, nó có thể cảm nhận được nỗi lo trong hắn, nhưng nó biết một điều nó sẽ không để mất hắn và chắc chắn hắn cũng vậy.

- sau khi vụ việc này kết thúc.....nếu.....em vẫn còn trên đời thì chúng ta sẽ kết hôn nhé, trên đời này em chỉ yêu mỗi mình anh và.....chỉ kết hôn với mình anh thôi, đồ chồng nhỏ nhen – nó nói như thủ thi bên tai hắn, rót những giọt mật, ngọt ngào mà bất cứ thằng đàn ông nào được nghe như hắn cũng phải lịm đi vì vui sướng, nhưng hắn vô cùng ghét cái vẻ đằng trước, hắn biết là nó nói đúng nhưng.....hắn không muốn chuyện đó ảnh hưởng đến tâm trạng của hai người hiện giờ.

- em chuẩn bị cho buổi lễ đi nhé, nhớ ăn mặc giản dị thôi nhé, kiểm bộ váy nào cũ cũ, không thì mượn mẹ em bộ nào cũ cũ cũng được – hắn nó luyên thoắng khiến nó chưa tiêu hoá hết lời

- em làm thế để làm gì – nó ngo ngác hỏi

- anh biết vợ anh rất xinh nên phải dữ rồi, chỉ để mình anh được ngắm vẻ đẹp của em thôi, em biết hôm sinh nhật em em đẹp thế nào không, bao thằng đàn ông cứ nhìn chăm chăm vào em khiến anh chỉ muốn xông tới chọc mù mắt bọn họ rồi giấu em đi thôi – hấn nói với cái giọng dễ thương vô cùng.

nó bật cười khanh khách

- anh chọc mù rồi thì bọn họ sao nhìn được nữa cần gì phải giấu em đi nữa –

- nhưng anh vẫn muốn em là của riêng anh – hấn phụng phịu, khuôn mặt nhăn nhúm lại

- được...được rồi, em là của riêng anh không ai tranh dành được – nó phải nhịn cười để chán an hấn không hấn lại ghen lên thì toi

- nhưng anh vẫn cảm thấy mình bị thua hấn ta –

nó giờ chỉ muốn phi sang đập bay cái đầu óc ảm mốc của hấn

- đó chỉ là giả vờ thua thôi mà, trong ngày hôm nay hấn sẽ bận bịu chuẩn bị lễ đính hôn, em sẽ cố chúc cho hấn say để hấn không đích thân chỉ huy được, ngày hôm nay chắc chắn tuyến phòng vệ sẽ lơ lửng hơn mọi ngày.- nó ước mong kế hoạch tối nay sẽ thành công.

- anh hãy cẩn thận nhé – lòng nó xao xuyến bồi hồi, nó chỉ biết đứng một bên theo dõi động viên hấn

ừ, em cũng vậy nhé -

nó ngo ngác, nó có làm gì nguy hiểm đâu mà phải chúc nó nhỉ

hấn dập điện thoại

đúng lúc có người gõ cửa phòng nó

- ai vậy – nó lớn giọng hỏi

- dạ, chúng tôi đến make up cho công chúa ạ -

nó tiến ra mở cửa ngoài cửa có khoảng 5 người

họ tiến vào phòng

nó khẽ ngồi trước bàn trang điểm để cho họ làm việc

ở cách đó rất xa, vùng biển của Pháp đang có một người chỉ huy một chuyến hàng quan trọng chuẩn bị vượt biển tiến thẳng vào đất Anh.

- mọi người chú ý, chúng ta chuẩn bị xuất phát gần một tiếng nữa sẽ sang vùng biển của nước Anh, mọi người hết sức chú ý cẩn thận – hấn dặn dò khi lưỡng

đã gần hai ngày nay hấn lênh đênh trên biển, tận hưởng cái hương vị của biển, những con sóng ầm ầm cũng như nỗi lo lắng trong lòng hấn.

hấn biết nó rất lo cho hấn, hấn luôn muốn thấy nó cười trong bất cứ hoàn cảnh nào ngay cả khi.....hấn không còn trên đời này nữa.....hấn vẫn mong nó được hạnh phúc.

Bữa tiệc đính hôn bắt đầu, nó thấy trong lòng vô cùng hồi hộp, hai tay cứ bám chặt vào nhau, toàn thân run cầm cập, đầu óc mõi mõi

Ai nhìn vào thấy tình trạng nó như này cũng mỉm cười lắc đầu

- con cứ thả lỏng đi, không cần hồi hộp hay nóng lòng vậy đâu, chỉ là đính hôn thôi, đính hôn mà con đã hồi hộp đến mức này thì đến lúc cưới không biết con sẽ làm như thế nào nữa — nữ hoàng bên cạnh đang chán an con gái

bà đầu có nghĩ rằng đó đâu xem việc đính hôn này vào mắt, điều nó quan tâm là một chàng trai khác đang bên ngoài đại dương kia cơ.

bà chợt thấy lòng quặn thắt, bà ước sao Mair có thể ở đây, nhìn cô em gái bé nhỏ mà nó yêu thương chuẩn bị chạm tay vào hạnh phúc của cuộc đời.

Trên thảm đỏ nó cùng Nickan khoác tay nhau bước vào, nhìn hai người đẹp đôi như tiên đồng ngọc nữ khiến ai cũng phải ghen tị, hai người quả giống như một bức tranh vô cùng đẹp.

Chàng trai với khuôn mặt vui tươi, mỉm cười hạnh phúc, cuối cùng người con gái hắn yêu cũng đã ở bên hắn, chỉ vài bước nữa thôi, nó sẽ là của hắn, sau khi đính hôn hắn sẽ nhanh chóng tiến tới hôn nhân với nó bằng bất cứ giá nào ngay cả phải dùng thủ đoạn bất ép

Mỗi bước đi của nó là mỗi bước lo lắng không xuôi, giờ không biết hắn thế nào, ra làm sao, có vấn đề bất chắc không? – khuôn mặt nó vẫn cười nhưng cái cười chỉ là gượng gạo chỉ là giả tạo

Tất cả mọi thứ giờ đây trong mắt nó chỉ mờ nhạt đi, chỉ có một người, một người duy nhất trong mắt nó và trong trái tim nó, nó muốn thời gian trôi thật nhanh, thật gấp để nó được nghe tin bình an

Phút giây Nickan chuẩn bị đeo nhẫn cho nó, nó cảm giác như mình chuẩn bị đeo gông xích để đi tù đây, thà nó tiếp nhận cái giây xích và ổ khoá bằng vàng của hắn còn hơn là cái chiếc nhẫn kim cương đắt giá nhưng giá trị đích thực thì không có.

Tay nó run run cầm chiếc nhẫn trên tay, nó hơi lưỡng lự nhưng rồi cái lưỡng lự đó cũng bị nó gạt sang một bên, nó đeo nhẫn cho Nickan cậu ta mỉm cười hiền dịu

Nó nghi ngờ không biết đây có phải nụ cười thật của cậu ta hay không

Nó và cậu ta đi chúc rượu những vị khách quan trọng, cậu ta không để nó uống nhiều toàn xin phép cho uống thay nó, nó cũng không hề cản vì đây cũng là ý định của nó

Cậu ta uống tương đối nhiều nhưng vẫn còn rất tỉnh táo, nó hơi lo lắng không ngờ từ lượng của hắn cao vậy

Bỗng nhiên cha nuôi nó xuất hiện

- cha – nó khẽ gọi

ông Lâm mỉm cười tiến về phía nó và cậu

- con chào cha – cậu ta khẽ chào

ông gật đầu

ông khẽ nâng chiếc ly lên – chúc hai đứa hạnh phúc –

cậu ta cũng chạm cốc với ông và uống hai ly thay cả cho nó

ông dơ chiếc ly thứ hai

- mong con bảo vệ yêu thương con bé –

lại cạn sạch hai ly

- mong con nhường nhịn con bé nó là một đứa bướng bỉnh và còn rất trẻ con –

lại tiếp tục

- ta mong là hai đứa sẽ sớm kết hôn và ta sớm có cháu bé – ông nâng chén lên tiếp trong lòng thầm nghĩ " tên đáng chết mày dám cướp con gái tao, giẫm cước con dâu tao, tao cho mày chết vì rượu, ngộ độc rượu mà xuống đả đạo với diêm vương " nhưng ngoài mặt ông vẫn tươi cười

sau khi thấy hắn biếng biếng say ông khẽ nói có chút chuyện gấp dò nó (đã lấy chồng đâu mà gấp)

cậu ta cũng biết ý tránh đi mời rượu những vị khách khác.

nó với ông tránh xa bữa tiệc để nói chuyện

- cha thế nào rồi- nó sốt ruột tim gan như muốn nhảy ra ngoài.

- có một chút không ổn, chúng ta bị tập kích – ông cũng rất sốt ruột lo lắng cho thằng con trai độc nhất

nó dường như muốn khuy, không thể thể được, hắn ta không đơn giản như nó nghĩ, đúng quả là một thiên tài hơn người

- hàng chúng ta đã lên đến đất liền đang trên đường vận chuyển đến nơi cất dấu thì lại bị tập kích, nó phải chia nhỏ hàng ra đang chôn lúi chôn lúi – ông vô cùng căng thẳng khi nhận được tin báo

tim nó như ngừng đập bị ai bóp nghẹn, cảm giác như sự sống không còn, hắn đang gặp nguy hiểm mà nó lại không hề giúp được gì

nó giờ chỉ muốn lao tới chỗ hấn nhưng điều đó là không thể

đột nhiên có tiếng bước chân tiến lại gần

cả hai cùng quay lại

người đang tiến lại gần là Nickan cậu ta bước những bước hơi loạng choạng không vững vàng lắm

- sao anh lại ra đây – nó lạnh lùng hỏi

cậu ta cười lạnh không để ý đến câu hỏi của nó

- chuyển hàng đó có thể thoát nhưng..... hấn ta thì không thể – cậu ta hừ lạnh quay đi

nó như bị sét đánh thẳng vào người, hoá ra đây là một cái bẫy hấn đã biết từ lâu nên đã sắp đặt chờ con mồi vào

nó khụy xuống mặt đất, cơ thể không còn sức lực để chống chịu, nó thất thần ngồi đó nhìn vào người cha già cũng đang không kém phần ngạc nhiên

nó ngồi đó rất lâu, nhìn vào bầu trời đêm và ánh sáng rục rờ của đèn điện

- ông trời ơi, xin hãy cho con một phép màu -

Một lúc sau điện thoại ông khẽ reo

Ông thất thần nhấc máy đầu bên kia liếng thoắng

- thưa ngài hàng đã an toàn về nhưng..... cậu chủ mất tích không tìm thấy –

chiếc điện thoại tuột khỏi tay khẽ rơi xuống

bầu trời đêm khẽ đỏ sụp trước mắt hai con người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Nó ngồi trên giường nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ, ánh nắng vẫn vô cùng rực rỡ, bầu trời trong xanh vô cùng đẹp nhưng tại sao trong lòng nó lại đang có giông bão, từng cơn đau quặn thắt

Đã gần 3 ngày nay không có tin tức của hấn, nó ăn cũng chẳng buồn ăn ngủ cũng chẳng buồn ngủ chỉ nhìn khoảng không một cách lạnh lùng, không một giọt nước mắt nào chảy xuống, nó không khóc vì nó biết hấn không muốn nhìn thấy nó khóc.

Cứ ngồi đó nắm chặt chiếc điện thoại, dường như nó muốn bóp nát chiếc điện thoại, khuôn mặt nó càng ngày càng nhợt nhạt

- em không nên kéo anh vào chuyện này, em xin lỗi đáng ra em phải chối, phải không thừa nhận và ngay từ đầu.....không nên yêu anh –

tất cả mọi người đều đi lung xục hấn, cha hấn, mẹ hấn, bạn bè và ngay cả.....Nickan cũng muốn tìm hấn

nhưng ý đồ của cậu ta không gì tốt đẹp cả

cậu ta chỉ muốn tìm để giết hấn loại đi một đối thủ cạnh tranh

nhìn chiếc dây xích và ổ khoá to xụ bên cạnh mình nó không khỏi xót xa

- anh đã từng bảo, sợ em chạy mất nên phải dùng khoá để khoá lại nhưng.....sao giờ em chưa chạy mà anh đã đòi khỏi em, anh thấy mình quá đáng không? thấy mình ích kỷ không? –

- đồ chết bầm, em mong anh đi chết đi mà anh cũng nghe lời em sao? sao anh ngốc thế! em xin lỗi em không cố ý mong anh như vậy đâu, đừng giận em, hãy quay về với em đi, em xin anh đó, đừng rời xa em, anh không còn trên đời này thì em biết phải làm sao? cộc đời em sống đâu còn ý nghĩa, em sẽ kết thúc mọi việc, tất

Cả sẽ kết thúc và.....kẻ giết anh hấn sẽ phải trả giá tất cả, ngày đó sẽ không lâu đâu – ánh mắt nó ánh lên tia lửa đỏ, tia lửa đỏ của máu

ngập tràn trong mắt.

NƯỚC MẮT ĐÃ CẠN.....CHỈ CÒN MÁU

HẠNH PHÚC ĐÃ TAN.....CHỈ CÒN LẠI HẬN THÙ

Chiếc điện thoại bị bóp nát, máu trên tay nó vẫn chảy rí rách xuống giường, tường giọt từng giọt một như những giọt nước mắt trong tim.....

.....

Khóc vì người mình yêu.....lần cuối

Đã một tháng trời qua, vẫn không hề có tin của hắn

.....

Nhưng

.....

Cuộc sống của nó đã trở lại bình thường

Nó cắm đầu vào công việc nhiều hơn, xuất ngày chỉ ở trong phòng bắt đầu hoạt động bộ óc một cách không ngừng nghỉ, nếu đó là một người bình thường hẳn là đã phát điên từ lâu rồi nhưng đây là nó.

Một cô gái mạnh mẽ, kiên cường

Một cô gái chứa đầy hận thù

Một cô gái dùng vỏ bọc lạnh lùng để che đi những yếu đuối trong tâm hồn

Cũng như người ta hay nói

Về bên ngoài càng lạnh lùng, mạnh mẽ bao nhiêu thì bên trong càng yếu đuối bấy nhiêu

Dù nó mạnh mẽ đến đâu thì nó vẫn là một cô gái, vẫn cần một người sẵn sàng che chở bao bọc, sẵn sàng an ủi sưởi ấm tâm hồn

Nó thiếu thứ đó tâm hồn nó lạnh lẽo, bị bóng đêm bao phủ

Đêm nào cũng vậy, mỗi đêm nó ngủ hẩn đều ở bên nó trong giấc mơ, đều sưởi ấm cho nó trong giấc mộng đẹp

Nhưng.....

Mỗi khi nó cố chạm tay vào hắn lại biến mất

.....

Nó lại thức trắng đêm.....rồi cứ như vậy mà thần thờ tiếc nuối

Một tháng không có tin tức, không có một manh mối nào ngoài chiếc vệt thắm sâu vô tận với dòng sông chảy dưới vệt sâu

Ai cũng nghĩ hắn đã không còn trên đời này nữa nén nước mắt mà khóc thầm

Một tháng nay cậu ta luôn đứng theo dõi nó từ xa

không dám lại gần

Cậu sợ lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng giả tạo, sợ cái vẻ tỏ ra không có gì, hẩn sợ vẻ mỉm cười của nó.....nó đang sợ hơn trước rất nhiều

Cậu nghĩ nó đau khổ cậu sẽ ở bên an ủi, cậu cho nó quyền lực, cho nó tất cả những gì mà cậu có và cả tình yêu của cậu, dù cái chết là cho cậu gây ra.

Cậu không ngờ.....

..... tình yêu nó dành cho hắn ta lớn thế, cậu không ngờ sức mạnh của tình yêu lớn vậy

.....không có gì có thể thay thế được.....

.....ngay cả cái giàu sang phú quý.....

Hạnh phúc mong manh thật đáng trân trọng.....

Nhiều khi cậu tự hỏi mình

- " mình làm vậy là có sai không? – nhưng cậu phải nhận đi điều đó

Vì nó..... vì có được nó, vì muốn theo ý cha cậu sẵn sàng làm, điều cậu làm là đúng

Cậu sẽ làm, cậu sẽ gắng đi tiếp trên con đường cậu chọn và bảo vệ người con gái cậu yêu

Cô ấy là tất cả đối với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Nó nhìn hình ảnh qua màn hình camera mà mỉm cười lạnh lùng, kế hoạch của nó sắp đến hồi kết thúc.

Điều đó đến sớm hơn so với nó dự định

Vì hắn.....vì trả thù cho hắn.....

..... nó đã đẩy nhanh tiến độ.....

Đã hơn một tháng, không hề có một ít tin tức nào khiến ai cũng có vẻ chán nản nhưng cũng không hề bỏ bê công việc khiến nó phải đau đầu cả tuần nay không biết xử trí thế nào

Điều bây giờ khiến nó lo lắng chỉ có độ về số quân đội

Quân đội trong tay cậu ta và cha cậu ta quá lớn

Không những thế cậu ta lại còn đốc thúc rèn luyện quân đội, thu mua những vũ khí tân tiến

Cậu ta muốn chuẩn bị để tiếp đón nó

Nó cũng không hề muốn thua cậu ta nó muốn trả thù, muốn để cậu ta nếm mùi vị của đau khổ, trả cho nó những ngày tháng phải sống không có tự do luân quần trong cái cung điện này.

Nó muốn ra bên ngoài ra cái bầu trời rộng lớn hưởng hạnh phúc cùng người mình yêu

Nhưng giờ đây thì sao hắn không còn thì cái gì là hạnh phúc có còn không hay chỉ là một màu đen tối, một màu máu bao phủ khắp nơi

Nó cũng không muốn chiến tranh, nhất là cuộc chiến tranh trong nội bộ, một cuộc chiến tranh phi nghĩa này nó sẽ để lại một hậu quả không nhỏ

Nó muốn thực hiện như thế nào để giảm thiểu tối đa nhất sự thương tổn và rối loạn

Nó muốn một thế giới hoà bình

Khẽ ray ray hai bên thái dương giảm đi cái sự đau đầu vừa ập đến, đôi mắt nó khẽ nhíp lại buồn ngủ vì ngồi trước màn hình laptop quá lâu

Nó khẽ tắt máy và đi đến bên giường, nó lấy cho mình hai viên thuốc an thần rồi mới in tâm đi vào giấc ngủ

Giấc ngủ chìm sâu chìm sâu đưa nó vào một không gian bao la rộng lớn nhưng.....đen tối

Nó nhìn thấy một khoảng trời không gian trong xanh thoáng đặng

Những cây táo xếp thành hàng hai bên tạo thành một con đường dài vun vút

Nó cứ đi.....cứ đi mãi.....

..... cho đến khi nó thấy một cái cánh đồng đầy hoa

Những bông hoa ly ti thanh khiết, xinh xắn, và nó.....có màu tím

Từng bông hoa như từng mũi kim.....nó đang hướng về nó dường như chỉ đợi nó chạm vào thôi là sẽ cùng nhau tấn công.

Nó nhìn xa xa ở giữa cánh đồng bạt ngàn hoa tím

Có một chàng trai.....nhìn nó với ánh mắt vô cùng dịu dàng đang mỉm cười vẫy nó

Nó muốn chạy thật nhanh đến nhưng dường như những bông hoa muốn chặn bước tiến của nó lại, cây hoa xung quanh nó cứ lớn dần lớn dần cao lên đến qua đầu nó khắp thân đều có gai.

Chỉ cần nó xông vào là gai sẽ cứa.

Chàng trai vẫn mỉm cười vẫy tay gọi nó tới

Nó lưỡng lự chỉ nhìn theo chần chừ không bước nữa

Chàng trai đang dòi đi đang muốn dòi xa nó, nó hốt hoảng gọi lại nhưng dường như chàng trai không nghe thấy vẫn tiếp tục bước đi

Nó cắn chặt môi quyết tâm liều xông vào

Những cái gai cứa vào da thịt nó xé thành những đường máu dài trên khắp cơ thể

Đau lắm, buốt lắm nhưng nó vẫn cố chịu đựng vẫn chạy thật nhanh gọi tên chàng trai

Chàng trai khẽ quay đầu lại, vẫn nụ cười ôn nhu vẫn ánh mắt thiết tha nhìn nó

Nó đã đuối kíp, nó đứng đối diện với chàng trai nước mắt nó bắt đầu ứa ra

Chàng trai đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt trên má nó

- anh xin lỗi, anh đã để em phải chịu vất vả, để em phải sống trong đau khổ mất đi hạnh phúc của mình anh xin lỗi. nhưng số mệnh đã định anh phải ra đi phải rời bỏ em bỏ gia đình, anh không muốn chút gánh nặng cho em nhưng.....cố lên nhé, anh thương em nhiều.....em gái ạ -

nó vẫn khóc vẫn cố bám chặt lấy anh lắc đầu lia lịa

nó không muốn nó cô đơn, nó đau khổ, nó dần vật, tâm hồn nó lạnh lẽo, trái tim nó đóng băng, giờ nó đâu có giống con người.

nó sống bằng lòng thù hận, tòi tại cũng là lòng thù hận xuất hiện trên đời với lòng thù hận mà thôi

- anh biết em sẽ làm được, em không cô độc một mình đâu, em có người thân có bạn bè và có người em yêu bên cạnh, em phải hạnh phúc, phải luôn mỉm cười như cô em gái hồn nhiên vui vẻ của anh bao năm trước -

nó khóc thật to lắc đầu nhanh hơn

- không anh ấy bỏ em rồi, vì em, vì em đã hại anh ấy, cha nuôi không trách em nhưng em tự dần vật mình, còn mẹ anh ấy nữa em không thể em không muốn sống trên đời này nữa em mệt mỏi lắm rồi -

chàng trai không nói gì chỉ mỉm cười, rồi quay lưng bước đi, nó túm lại nhưng hình ảnh đã tan theo làn sương biến mất

nó tuyệt vọng khụy xuống trong nước mắt, trước mắt nó tối dần tối dần

Nó khẽ chớp chớp mắt để nhìn xung quang nhưng nó thấy cả người nhức mỏi, mắt dường như không muốn mở ra.

Sau mở mắt cố gắng nó thấy mình đang nằm trên giường xung quanh là rất nhiều bác sĩ và y tá đang kiểm tra sức khỏe cho nó

- tôi làm sao đây - nó hỏi một cô y tá

- thưa công chúa bị suy giảm thể lực nghiêm trọng lên dẫn đến hôn mê sức khỏe cực kém, công chúa đã hôn mê năm ngày rồi -

nó khẽ tròn mắt, năm ngày rồi sao, năm ngày trôi qua thật phí hoài.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Khi yêu con người ta chờ nên mù quáng

Không phân biệt được cái gì thật giả

Tự chôn vùi bản thân vào con đường tối

Tự thân mình hại mình mà thôi

ở một vùng quê cách xa nơi xầm uất của thành phố London

làng quê với không khí trong lành yên tĩnh những con cừu được chăn thả ở một vùng đất rộng lớn.

đây là một trang trại của nhà ông Jason, ông cùng người vợ của mình xây dựng trang trại này đã được rất nhiều năm

các con của ông đều khôn lớn lấy vợ và vào thành phố làm việc chỉ có hai ông bà trông nom trang trại sớm tối có nhau.

hôm trước trong một lần đi tìm mấy con bê thất lạc ông Jason đã nhìn thấy hấn bắt tỉnh bên dòng sông.

may mắn thay hấn gặp được ông.

ông vội vã đưa hấn về nhà và mời bác sĩ đến, tình hình của hấn vô cùng bất lợi do ngâm nước quá lâu và bị cảm lạnh trên người còn đầy thương tích nặng còn có cả vết trũng đạn khiến hai ông bà cũng vô cùng hoảng sợ không biết cậu ta là con người như thế nào mà lại dây dưa đến súng đạn.

hấn hôn mê đã gần hai tháng nay, chỉ thỉnh thoảng thấy những cử động nhỏ nhưng hấn vẫn chưa tỉnh.

hai ông bà Jason cũng vô cùng sốt ruột nhưng cũng chỉ biết trông chờ vào thượng đế mong thượng đế ban phước lành nhân từ độ lượng cứu sống hấn

hấn hôn mê dài nhưng trong tiềm thức hấn vẫn nhớ về người con gái đó, vẫn nhớ từng hành động cử chỉ, lời nói đáng yêu của cô, hấn muốn về với cô ở bên che chở cho cô.....cô.....cần hấn

hấn biết rõ điều đó nhưng.....

cơ thể hấn không cho hấn tỉnh dậy

hấn không đủ sức

hấn muốn gào thét xé tan cái cơ thể đang kìm kẹp tâm hồn của mình

hấn nhớ nó, nhớ đến phát cuồng

hấn mơ thấy nó gọi tên hấn từng đêm (thần dao cách cảm hả?????????)

-" ông trời ơi hãy cho con tỉnh để con được đến bên cô ấy chăm sóc và che chở cho cô gái nhỏ bé yếu đuối mà con yêu thương "-

Một cô gái đang lao thật nhanh chiếc moto trên đường, từng cơn gió lạnh như xé vào da thịt cô không một chút thương tiếc làm cho cái cơ thể hơn hai tuần nay vẫn đang ốm trở nên rất khó chịu nhưng vẫn cố gắng không bỏ lỡ cơ hội này, địa điểm và thời cơ vô cùng có lợi đối với nó, nó không thể bỏ lỡ.

Nó nào biết đâu ngay phía sau nó cũng là một chiếc mô tô phân khối lớn lướt đuổi theo nó, muốn ngăn cản nó theo vào đường chết.

Nó cứ lao, khiến những người trên đường chỉ thấy tiếng xé gió vun vút mà không biết cái gì vừa chạy qua.

Nó vừa đến chỗ cua khẽ nghiêng người hạ một bên xe xuống sát đường để lấy vòng cua một cách ngoại mục nhưng.....tất cả không như nó tưởng.

Nó đã giảm tốc để rẽ khúc cua an toàn nhưng nó đâu ngờ có một chiếc xe đâm ngang, nó nhanh chóng tận dụng sự nhạy bén của mình giữ thật vững để giảm tối thiểu thương và hạ tầm văng nhưng nó vẫn bị văng ra xa gần mười mét chân tay chảy máu.

Nó choáng váng vô cùng nằm nguyên chỗ đó cảm nhận từng cơn đau xé đến, đầu nó bị va đập cũng đang chảy máu, máu trên cánh tay và chân nó chảy khiến cơ thể đã mệt mỏi vì ốm và đau nhức giờ lại bị choáng do mất máu khiến nó không trụ được mà ngã đi

Chiếc áo da màu đen nó mặc bó sát trên người cũng bị kéo tọc rách một đường dài trên cánh tay, máu liên tục rớt ra.

Trong tiềm thức mong manh

Nó nhận thấy có một vòng tay rắn chắc nhấc bổng nó lên ôm vào trong lòng và đưa nó đi khỏi nơi máu me bết bết đó.

Nó biết đó là người đâm nó vì nơi này vô cùng hoang vắng

Nó muốn ngủ, đôi mắt muốn nghỉ ngơi và không muốn mở ra nữa.

- alô -

- sư phụ con chưa thấy tiểu muội đến con đã gọi nhiều lần nhưng không hề liên lạc được, xe của ông ta đã sắp đi qua rồi, bây giờ tính thế nào tiếp tục hay rút lui, - chàng trai vô cùng lo lắng sốt ruột.

ông Lâm cũng như ngồi trên đồng nửa, nỗi đau mất đi con trai ông quyết tâm sẽ trả, không những phải trả gốc mà phải trả cả lãi nếu không ông nhất định không nuốt trôi cục tức này, không lẽ cái danh ông chum thế giới ngầm là hảo huyền sao, điều đó là không bao giờ

- chắc nó đang trên đường đến thôi vẫn theo kế hoạch mà làm, nhớ phải vô cùng cẩn trọng, nếu có gì hãy nhớ bảo toàn tính mạng - ông cũng rất thương yêu những đệ tử chung thành của ông đã theo ông bao nhiêu năm nay vào sinh ra tử không quản gian nan không can thân một lời

Ông coi năm người đệ tử này như con của mình

- vâng thưa sư phụ - cậu cúp máy và bắt tay vào việc phục kích

Nó cảm giác như mình vừa chải qua địa ngục về, toàn thân đau nhức, đầu óc cũng nhức như ai gõ búa vào đầu

Nó cổ mở thật to đôi mắt nhìn căn phòng vô cùng đẹp nhưng nhỏ hẹp hơn phòng nó rất nhiều.

Nó thấy trên đầu nó bị băng bó cả tay và chân bị băng bó rất nhiều nhưng bị nặng nhất là chân vì nó không thể cử động được.

Nó nhìn thấy chàng trai đang ngồi trên ghế quanh lưng về phía nó, nó biết là ai, là người đã đâm nó

.....

Người mà nó ghét...

.....

Người mà nó hận

.....

Người mà nó muốn cầm dao đâm thẳng vào tim để hấn caem ngăn được cảm giác cơn tim đau đớn

Dù hấn ta có chết có hoá thành tro nó cũng nhận được hưởng chi hấn sống sờ sờ trước mặt nó.

Nó khẽ gạt nhẹ chiếc cốc trên bàn kê bên cạnh giường khiến cậu ta quay người lại

Nó mím chặt môi cúi gầm mặt xuống

Cậu ta đang tiến lại gần nó khiến tim nó đập lên hồi

Cậu ta đứng đấy nhìn nó cứ nhìn

Nó khẽ đưa đôi mắt chứa chan nước mắt ngược nên nhìn cậu ta

- tôi.....tôi xin lỗi.....tôi...tôi chỉ muốn uống nước, tôi không có ý làm vỡ cốc.....tôi...tôi.....- nó chợt oà khóc thật to thật lớn như chưa bao giờ được khóc

về mặt cậu ta há hốc không thể nào tin nổi, đây là người con gái cậu yêu sao, đây là người con gái luôn lạnh lùng với cậu sao.....

người con gái hận cậu đến tận xương tận tủy sao.....

cậu ta vội vã đi ra ngoài gọi bác sĩ vào

ông ta kiểm tra một lượt cho nó, từ vết thương ở đầu, thăm soi từng tí một khiến nó muốn nhỏ trụi tóc ông ta vì phải để nó diễn lâu như thế.

- cô thấy đầu có đau dữ dội không?- ông ta vừa coi vết thương vừa hỏi nó

- có – nó trả lời vô cùng nhẹ nhàng bằng chất giọng ngọt ngào vốn có

- cô nhớ mình bị làm sao không? – ông ta lại hỏi

" tất nhiên là nhớ bị tên khốn kia hại rồi " nó chỉ muốn hét to vào tai ông ta rồi ban tặng ông ta vài cái bạt tai nhớ đời

- tôi không biết, đầu tôi đau quá, đau quá – nó ôm chặt lấy đầu nước mắt ứa ra

- ông rút ra ngoài cho tôi – cậu ta vô cùng giận dữ đuổi ông ta ra vội đến bên nó dỗ dành

- không cần, không cần phải nhớ, cái gì qua đi cho nó qua có anh đây rồi em đừng sợ, đừng nghĩ ngợi gì chỉ cần ở bên anh thôi – cậu ta dường như muốn nỏ tung có phải ông trời thương hẳn muốn giúp hẳn có được người con gái mình yêu hay không, hẳn sẽ nắm bắt, sẽ giữ thật chặt để không tuột mất cơ hội này.

người ta thường nói con người ta mù quáng nhất khi yêu, một khi đã bị rơi vào bẫy tình thì khó có thể thoát ra và có thể mình mắc trong mọi việc được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Nếu trên đời này ai là người ngốc nhất thì kẻ đó chính là người đang chìm đắm trong tình yêu.

Chân nó bị thương khá nặng khó mà cử động được, nó vẫn phải ngồi một chỗ không được di chuyển, mà muốn đi thì cũng phải nhờ đến lạng hoặc xe lăn. đối với nó thì dùng lạng còn hơn xe lăn, dùng xe lăn có khác gì người vô dụng đâu.

Hai ngày nay nó suy nghĩ rất nhiều về kế hoạch cho tương lai và cả những sai sót của những kế hoạch cũ,

Nó cũng không biết được nơi này là nơi nào nhưng ở đây không khí vô cùng trong lành nên sức khỏe của nó cũng tốt hơn.

Nó tự hỏi mình tại sao cậu ta lại đâm nó, chẳng lẽ muốn giết nó sao nhưng nếu muốn giết nó thì cậu cứu nó làm gì

Nó suy nghĩ đến phương án chẳng lẽ kế hoạch bị tiết lộ sao, nó bắt đầu bất an về cái vụ mà nó chưa thực hiện được.

Càng nghĩ nó càng tức

Nó phải tìm ra được điểm yếu của cậu ta, cậu ta quá hoàn hảo, từ vẻ bên ngoài đến quyền lực, và ngay cả bộ óc siêu phàm hơn người của cậu ta.

Muốn đối phó với hắn cũng vô khó khăn

- em đang suy nghĩ gì vậy? – hắn nhăn mày nhìn nó

nó giữ thái độ bình tĩnh tuy bên trong lộn xộn trột dạ

- em đang cố nhớ về quá khứ -

- hắn nghe thấy xong khẽ xùng sốt, nó bất gặp điều đó nên nói tiếp

- nhưng dường như là vô dụng, em chẳng nhớ gì cả, em vô dụng lắm phải không? – nó nở một nụ cười buồn nhìn nên cậu ta

cậu ta khẽ thở phào rồi quay ra an ủi nó

- không sao đâu, em không vô dụng, từ từ rồi mình sẽ nhớ được nên suy nghĩ nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, không nhớ ra cũng đâu phải không tốt, có những chuyện chúng ta cũng nên quên – hắn xoa đầu nó.

- nó nhú mảy nhìn hấn

- — ý anh là sao —

-anh...anh chỉ không muốn em nhớ lại những chuyện buồn làm ảnh hưởng đến sức khoẻ em thôi, anh chỉ muốn tốt cho em, anh yêu em nhiều lắm—

Nó không nói gì nữa khẽ quay đi nhìn ra hướng của sổ để thấy ánh nắng rực rỡ.

- em ăn đi— cậu ta đưa cho nó một đĩa bánh

nó nhận lấy rồi bắt đầu ăn, chậm rãi từng miếng, cậu ta ngồi đó quan sát nó, từng cử chỉ, từng cử động, tất cả đều khiến hấn thích

lúc nào nó cũng ngoan ngoãn như này có phải tốt không, lúc đó hấn sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời

- anh nhìn gì mà ghê vậy, nhìn thế sao em giám ăn— (khò ăn gần hết đĩa bánh rồi mà kêu không giám ăn)

hấn biết mình hơi quá lên cười xoà

- tại nhìn em ăn ngon, em ăn nữa để anh lấ.

— nó lắc đầu

- em muốn ra ngoài cơ— ời cái giọng nũng nịu chết người với cái ánh mắt mong đợi của nó ai lại muốn từ chối chứ

cậu ta đi lấy chiếc xe cạnh giường, khiến nó khẽ nhăn mày

- em không muốn dùng cái đó đâu—

cậu ta nhìn nó một lúc rồi cũng tránh xa cái xe lăn rồi nhanh chóng giúp nó làm quen với cái lạng

tuy mới đầu hơi khó khăn nhưng nó cũng đã quen dần có thể đi nhờ sự giúp đỡ của cái lạng và cậu ta.

cậu ta thì khỏi phải nói vui như mình được bắt từ cứ chăm chú vào chăm sóc nó, giúp đỡ nó từng ly từng tí

nhưng cậu đầu biết rằng càng ngày cậu càng núi sâu vào con đường tự diệt mình

cậu ta đưa nó đi dạo ở vườn sau, một khu vườn rất rộng có rất nhiều loại cây ăn quả

nó cũng vô cùng bất ngờ với nơi này

cả hai ngồi xuống bên bãi cỏ rộng ở giữa cùng tận hưởng cái không khí trong lành.

- cậu ta đã hôn mê gần hai tháng rồi, phải làm sao chúng ta có nên tìm gia đình cho cậu ta không?—bà Joson rất sốt ruột nhìn chồng

- tôi cũng nghĩ vậy, có thể sự chăm sóc của gia đình sẽ giúp cậu ấy có cơ hội tỉnh lại nhanh hơn nhưng.....chúng ta không biết gì về cậu ấy, mà cậu ta còn bị thương vì súng nữa— ông Joson rất lo lắng không biết tính sao

cả hai ông bà cùng thở dài

ông đang ngồi trên một cái ghế tựa đọc kinh thánh đột nhiên nghe tiếng hốt hoảng của vợ mình liền vội vã chạy vào phòng của chàng trai

- ông, ông, cậu ta tỉnh rồi, cậu ta tỉnh rồi, khuôn mặt của bà vui vẻ tột cùng, chân tay cuống quýt còn không biết làm gì.

ông vội vã chạy ra phòng khác gọi điện thoại kêu bác sĩ đến kiểm tra

cuối cùng nỗi lo của hai ông bà cũng đã được giải toả, khẽ mỉm cười nhìn cuộc sống thật tươi đẹp.

Ông Lâm tức giận đập bàn

Vụ việc hai hôm trước khiến ông vô cùng đau đầu, sự việc đã không thành công còn để lại hậu quả cho ông, may sao cũng chỉ là vẫn còn hơn chục người của ông sống sót thoát nạn.

Nhưng điều khiến ông như muốn điên lên đó là nó đã không đến đó, nó đang làm gì vậy, nó đã xảy ra chuyện gì mà hai hôm nay ông không hề liên lạc được, nó đã mất tích một cách bí ẩn.

- mau sai người đi tìm cho ta, lục tung cái đất Anh này cũng phải tìm nó về đây – ông nhìn cô thư ký của mình đầy giận dữ.
- dạ vâng – cô thư ký chỉ biết cúi gằm nhận lệnh không giám ho he một câu kéo mắt mạng như chơi.
- gọi Hiếu Nghĩa đến đây cho ta có chuyện giao cho nó –
- vâng, vậy tôi xin phép –

Ông khẽ vẫy tay bảo cô đi ra, cô biết ý nên cũng chuồn lẹ.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Hắn nhìn xung quanh căn phòng rồi lại nhìn hai người đã lớn tuổi và cũng đang nhìn cậu chăm chú.

- cậu tính là mang rồi, làm vợ chồng tôi lo quá – bà Joson cười hớn hở như con trai mình chuẩn bị cưới vợ

hắn cảm thấy rất khó chịu toàn thân hắn không thể ngồi dậy được.

ông bà thấy cậu cố ngồi dậy thì cũng nhanh chóng qua đỡ cậu

- cậu phải nằm nghỉ ngơi ít hoạt động nếu không ảnh hưởng đến vết thương trong lành sẽ rất nghiêm trọng đấy – ông Joson giúp cậu nằm một tư thế thoải mái.

- cháu đã hôn mê mấy ngày rồi – cậu nhanh chóng hỏi, tường giấy tường phứt với cậu vô cùng quan trọng.

Cả hai ông bà cùng tròn tròn mắt

- cậu đã hôn mê gần hai tháng rồi –

hắn nghe xong cứ như muốn đồ sụp, hai tháng sao, mất tích trong hai tháng sao, còn nó thì thế nào, trong hai tháng nay nó sẽ ra sao

không, không cậu phải đến bên nó, cậu phải bảo vệ nó (với cái thân này thì anh đòi bảo vệ ai, muỗi đốt Anh còn chết hổng hở đòi đi bảo vệ gái)

hắn cuống cuống muốn ngồi dậy rời khỏi chỗ này nhưng bị hai ông bà ngăn lại

- cậu không được cử động sẽ ảnh hưởng rất lớn đến vết thương –

hắn tự nhiên rửa cái bản thân vô dụng này, sao một hồi hắn mới có thể chần tỉnh lại.

- cháu có thể gọi điện thoại xuyên quốc tế được không? – hắn nhìn hai ông bà với ánh mắt mong đợi.

hai ông bà nhìn nhau trao đổi thông tin và đều trầm tư hỏi

“ cậu ta có phải thành phần khủng bố hay nội gián của nước khác không? –

Nhưng cuối cùng ông bà cũng lấy điện thoại đưa cho hắn

Hắn gọi hai cuộc, một cuộc trong nước và một cuộc quốc tế đi Mỹ

Nó gọi cho nó nhưng không liên lạc được khiến hắn muốn điên lên, hắn gọi tiếp cho cha mình

Đầu bên kia nhắc máy một cách tức giận

- ai đấy -

- cha là con Vương Anh –

ông dường như chết lặng đây là mơ hay là thật, Vương anh vẫn còn sống, hắn vẫn còn sống, đây là thông tin vui nhất trong tình hình hiện nay của ông, một niềm báo vui lớn, nó sẽ mở đầu cho những niềm vui tiếp theo

ông không thể dấu được nụ cười hạnh phúc thoả mãn

- con...con vẫn còn sống...ta biết mà con trai của ta không thể chết dễ dàng như vậy, ta biết mà – ông vui đến nỗi cuống cuống cả lên.

- cha cô ấy sao con không liên lạc được –

nghe câu hỏi của hấn ông dường như cứng họng không biết phải nói thế nào cho nên lời.

- ta vừa nói chuyện với nó xong mà, nó vẫn khoe chỉ là hơi buồn về chuyện của con thôi nhưng giờ nó biết con bình an là nó vui lắm rồi, ta sẽ báo cho nó, giờ cn ở đâu đề ta cho người đến đón –

hấn nghe nó được bình an là hấn yên tâm rồi

- con không sao, cha không cần cho người đón con đâu con có thể lo được giờ cha bận rất nhiều việc, cha hãy giúp cô ấy nhé thay con –

ông không thể nói nên lời nếu hấn biết nó mất tích thì sẽ làm sao đây ông cũng không thể tưởng tượng nổi nữa

Nó cùng Nickan ngồi trên thảm cỏ tươi mát cảm nhận từng đợt gió thổi vào xe lạnh

- trước đây em là người như thế nào –nó tỏ ra không biết gì

-em à, em xinh đẹp, đáng yêu –

- em có hỏi cái đó đâu – nó tỏ vẻ giận dỗi

- thôi thôi,anh chỉ đùa thôi mà đừng giận – cậu dễ dàng nói

-thực ra em là công chúa của Vương quốc này và.....là vị hôn thê của anh, chúng ta đã đính hôn rồi định sang tuần tới khi em bình phục chúng ta sẽ cưới –

Nó nghe xong mà muốn đâm cậu ta một trận, ai định ngày cưới với cậu ta bao giờ

- có thật thế không? –nó tròn mắt hỏi

cậu ta gạt đầu trác nịch

- đúng là chuyên gia nói dối – nó tầm nghĩ

nó không nói gì nữa tập chung theo dõi khung cảnh xung quanh.

Hấn ngồi trên giường nhìn ra bên ngoài

Bầu trời tối tăm, từng cơn gió mạnh đập thẳng vào những thứ gì trên đường nó đi,nó như một kười kiếm sắc nhọn quét từng kẻ thù

ở đây gặp bão khiến lòng hấn cũng không yên, việc liên lạc rất khó khăn, hấn không thể nào biết được tình hình của cha nó, cái có thể hoạt động duy nhất ở đây là chiếc đài đã cũ kỹ của ông Joson để biết được các thông tin thời sự.

hấn chán nằm xuống nghỉ ngơi nhưng không thể đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Nó ngắm soi chiếc chân đang bóc vẩy của mình mà rùng người, không biết nó có để lại sẹo không.

- em yên tâm chuyên gia giỏi nhất chữa vết thương cho em chắc chắn không để lại sẹo – hấn như nhìn thấu nó khiến nó giật thót mình lo lắng.

- sao anh biết em đang bắn khoả điều đấy – nó ngây ngô hỏi

hắn cười tiến gần nó

- anh chỉ đoán thôi, không ngờ lại trúng ý em –

nó không nói gì nữa tiếp tục chăm chú nhìn người ta rửa vết thương cho mình.

- ba hôm nữa lễ cưới của chúng ta sẽ được tổ chức hôm nay anh sẽ đưa em về nhà được không? – cậu xoa xoa đầu nó chiều chuộng

Nó không nói gì chỉ khẽ gật đầu ngoan ngoãn rồi chăm chú theo dõi tiếp.

- còn thực sự muốn cưới cô ta – cha Nickan nhìn cậu với ánh mắt nghi ngờ xen một chút không hài lòng

- vâng, con yêu cô ấy, cô ấy là tất cả của con – cậu ta trả lời với vẻ vô cùng kiên quyết

- quan trọng hơn cả ta – ông nhú mày nhìn con trai tuy vẻ ngoài bình thản nhưng bên trong vô cùng tức giận tất cả đều được thể hiện qua ánh mắt toé lửa của ông ta

- cha là người thân của con người con kính trọng, cô ấy là người con yêu – cậu trả lời không rõ ràng vì thực chất cậu cũng không biết mình coi trọng ai hơn

- nhưng cô ta là kẻ thù của con, con có thể tha cho cô ta nhưng chắc chắn cô ta sẽ không tha cho con đâu – ông cũng phải thở dài.

- cô ấy sẽ không hại được con đâu, và cô ấy cũng sẽ yêu con, cô ấy đã mất trí nhớ -

ông lắc đầu ngao ngán với thằng con trai

- con chưa hiểu hết về tình yêu đâu con trai à, sức mạnh của tình yêu lớn hơn nhiều cái sức mạnh chiếm hữu rồi cuối cùng người đau khổ cũng là con – ông vỗ vai hắn lắc đầu, ông không muốn nhắc lại cái tình yêu đau khổ của ông thời trẻ

- con đừng quá nên tin vào phụ nữ, tuy họ yêu đuối nhưng vô cùng mưu mô thâm hiểm –

- con sẽ cẩn thận – cậu không muốn tranh chấp thêm với cha mình

- được tù con quyết định, nhưng hãy cẩn thận tất cả việc cha làm đều vì con –

- vâng con hiểu – cậu khẽ cúi đầu nhưng trong thâm tâm cậu cậu muốn có một cuộc sống bình yên bên nó hưởng thụ sự an nhàn, hai vợ chồng yêu thương nhau

khẽ thở dài bước ra khỏi phòng của cha cậu tiến thẳng đi thăm nó

- cha, con về rồi, xin lỗi vì không thể báo cho cha một tiếng – nó giọng nhỏ nhẹ vẻ vô cùng ăn năn

- con biết ta lo lắng thế nào không, nhưng thôi về là tốt rồi, sao tự nhiên con lại mất tích vậy? – ông khẽ thở dài ngao ngán

- con cũng bất đắc dĩ thôi nhưng con có kế hoạch mới con sẽ gửi cho cha, nói chuyện điện thoại sợ có người ở ngoài nghe lén – nó áp sát tai vào cửa nghe những tiếng động bên ngoài phòng của mình

- ừ, mà tìm thấy thằng Vương Anh rồi –

tai nó khẽ ù ù đi, đây có phải sự thật không, nó có nghe nhầm không hắn vẫn còn sống

nó chỉ muốn hét thật to để cho cả thế giới biết cảm xúc xung xướng hiện giờ của nó, tìm nó đập xôn xao như mở hội

- anh ấy thế nào rồi, anh ấy có bị thương nặng không à....anh ấy đang ở đâu, anh ấy có nhớ con không? anh ấy có biết con lo lắng nhường nào không? –

- nó cái gì cũng tốt cái gì cũng khoẻ, nó chỉ lo lắng cho con thôi – ông lắc đầu với cái đôi tình ái thất thường này

xa nhau thì nhớ thì mong gần nhau thì như chó mèo cắn nhau

- anh ấy không sao là con yên tâm rồi, kế hoạch lần này sẽ có phần mạo hiểm hơn nhưng con nghĩ con sẽ đạt phần thắng, con không bao giờ là kẻ chịu thua đâu –

nó đang cầm trên tay cái xích và cái ổ khoá bằng vàng nó nâng niu trong vòng tay

- cộc...cộc...-

- vào đi – nó vội vã cất hai món đồ quý giá vào tủ

Nickan bước vào trên tay cầm một chiếc hộp màu đỏ

- anh muốn cho em xem cái này – vừa nói cậu vừa đưa cái hộp nhỏ màu đỏ ra trước mắt nó

trong chiếc hộp là một đôi nhẫn bằng kim cương sáng bóng được làm vô cùng tỷ mỉ đẹp không ai có thể chê trừ nó

- hình như mặt đá kim cương hơi nhỏ – về mặt nó vô cùng ngây thơ khiến cậu ta ngượng chín mặt

cô nói vậy khác gì kêu cậu keo kiệt đâu

cậu vội cất hộp đi rồi bảo với nó cậu sẽ đi đổi chiếc nhẫn có viên kim cương thật to cho cô

sau khi cậu ta đi nó lăm bằm một mình

cái nhẫn bé tí đó mà cũng đòi cầu hôn mình, cái viên kim cương đó không to bằng chiếc dây xích và ổ khoá của hân tặng. (giờ mới nghe thấy vàng đắt hơn kim cương)

viên kim cương bé tí à

Lễ cưới được tổ chức tại nhà thờ lớn nhất nước Anh, lễ cưới được tổ chức vô cùng sang trọng

Nổi bật nhất là chiếc rèm màu đỏ rực rỡ đến nhưng lãng hoa đủ màu được trang trí xung quanh

Hôm nay ai cũng vô cùng rực rỡ khoe sắc

Zin nhìn cũng vô cùng đáng yêu trong bộ âu phục màu trắng trông cậu bé như một thiên thần

Nó vô cùng rực rỡ trong bộ váy cô dâu do nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng nhất thế giới đặc biệt chuẩn bị

Nickan cũng vô cùng quyến rũ nổi bật nên vẻ nam tính trong bộ âu chú rể, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc

Hai người cùng sánh vai nhau đi trên lễ đường khiến ai nhìn vào cũng thấy ghen tị nhưng một phần cũng chúc phúc cho họ

Mọi nghi thức đã được hoàn thành và giờ là lúc hai người trao nhẫn.

Nickan rút ra một chiếc nhẫn vô cùng hoành tráng với viên kim cương to đùng đại choác khiến mọi người trong nhà thờ phải "ồ ồ" lên bất ngờ

Chỉ cần nhìn vào chiếc nhẫn cũng có thể đoán được cậu ta yêu cô ấy nhường nào.

Nickan nhẹ nhàng đưa chiếc nhẫn vào ngón đeo nhẫn của nó

Từng giây từng phút với cậu là cả một cực hình, nhìn cô gái trước mặt với đôi môi chúm chím nét cười khiến tim cậu loạn xạ

- tôi phản đối đám cưới này, ai cho cậu cướp vợ tôi hả -

một chàng trai giận dữ quát lớn phá tan cửa xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Một chàng trai vô cùng già giận với đầu dia tùm lum đi với giáng về tập tễnh cứ chầm phẩy chầm phẩy bước vào khiến mọi người trong khán phòng ồ lên.

Mọi người tự hỏi ông chú này là ai, hình như mới chôn ra từ trại tâm thần nên vào nhầm chỗ

Không dừng tự nhiên vào nhân cô dâu làm vợ của mình không điên thì cũng chẳng bình thường

Hôn nhân đại sự của người ta mà bị ông chú này phá hỏng, trong khán phòng ai cũng tỏ vẻ bất mãn thay nhà chủ

Nickan nhìn ông chú trước mặt mà cả người không khỏi run bần bật, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh cho mình

- bảo vệ mau đuổi tên điên này ra ngoài cho tôi – Nickan hô hào để tổng cổ hấn ra khỏi chỗ này không muốn hấn làm ảnh hưởng đến nó

cậu la sợ lắm, cậu sợ nó nhớ lại, sợ mất sự ngoan ngoãn ngọt ngào của nó, sợ làm mất nụ cười nó dành cho cậu, cậu sợ tất cả.

trên đời này ngay cả cái chết cũng không làm cậu sợ như mất nó

đột nhiên có tiếng súng liên hồi từ đằng xa vang nên khiến cả nhà thờ lảo loạn ai cũng muốn thoát thân khỏi cái chốn chết chóc này tuy rằng vẫn chẳng hiểu cái gì

Nikan cũng nhanh chóng nắm bắt tình hình vội cầm tay nó kéo đi về hướng phía sau

Vương Anh cũng cuống cuống đuổi theo để bảo vệ nó và giữ nó lại

- có chuyện gì vậy, em sợ quá, sao sao lại thế này chứ – nó oà khóc cả người run bần bật khiến cậu ta lo lắng dừng lại trấn an nó.

- không có gì em đừng sợ, có anh ở đây rồi không ai có thể làm hại được em. chỉ cần tin anh anh nhất định sẽ bảo vệ em dù phải hi sinh cái mạng này – hấn nhìn thẳng vào đôi mắt sợ sệt của nó

nó gật đầu

- em tin anh –

ông già chầm phẩy vẫn đuổi theo cùng với một toán người cầm súng

Nickan kéo nó đi tiếp thẳng tiến về phía chiếc xe

Nickan khởi động máy nhưng không hề được, cậu vẫn dừ bình tĩnh để thử lại nhưng rất nhiều lần vẫn không được

Cậu bắt đầu kiểm tra đúng là bị cắt dây điện

Cậu cười nhếch mép

Nếu là người khác việc này rất khó khăn nhưng với cậu thì nó lại rất đơn giản

Ai bảo ông trời sinh ra cho cậu cái đầu hơn người

Chỉ vào thao tác nhỏ chiếc xe của cậu đã hoạt động bình thường.

Trong mắt của nó xuất hiện một tia khinh ngạc rồi cũng nhanh chóng biến mất

Cậu phi thẳng ra đường quốc lộ lớn theo sau khoảng hơn hai trục chiếc xe ô tô đuổi theo đúng là cậu cũng không nghĩ đến tình huống này, chỉ mãi đi lo việc đám cưới, mọi quà tặng cho nó cậu đều tự tay chọn lựa và cẩn thận gói kỹ càng.

Nhưng cậu cũng không hề hối hận vì khi nó nhận quà của cậu nó luôn cười, nụ cười khiến cậu sao xuyên.

Cậu vô cùng tập chung lái xe thật nhanh trên con đường đông đúc

Hai mươi chiếc xe phía sau cũng lao nhanh với tốc độ không thua kém cậu

- họ...họ đuổi theo kìa, sao họ lại đuổi theo chúng ta, chúng ta có làm gì họ đâu – nó đan chặt hai tay vào nhau rồi nắm chặt vào chiếc váy cưới vẫn mặc trên người

cậu tuy rất lo lắng nhưng vẫn dùng một tay nắm chặt tay nó bắt giun và sợ hãi.

cậu cứ đi, đi đâu cũng chẳng cần biết nhưng cậu chỉ cần có nó thôi, chỉ cần mình nó.

đột nhiên có hai chiếc ô tô ngược chiều với xe cậu phi như tên lửa giương như chiếc xe đó muốn ngăn cản hai mươi chiếc phía sau để cho hai người cắt đuôi

tiếng súng đằng sau phát ra khiến nó giật thóp ôm chặt lấy cơ thể mình sợ hãi

đôi mắt nhắm nghiền không dám mở ra

những tiếng xe va quệt với lòng đường khiến nó lo lắng khoong nhót trong lòng, nó không muốn hấn xuất hiện trong ngày hôm nay, hấn xuất hiện làm nó

thêm lo lắng, làm nó thêm bối rối.

Nickan cảm thấy tình hình không ổn càng tích cực tăng tốc

Câu cho xe chạy thẳng về hướng khu rừng nơi mà cậu nghĩ là thuận lợi cho việc bỏ chốn.

Nưng cậu đã làm ở đó đã có mai phục sẵn chỉ chờ cậu lao vào

Cậu lao vun vút trên con đường cây cối thẳng tắp tươi tốt, cậu rút điện thoại gọi gấp cho cha hỏi xem ông ấy ở đâu và bảo ông đến liền ngay chỗ cậu những việc khác cậu sẽ giải quyết.

Nó chăm chú nhìn mọi thứ

Trước mắt nó là một điều kỳ diệu, một phiên đá khủng lồ đang từ từ kéo lên để hiện ra một con đường, khi mới nhìn ai cũng không thể ngờ được đây là cửa của một hang bí mật.

Hắn cho thẳng xe tiến vào rất sâu bên trong.

Tất cả đều tối chỉ có ánh đèn của chiếc xe ô tô

- ở đây là đâu – nó quay sang cậu hỏi

- nơi bí mật của hai cha con anh, rất ít người biết –

nó không hỏi gì nữa ngồi lặng im suy nghĩ và lặng lẽ quan sát.

cậu dẫn nó xuống xe

trước mắt nó là một nơi rộng lớn trông vô cùng hoang sơ nhưng xung quanh nó lại sáng lấp lánh bắt mắt khiến nó không muốn rời.

- em thấy thế nào, rất đẹp phải không? – cậu mỉm cười

- em...khát nước – nó nói vô cùng nhẹ nhàng pha chút nũng nịu

hắn quay người tiến lại phía xe để lấy nước cho nó.

hắn vừa đưa trái nước cho nó thì nghe thấy tiếng nhiều chiếc ô tô lao với tốc độ vun vút tiến vào, cậu nghĩ là cha nhưng cha cậu có bao giờ dẫn nhiều người vào đây đâu.

cậu định nhìn là người khác đột nhập nhưng người ta làm sao biết cách vào được đây.

cũng chẳng để cậu phân tâm đã có một toán người bao vây hai người lại

nó sợ hãi khẽ núp sau lưng cậu, cậu cũng đang rùng cánh tay xhe trở cho nó, nhìn cái cảnh này mà có người tức điên.

- sao các người vào được đây – cậu không một chút sợ hãi vẫn điềm đạm hỏi

-" cậu đừng trách tôi, tại cậu, tại cha cậu làm đảo lộn cuộc đời tôi, làm tôi mất anh trai, làm người tôi yêu tí mất mạng, làm gia đình tôi tan nát " – nó đưa ra một khẩu súng nhỏ bằng vàng khê đưa lên kết liễu đời cậu ta nhưng

.....

Nó chưa hề kịp bóp cò

..ĐOÀNG.....

cậu đã ngã xuống trước mắt nó, ngã ngàng.....

.....nó chỉ tròn mắt nhìn

.....người nổ súng chính là cha cậu... ngàng súng sốt không kém

..... cha cậu cũng ngờ

Nó muốn giết cậu vậy mà cậu vẫn đỡ viên đạn ấy cho nó, vẫn nhìn nó mỉm cười ôn nhu dù rất đau đớn

Nó thần thần ngồi bệt xuống bết cậu ta, nhìn cậu ta chăm chăm với ánh mắt không tin được

- tôi...tôi đã nói bảo vệ em, tôi đã hứa không cho ai làm em tổn thương, tôi đã giữ lời hứa, tôi giờ không thể bên em bảo vệ em được nữa mong em tự bảo vệ mình và.....hãy dành cho tôi một góc trong trái tim.....dù nó rất nhỏ và nơi tối tăm nhất tôi....vẫn mỉm cười, tôi.....yêu em—

với những hơi thở yếu ớt của cậu ta, nó đã trả thù, đã được giải toả tại sao nó chẳng thấy bình yên mà ngược lại

nước mắt nó khê tuôn

- con tiện nhân này – cha Nickan dơ khẩu súng chĩa thẳng vào nó khiến Vương Anh như muốn điên lên nhưng cũng không dám manh động sợ sót

.....ĐOÀNG.....

Tiếng súng này phát ra từ chính khẩu súng trong tay Nickan

- cha đừng làm hại cô ấy, cha đã gây quá nhiều tội ác rồi, dừng đi cha – chính tay ậu đã bắn tay cha cậu chẳng máu

ông nhìn thẳng con trai với ánh mắt vô cùng tức giận

- ông đầu hàng đi số người của ông đã bị chúng tôi khống chế – Vương Anh với chất giọng đanh thép đầy uy quyền

ông không ngờ mình cũng có ngày bị đánh úp chỉ vì một chút sơ suất, ông không thể huy động quân đội của mình tức thờ nen mới sao cơ thể này.

con trai ông nó vẫn thoi thóp từng hơi thở khó khăn mà do chính ông gây ra

- Vương Anh, giúp em đưa anh ta đi bệnh viện đi, viên đạn gim chúng gần tim rất nguy hiểm –

Nó vội vàng nhờ giúp đỡ, từ ý định muốn giết người ta nó đã quay ngược 180 độ.

Nó giúp Vương Anh đỡ cậu ta lên xe thì chợt

- không -

... ĐOÀNG.....

nó cảm thấy đau nhói ở phần eo, máu bắt đầu tứa ra, con đau kéo xuống

Vương anh quay lại bắn liên ba phát vào người vừa nổ súng bắt nó, ông ta daafn khụy xuống và đi vào miền vĩnh hằng

Nó và nickan được đưa đi cấp cứu

Vương Anh đôi mắt chứa đầy lửa giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Hắn đã ba ngày liền thức trắng đêm trông nó vẫn bất tỉnh

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng trắng bệch không có sức sống của nó hắn lại xót xa vô cùng

Người con gái hắn yêu nằm đó,quần quai trong vết thương đau đớn mà hắn chỉ biết ở cạnh nhìn về mặt đau đớn đó.

Hắn ước gì có thể gánh cho cô, có thể xoa dịu vết thương cho cô nhưng.....hắn biết đó là điều không thể.

Hắn chỉ có thể chờ đợi

Chỉ có thể ở bên sưởi ấm đôi tay lạnh ngắt đó, truyền cho cô hơi ấm, cho sức mạnh, cho nghị lực và cả tình yêu của hắn.

Bệnh tình của nó được dấu kín với tất cả cánh báo chí trong và ngoài nước, hắn đã chặn không cho một thông tin nào được truyền tải ra ngoài dù chỉ là một chút

Hắn cảm nhận được trong giờ phút Nickan đỡ viên đạn cho nó, nó đã xao động, nó cắn rứt lương tâm, cậu ta quá tốt với nó vậy mà nó lại dỉ súng định bắt cậu ta.

Dù phát súng của nó chưa được nổ ra nhưng cậu ta vẫn chết vẫn không thể qua khỏi, hắn biết khi nó tỉnh lại nó sẽ đau lòng vì điều đó, hắn không muốn nó đau thêm nữa vì nó đã quá đau rồi, có quá nhiều nỗi khổ rồi.

Hắn khẽ thấy bàn tay nó động đập đôi mắt khẽ chớp để thích nghi với ánh sáng bên ngoài

Hắn giật thóp bật dậy cuống cuống hỏi nó dồn dập

Đạp vào mắt nó là một ông lão với râu dĩa xồm xồm đang cuống cuống hỏi những câu thừa thãi mà theo nó là vô cùng không cần thiết như:

- em đã tỉnh rồi à, thấy trong người thế nào có đau lắm không? để anh đi gọi bác sĩ nhé –

nó mỉm cười chẳng lẽ ai trong tình yêu cũng đều điên và đàn độn như vậy sao

nhưng nó thấy như vậy là.....rất đáng yêu

- bộ trúng đạn ảnh hưởng đến giấy thần kinh hả – hắn ngu ngơ hỏi nó ánh mắt vô cùng nai tơ

- nó lờm lỏm một cái dài

- hông cái đầu anh ý, cảm người ta cười sao, hay em khóc cho anh coi nhá –

hắn xoa xoa cằm về lưỡng lự

- thế cũng được nhi -

- được cái mặt anh á, ở đây không tiếp người rùng anh mau về đi – nó nhắm chặt mắt vào giận dữ vừa tưởng hắn đáng yêu vậy mà giờ thấy hắn sao đáng ghét thế

hắn vuốt vuốt bộ râu dài của mình gật gù

- không biết đi bán được bao nhiêu tiền nhi –

Trên các số báo mới trên khắp đất nước Anh và cả những kênh truyền hình hay thông tin đại chúng đều xoay quanh một vấn đề vô cùng nóng hổi

Ai ai cũng đều quan tâm bàn tán xôn xao về vụ việc này

Mọi người đều thương tiếc cho cô công chúa nhỏ tuổi mà anh dũng hi sinh vì để bảo vệ người khác

Ai cũng tỏ ra tiếc thương nhiều người còn xúc động rơi nước mắt.

Có rất nhiều những bức thư được gửi đến cung điện và chúng có cùng nội dung chính đó là: chia buồn cùng nữ hoàng và tỏ ra lòng thương tiếc và thành kính đến cô công chúa bé nhỏ.

Nữ hoàng không nhỏ một giọt nước mắt, ai cũng nghĩ rằng bà vì quá đau buồn và xót xa không nói lên lời, mà đâu có ai nghĩ rằng bà vô cùng hạnh phúc trong giờ phút này.

Trên các trang mạng cộng đồng và các trang quốc tế thông tin này được đưa ra ngoài khiến dư luận xôn xao bàn tán không ngớt

Và sự việc này đã được đưa lên làm thông tin nóng nhất mọi thời đại kể về cô công chúa nhỏ tuổi nhưng vô cùng dũng cảm

Mọi người còn tổ chức một lễ tưởng niệm để con dân sao này đều nhớ đến vị công chúa anh hùng này.

Đây là lần đầu tiên hắn dẫn nó đi gặp mẹ hắn

Nó vô cùng lo lắng

Một người phụ nữ có thể tự mình xây dựng nên một tập đoàn tầm vóc quốc tế thì hắn không phải người vừa.

Hắn biết nó đang giun đang sợ sệt lên mỉm cười nắm chặt tay nó

- có anh ở bên em mà đừng sợ, mẹ anh cũng không như em nghĩ đâu – hắn xiết chặt bàn tay rồi kéo tuột nó vào trong

- khẽ nhìn hai vị đại nhân trên ghế sofa mà nó ngượng đỏ

ông Lâm nhìn thấy nó khẽ quay qua mỉm cười.

nó khẽ cúi đầu chào

- con chào cha, con chào cô – nó nhìn sắc thái của cả hai người nhưng chủ yếu vẫn là mẹ hấn

mẹ hấn bỗng "hử " một tiếng tức giận khiến nó hoảng hồn, nó đã làm gì sai sao

bà đứng dậy đi thẳng vào trong phòng ăn, cha hấn cũng đứng dậy đi theo khiến nó cũng hơi bối rối

chắc là bà tức giận vì chính nó là người khiến con trai bà tí thì mất mạng

nó biết rõ điều đó nên càng lo lắng hơn

hấn đến cười ôn nhu với nó rồi cũng kéo nó vào phòng ăn

nó lúng túng ngồi xuống phía đối diện với mẹ hấn

mẹ hấn ngồi nhìn nó chằm chằm khiến nó chỉ biết cúi đầu

cha hấn chỉ ngồi nhìn nó rồi nhìn vợ ánh mắt ôn nhu

cuối cùng ông cũng phải lên tiếng

- thôi bà tha cho nó đi, nó cũng đâu có cố ý –

nó nghe ông nói chỉ biết cúi đầu hối lỗi bản thân nó cũng không hề muốn hấn tham dự vào việc nguy hiểm này

- nhưng tôi nuốt không trôi – bà vênh mặt lên quay ngoắt đi chỗ khác

- – thôi mà, tôi sẽ dạy dỗ lại nó, đừng giận nữa – ông quay sang nó ý bảo mau hối lỗi đi

Nó cũng hơi lúng túng

- cháu...cháu xin lỗi vì cháu mà khiến anh ấy gặp nguy hiểm cháu...cháu....-

- con đang nói gì vậy mau gọi mẹ đi – ông khẽ nhăn mày nói nhỏ vào tai nó

nó há hốc mồm – chuyện....chuyện gì vậy -

- đây ông thấy chưa nó còn không thèm gọi tôi bằng mẹ, nó chào ông bằng cha mà lại chào tôi bằng cô – bà nói giọng hờn dỗi

đôi mắt nó mở to cái quái gì vậy

- mau gọi mẹ đi – hấn huých tay nó khiến nó giật thót

- con...con xin lỗi...mẹ -

bà khẽ nhếch miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ngoại truyện

-một không gian lãng mạn..... nhộn nhịp của khu vui chơi giữa lòng thành phố có hai người đang nắm tay nhau Trái tim họ tràn đầy hạnh phúc, trong mắt họ chỉ chứa hình bóng của một người, tình yêu của họ vượt qua cả sự sống và cái chết, cả giận hờn và yêu thương

Nhưng kết thúc họ vẫn là của nhau mãi mãi

Buổi tối ở khu vui chơi đông đúc ồn ào, tràn ngập không khí vui tươi

Hắn nắm chặt tay nó lắm thật chặt, hắn dẫn nó đi, dẫn nó đến một nơi rành rành cho họ một nơi có hạnh phúc, có niềm tin và có.....tình yêu.

- Sao chỗ này vắng vẻ vậy, anh dẫn em đến đây làm gì – nó liên tục hỏi khi thấy mình càng xa đám đông

Hắn vẫn im lặng chỉ cười kéo nó đi làm nó khó chịu muốn đưa chân lên đá vắng cho hắn bay đầu xa xa cho nó đỡ ngứa mắt.

Hắn kéo nó đến trước một đu quay bánh xe khổng lồ nhưng chẳng có bóng ma nào cả

- anh định rủ em đi bắt ma hả? em không sợ ma đâu đó nên đừng có hù em – nó mạnh miệng nói

nhưng nhìn xung quanh tối om nó cũng hơi rùng mình.

hắn đưa ngón chỏ lên khuôn miệng nhỏ xinh muốn nó im lặng

hắn tiến ra phía sau nó khiến nó thủ thế nếu hắn mạnh động nó sẵn sàng cho một cước

hắn cho lưng nó tựa vào khuôn ngực mình rồi cầm chặt hai tay nó.

nó chọn tròn mắt nhìn hắn

hắn cầm tay nó đưa cao lên trên khuôn mặt nó, nó nhìn theo tay mình

hắn nhẹ nhàng chậm rãi di chuyển ngón tay nó

nó nhìn thấy

cảm nhận thấy con tim mình đập liên hồi xao xuyến, đôi tay nó khẽ run run

người con gái nào cũng vậy trong tình yêu họ luôn yếu đuối, luôn muốn có một người che chở và nó biết người cùng nó đi đến suốt cuộc đời với nó là hắn

hình trái tim nó và hắn vẽ kết thúc cũng chính là lúc chiếc đu quay bánh xe khổng lồ bật sáng.

đôi mắt nó tưởng chừng như không chớp nhìn dòng chữ trước mặt mà nó muốn rơi nước mắt vì hạnh phúc

- ANH YÊU EM THIÊN LINH LÀM VỢ ANH NHÉ –

Hắn nắm thật chặt tay nó đưa nó đối diện với hắn

Chẳng cần hoa, chẳng cần một bữa ăn thịnh soạn ở nhà hàng, không cần những trai rượu hàng triệu hay những bản nhạc du dương tình cảm

Nó chỉ cần một tấm lòng biết quan tâm chia sẻ với nó

- đồng ý làm vợ anh nhé – hắn lấy từ túi áo ra một chiếc hộp hình trái tim màu tím

ai cũng phải biết đó là chiếc hộp đựng một chiếc nhẫn cưới, một chiếc nhẫn sang trọng bằng kim cương.....

hắn từ từ mở hộp ra

khuôn mặt nó ửng hồng chuyển sang tím tái như vỏ hộp

hai hàm răng nó nghiến chặt vào nhau, hai bàn tay siết thành nắm đấm đấm một cú thẳng vào bụng hắn khiến hắn không kịp đỡ mà phải gập người ôm bụng đau đớn

- sao em dờ thối còn đồ với anh vậy, anh đang cầu hôn em cơ mà, em làm mất cả không khí lãng mạn –

- em không ế đâu mà anh dùng cách này hạ nhục em – nó nhìn hắn với ánh mắt căm phẫn

- anh là thật lòng –

- sao anh lại cầu hôn em bằng thứ đồ hủ, anh muốn nói em còn đồ cũng được nhưng hôm nay em phải cho anh một trận –nó hùng hổ tuyên bố

-từ từ, anh có vài lời giải tỏ trước khi ra đi – hắn dơ tay lên xin hoãn

- Anh anh không muốn dùng những chiếc nhẫn kim cương xa xỉ, không muốn tình yêu của mình cũng giống như người khác, anh muốn em là thứ đặc biệt của anh không gì có thể thay thế được, cái này tượng trưng cho tình yêu bền chặt, nó có một bộ, em đã giữ hai thứ và giờ đây anh muốn em cầm hết trái tim anh và khoá nó lại ở bên em mãi mãi, anh yêu em, cô bé du côn của tôi ạ -

Một chiếc chìa khoá nhỏ xinh được thiết kế một cách đặc biệt, cầu hôn không có nhẫn, chỉ có một chiếc chìa khoá nhỏ trong chiếc hộp

Đôi mắt nó mọng nước, cảm xúc dâng trào

Nó ôm chặt lấy hân mà khóc

- em yêu anh rất nhiều –

Sáu năm sau

Vương Anh và Thiên Linh bước vào cổng nhà đã thấy tiếng giống lên của trẻ con

Cả hai cùng vội vã bước vào nhà thì cảnh tượng đập trước mắt làm cả hai hãi hùng

Trên tay hai ông bà nhà họ Vũ Trịnh là hai đứa trẻ giống nhau chỉ khác là một người là nữ và một người là nam.

- cuối cùng hai đứa cũng về giúp ba mẹ đỡ hai đứa này không, mệt lắm rồi –

cả hai người cùng vội vã vào đỡ cho hai ông bà nội.

- ngoan ngoan, Tú ngoan không khóc nữa – nó ôm Tú vào lòng vỗ về

những tiếng nấc thân thương gần dần dần đi nhỏ dần nhỏ dần rồi tắt hẳn.

cậu bé ngủ ngon lành trên vai mẹ nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ

nó đưa Tú lên phòng và giúp đứa con ngoan có giấc ngủ thật ngoan, lau đi những giọt nước mắt trên khoé mi

nó hôn nhẹ lên trán đứa con rồi rời khỏi phòng một cách nhẹ nhàng.

nó đi xuống phòng khác với một tư thế phần khởi, vui vẻ nhìn cảnh tượng hỗn độn ở phòng khác khiến nó muốn té.

ba người lớn trong nhà đang cố cùng nhau chung sức để.....giữ một đứa trẻ con đang khua chân múa tay cười khanh khách lộ ra hai cái răng cửa xinh xinh, khuôn mặt tròn vo kháu khinh đáng yêu

do không thể bế trên tay vì cô bé cứ động động đẩy dằng dựa khiến Vương Anh phải cho cô bé ngồi xuống ghế sofa

- ngồi ngoan nha không ba đánh đòn đó – hân nhìn cô bé với ánh mắt cảnh cáo

cô bé mắt tròn xoe nhìn ba mình rồi lại cười khanh khách khiến hân cứ như thăng ngổ

cô đâu có chịu ngồi yên

cô tuột mình khỏi ghế sofa để xuống đất, hân thấy vậy liền vội vàng đỡ con sợ con ngã

cô bé vẫn cười, nụ cười của thiên thần mà ai nhìn thấy cũng yêu quý

từ trước đến nay cô bé rất ít khóc, chỉ cười và luôn cười

hân cứ phải chạy theo đứa con bé bỏng quanh nhà như một bà bảo mẫu

ba người còn lại ôm bụng cười vui vì đứa cháu nghịch ngom này.

- ba mẹ sao Anh Tú khóc dữ vậy ạ – nó vội hỏi khi nhắc đến thằng con trai tèm lem nước mắt

- haizzz... thằng Tú nó ngoan cứ ngồi trong lòng bà nghịch đồ chơi thôi nhưng con bé Bảo Anh thì cứ chạy quanh phòng cầm đồ chơi ném tứ phía còn xông cả vào cướp đồ chơi của em, hai đứa giằng co, bà quát mắng, lôi cả hai đứa mà không được, con bé nhanh nhẹn xông thẳng vào túm cổ áo thằng Tú khiến mẹ hoảng hồn vội gọi ông nó ra, thằng Tú thì khóc thét con chị thì cứ đứng cười thôi – bà mặt hoảng sợ kể lại chiến tích của cô cháu gái.

Sau khi cho hai đứa con ngủ ngon lành nó về phòng

Hân đang ngồi trên giường đọc báo thấy vợ vào liền gạt gọn xang một bên

Nó lên giường nằm trong vòng tay ấm của hân mà thở dài

- cứ tình trạng này không biết em có sống được với hai nhóc quý không, anh có thấy con cái nhà ai nghịch như nhà mình không? –

hắn vuốt mái tóc mượt mà thơm của nó

- nó nghịch được mới khoè không ốm yếu em à –

- nghịch đến mức này em cũng chịu, không biết nó giống tính nết ai nữa –

hắn nhẹ cười

- Bảo Anh là bản sao của em đây, giống em nên giờ bé tí đã có thói du côn chị hai trong người rồi –

Nó nghe mà méo mặt chẳng lẽ lúc bé nó cũng vậy à

- em đâu có thể, có mà nó giống anh ý, suốt ngày muốn chọc tức người khác – nó phụng phịu

hắn không nói gì chỉ cười nhìn vợ vovsi ánh mắt âu yếm

Ba năm sau

Có một cô bé 5 tuổi với chiếc váy màu trắng tinh khôi, cô xinh đẹp như nàng công chúa, cô đang loay hoay trong đám hoa trong vườn

Nụ cười đẹp rực rỡ nở trên môi cô bé

Một chàng trai có mái tóc vàng khuôn mặt vô cùng điển trai như bức tranh tuyệt trần, phong thái của cậu toát lên vẻ cao quý của giới quý tộc, chàng thanh niên 19 tuổi đẳng phong độ và nhiều hứa hẹn cho tương lai,

Cậu tiến gần đến cô bé

- cháu đang tìm gì vậy -

- cô bé quay đầu lại nhòe miệng cười

- cháu muốn tìm sâu –

chàng trai nhú mày

-cháu tìm sâu để làm gì? –

Cô bé vẫn giữ nụ cười trên môi

- cháu muốn dọa mấy bạn kia – cô bé đưa ngững ngón tay trắng trẻo về phía của mấy đứa trẻ, con cả trai lẫn gái và cậu biết đó đều là con của ai đó đều là con của những người bạn chị cậu

- cháu không sợ sâu à –

Cô bé vẫn mỉm cười lắc đầu rồi chui sâu vào trong bụi hoa hơn

- em hớp xong rồi à –

Bỗng có tiếng phát ra đằng sau cậu liền quay lại thì đúng là chị mình

- em vừa hớp xong, xin lỗi chị phải sang tận đây thăm em mà em không thể đón tiếp tận tình được –

- mấy anh chị cũng định đi du lịch luôn ý mà chị thấy..... –

Nó chưa nói hết câu thì ở đằng xa đã phát ra những tiếng hét chói tai của mấy đứa trẻ con và có cả tiếng khóc khe khe

Cậu có thể đoán được tác phẩm này là do ai làm

Mặt Thiên Linh tối sầm lại hết lớn

- VŨ HOÀNG BẢO ANH CON CHẾT VỚI MẸ – cô bé không để ý đến bà mẹ già mà vẫn cười khanh khách.

- em không được nghịch như thế chứ – Quân tỏ ra là một người anh lớn nhất

Trang khẽ mỉm cười nhìn cậu con trai 7 tuổi của mình đã dần trở thành người lớn

Bảo Anh bừa bãi

- thế sao vừa nãy anh xin em một con – Trang nghe xong mà méo cả mặt nhìn sang Huy lờm ý muốn nói " con trai cưng của anh đó "

Có một cô bé dễ thương mặc chiếc váy hồng đang ngồi trong lòng Huy khóc om xòm trông mà đến tội

- Dung ngoan ba thương, nín nào có ba đây rồi con không phải sợ nha –

Mấy cậu con trai khác cũng đến làm lũng bố mẹ

- mẹ ơi em ấy nghịch ghê quá – Thiên Minh làm nũng An Nhi

- ba ơi bạn ấy không phải con gái – Duy lay lay tay Quốc trong khi Quốc vẫn ngẩn tò te với bà vợ

- mẹ ơi, bạn ấy bắt bọn con gọi bạn bằng anh – cậu nhóc 6 tuổi ôm chầm lấy tay Lê

Cả nhà được một phen méo mặt đã đòi với cô nhóc du côn này.

Đọc Cô bé du côn của tôi phần 2.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Du Côn Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.